

10 ÉVES ÉVKÖNYV

KAPOSVÁR, 2013

10 ÉVES ÉVKÖNYV

10 ÉVES ÉVKÖNYV

KAPOSVÁRI KLEBELSBERG KÖZÉPISKOLAI KOLLÉGIUM
KAPOSVÁR, 2013

© Kaposvári Középiskolai Kollégium, 2013
Alkotó szerkeztő: Gálovics Edit

Tartalom

Dr. Giber Vilmos	Kezdetek – avagy, hogyan lettünk Klebelsberg Kollégium	7
Gálovics Edit	Olvadtt a jéghegyünk!	13
Csatos Zsolt	Vendégeink voltak.....	17
Dezsőné Fedor Ágnes	In memoriam Szabó Éva (biológia-rajz szakos tanár)	25
Gálosi Ildikó	A kézilabda a kollégiumban 10 éve kezdődött.	27
Horváth Balázs:	Diákönkormányzatunk 2003-2013 között	35
Horváth János	Gondolatok egy ügyeletes naplójából	39
Hujber Tamásné	Régi – új pedagógiai feladat: mentorálás	43
Kovács Ferenc	Informatika	49
Jakabné Kaposvári Mária	„Találkozás egy régi szerelemmel. . . ”	51
Jávori Tamás	Egy tehetséges „néptáncos”	53
Királyné Baudiss Katalin	A hetedik napon.....	57
Királyné Schán Brigitta - Kiss Eszter:	Értékeket őrzünk – kollégiumunk hagyományai	63
Kun Ildikó	Végzős csoportvezető vagyok	79
Lovász Erzsébet:	Egy könyvtárostanárré élete a kollégiumban	85
Nagy Sándor Endre	Evezze velünk! Kenek-Sátrak-Táborok (vízitúrák a kollégiumban)	89
Pápai Laura	„Ha van valami, ami állandó ebben a világban, az a zene ereje.”	99
Récsey Zsuzsa	Bezzeg a . . . avagy testvérek az AJTP-ben	103
Somogyi Adél	Morzsák – avagy egy évem a kollégiumban	109
Stagl Bernadett:	Lelki egészség szakkör.....	115
Tankovicsné Trapp Ildikó	A Diákkronika margójára	121
Kollégistáink voltak és elballagtak tőlünk		127
	2004. júniusban	127
	2005. júniusban	128
	2006. júniusban	129
	2007. júniusban	130
	2008. júniusban	131
	2009. júniusban	132
	2010. júniusban	133
	2011. júniusban	134
	2012. júniusban	135
	2013. júniusban	136
	Ballagási képek	137
A kollégium dolgozói		141

Dr. Giber Vilmos

Kezdetek – avagy, hogyan lettünk Klebelsberg Kollégium

2003. augusztus 31-én tartottuk az akkor még „450 fő kollégium” nevet viselő intézmény avató ünnepségét. Mint mindig, most is az utolsó pillanatban készült el minden. Amikor híre ment, hogy Orbán Viktort kértük fel az avatásra, biztosak lehettünk, hogy óriási lesz az érdeklődés. Ne feledjük, alig 1 éve a polgári oldal elveszítette az országgyűlési választásokat.

A volt miniszterelnök meghívását pedig az indokolta, hogy az ő kormánya biztosított az építkezéshez 1 milliárd 600 millió forintot. Kaposvár önkormányzata ezt megtoldotta több mint 400 millióval. Így a 2002-ben megalakult új kormánynak semmi köze nem volt az elkészült beruházáshoz.

Természetesen az avatási meghívó elment Magyar Bálint akkori oktatási miniszternek és Lamperth Mónika belügyminiszter asszonynak is.

A lázas készülődés közben arra is gondolni kellett, hogy a várható vendégsereget hol tudjuk elhelyezni.

Ezért erre a legalkalmasabbnak a parkoló kínálkozott, és a sportcsarnoktól kapott emelvényt építettük fel először. Az avatás reggelén a meteorológiai szolgálat jelezte, hogy délutánra felhőszakadás várható, ezért óvatosságból a tornatermünk berendezését is elrendeltem, biztos, ami biztos alapon. Ahogy a délelőtti folyamán jöttek a érdeklődő telefonok az új kollégium megközelíthetőségéről szinte az egész megyéből, ebből következtetni lehetett a nem mindennapi érdeklődésre, úgy erősödött bennünk a gyanú, hogy a tornaterem befogadóképessége szűk lesz. Ezt áthidalva még a kora délutáni órákban egy kivetítő is került a földszinti aulába.

Közben a Kaposvár fölötti égbolt kezdett egyre komorobbbá, sötétebbé válni. Három óra után megindult a vendégek folyamatos érkezése. Jöttek a városból a környező és távoli falvakból autókkal, autóbusszokkal. Négy óra körül már megtelt a 112 férőhelyes parkolónk. További parkolási helyet csak az épületünk előtti egyetlen szilárdburkolatú út és a mögötte lévő rét biztosított, valamint a körülöttünk lévő szántóföldek. Hisz az új kollégium a város szélén, úgy mond „utolsó házként” képviselte a XXI. századot Kaposvár kisközségi városrészében.

Fél órával a 17 órai kezdet előtt leszakadt az ég. Akkora égi háború és felhőszakadás zúdult a városra, amely a kinti rendezés lehetőségét egy pillanat alatt elmosta. Kezdesre így mindenki a felavatandó épületbe szorult. A legóvatosabb becslések szerint több, mint kétezer ember zsúfolódott a tornaterembe és a földszinti aulába, ahol egy Székelyföldről áttelepült kislány népviseletbe öltözve, csilingelő gyermekhanggal belekezdett a magyar Himnuszba. Ezt erősítette fel a több, mint kétezer ember, úgy, hogy az avatási szertartás ezen emelkedett részében valamennyien éreztük, hogy jó magyarnak és kaposvárinak lenni itt, Kaposvár új büszkeségében. Ez volt a kezdet. Azt már rég eldöntöttem hogy ennek a kollégiumnak az egyediségét nemcsak az épületei, a falai és létesítményei kell, hogy szolgálják, hanem ezek minőségéhez társuló szellemiséget is be kell költöztetni a kollégiumba.

Az indulás utáni napokban a gyerekek és pedagógusok ismerkedtek az új épülettel, számos hiányosságot leszámítva el kellett kezdeni a szervezett életet a kollégiumban.

A legfontosabb volt egy házirend kialakítása, hogy mindenkinek legyen egy kapaszkodója és iránytűje a bent töltött időben a kollégiumi élethez.

A kezdeti döccenőket kiküszöbölve mindenki hamar felmérte a maga mozgásterét

és nagyon hamar kiderült, hogy lehetőségeink páratlanok. Tanulásra, minden csoportunk külön osztálytermet kaphat, van könyvtár, számítógépterem, hatalmas méretű és kényelmesen berendezett aulák, a teakonyhák mind a lakhatás és a fölkészülés olyan szinterei, melyek vetekedtek a otthoni környezettel. A fiatalssággal együtt járó mozgás és testkultúra helyszíneit is hamar birtokba vették tanulóink, úgy mint a tornatermet, uszodát, szabadtéri foci, tenisz és kosárlabda létesítményeinket.

Számos diákunk itt találkozott ezekkel a létesítményekkel életében először. Már is adódott számtalan olyan pedagógiai helyzet, mely kínálta magát és az elkészült pedagógiai programunkba könnyedén bekerülhetett, hogy minden tanulónk első osztályban tanuljon meg úszni, és 4 év után senki ne hagyhassa el úgy intézményünket, hogy „bizottság” előtt ne igazolta volna úszni tudását.

Így indulva egyre jobban foglalkoztatott a kérdés, hogy mi nem maradhatunk 450 fős kollégium néven. Ezért fordultam emlékeimhez és felidézve /már akkor is/ a pécsi főiskola könyvtárából sportújságba csomagolva egy éjszakára kicsempészett Klebelsberg-ről szóló írásokat, elindult bennem egy gondolat, hogy talán Ő lenne méltó arra, hogy a mi intézményünk felvegye a nevét. Sokat nem töprengtem rajta, 2003. októberében jeleztem a főntartó önkormányzatnak, hogy nevet szeretne választani intézményünk. Egy kicsit bonyolult sikerült a név választás, hisz a város vezetése jogos büszkeséggel

úgy gondolta, hogy mondják meg a kaposváriak, hogy kiről nevezzék el az új kollégiumot. Ezért a sajtón keresztül lehetőséget biztosítottak minden városlakónak, hogy megtehetik ajánlatukat névadás terén. Jöttek is a nevek a leendő keresztanyáktól és keresztapáktól felsorolva a magyar történelem számtalan szereplőjét Koppánytól Deák Ferencig, Szent Istvántól a göllei születésű Fekete Istvánig. Tulajdonképpen mindegyik méltó a névválasztásra csak az én gondolataimba egészen más fészkelte be magát. Végig gondolva a lehetőségeken úgy éreztem, hogy nekem is meg kellene tennem névajánlásomat, de az intézmény akkori megbízott igazgatójaként mégsem lett volna ildomos, ezért megkértem Rosta István barátomat, hogy helyettem is adja le Klebelsberg nevét. Így került be a kaposvári köztudatba ennek a zseniális, de 50 évig elhallgatásra ítélt igazi magyar embernek a neve. Közben, persze elmondtam tervemet a tantestületnek, ahol igencsak érződött a szelektív történelmi ismeret, hisz az első tantestületi értekezletünkön egy támogatóm akadt Siklós Zoltán könyvtáros tanár személyében. De nem adtam fel, megbeszéltük a könyvtáros kollégával, hogy felvilágosító útra indulunk, és ezért Klebelsberg életének és munkásságának legfontosabb állomásairól ismeretterjesztő anyagot készítettünk, melyet minden kollégánk asztalán elhelyeztünk. Egy hét múlva az esedékes munkaértekezletünkön újból szóba hoztam névadási ajánlásunkat. Már többen lettünk. Érdekes volt, hogy a tantestület tagjai a városi „névadó verseny” éppen aktuális állásának megfelelően, éppen azt a nevet erősítették, amelyik abban a pillanatba nyeresre állt. Nem adtuk fel. A negyedik alkalommal alakult úgy a szavazás, hogy Klebelsberg a tantestületnél többséget szerzett. Tudtam, hogy ha ez ilyen nehéz volt házon belül, kint még nehezebb lesz. Ezért a tantestületnek készített tájékoztató anyagból még jó párat fénymásoltam, mert tudtam, hogy a város képviselőtestületének még a polgári oldalát sem lesz egyszerű meggyőzőnöm. Várározásom beigazolódtott. A frakció erős emberei, a polgármester, az alpolgármester következetesen kitartott saját elképzelése mellett. Így a végére Szent István, Fekete István és Klebelsberg Kuno maradtak versenyben, ezen nevek mellett alakult és formálódtak a frakciótagok véleményei. Ekkor vettem elő az egyszer már ködoszlátó csodafegyvert, amelyik már a tantestületnél is segített.

Ennek kiosztása után, egy 10-15 percnyi gondolkodási idő elteltével beigazolódtott, hogy csak azt nem tudják, amit nem tanítottak, vagy elhallgattak előlük. Megindult az erjedés, egyre többen csatlakoztak a Klebelsberget igénylők táborához. Polgármester úr következetesen kitartott Szent István neve mellett, mivel a városi összesítés után neki ezt kellett képviselnie, ezért úgy gondoltam, a segítségére sietek. Azt mondtam neki: Polgármester úr, gondolja el, itt a frakcióban milyen nehéz volt a meggyőzés Klebelsberg mellett. Gondolja el, akiket Ön megkérdezett, egyáltalán találkoztak-e ezzel a névvel, és mit tudnak róla. Különben is, a tantestületünk letette a név mellett a voksát, kérem ezt méltányolja.

Ez meggyőzte Polgármester urat, és kérte a frakciót, hogy egységesen támogassa névválasztásunkat.

A közgyűlési szavazás alkalmával a polgári frakció 1 fő /tartózkodott/ kivételével mindenki támogatását megkaptuk, megerősítésként az akkori MSZP és SZDSZ frakciók egy-egy tagjától is érkezett támogató szavazat.

A 2003. decemberi közgyűlésen hivatalosan is megerősítést nyert, így attól a naptól kezdve a nevünk: Klebelsberg Középiskolai Kollégium.

Hivatalos névadó ünnepségünkre 2004. június 2-án került sor, ahol intézményünket megáldották a történelmi egyházak képviselői, névadónk történelmi szerepéről, jelentőségéről Jókai Anna író nő beszélt diákjainknak és városi vendégeinknek.

Így lettünk mi Magyarország egyetlen Klebelsberg nevet viselő közép fokú intézményévé, és hamarosan felavattuk Csasznyi István délvidéki szobrászművész szobrát is.

Szellemiségünket méltón kifejezi ez a Klebelsberg idézet, amelyik rögtön a bejáraton belül található Klebelsberg szobor felett olvasható.

*„Mi a magyar nép lelkét a maga eredetiségéből
kiforgatni nem engedjük. Mi azt akarjuk, hogy
legyen eredeti magyar kultúra, magyar tudományosság,
amelyet magyar agyvelő termel ki”*

Ebben hiszek és hisszük mi is, Mindörökké!

Gálovics Edit

Olvadt a jéghegyünk!

2003. augusztus 31-én átadásra került Kaposvár, de talán az ország legmodernebb középiskolai kollégiuma. Az első tanév rögtön több kihívást adott a nevelőtestületnek. Amellett, hogy kezdtük belakni az épületet és szembesültünk a praktikus együttélés fizikai környezetével, magunkra is figyelniünk kellett. A nevelőtestület 2/3 része a jogelőd Baross Kollégiumból érkezett, az Arany János Tehetséggondozó Program és néhány kollega az akkori Gyergyai Kollégiumból. Új volt az igazgató és új volt az egyik igazgató-helyettes is. A tanulók elsősorban a város gimnáziumaiból érkeztek hozzánk és telt házzal indultunk már első tanévben, hiszen mindenki szeretett volna jó körülmények közé kerülni. Az új környezet mellett ez is újdonság volt a nevelőtestületnek, mivel az előző tanévben jóval kisebb százalékban voltak gimnáziumi tanulók a közösségben. Az Arany János Tehetséggondozó Program az akkori programban dolgozó tanárokkal együtt került át hozzánk, de a program „lyukas” évfolyamokkal működött, volt itt is tennivaló. A sornak még nincs vége, hiszen új intézményként új dokumentumokat kellett készíteni, csiszolódunk kellett szervezetenként, tartalmi kérdésekben egyaránt. A csiszolódás során gyakran hangzott el a nevelőtestület tagjaitól: ezt mi így szoktuk a Barossban, ezt mi így tettük a Gyergyaiiban, és ez tulajdonképpen jó volt! De már kristályosodott előttünk, hogy most egy új feltételrendszer van, más tanulóink vannak (igazgatónk szavaival: ők kérdeznek, és nekünk tudni kell válaszolnunk), másként kell cselekednünk, másfajta attitűd szükséges, ha jó színvonalon szeretnénk a mindennapjainkat tenni és megélni.

A kollegáknak folyamatosan visszacsatoltunk tapasztalatainkról, megerősítéseket és kérdéseket tettünk fel a nevelőtestületnek. A pedagógiai program tartalmi fejezeteinek kidolgozásához teameket hoztunk létre, a csoportok beszámoltak összesített véleményükről, majd a nevelőtestület döntött az egyes kérdésekben. A minőségfejlesztési tevékenység összefogására a téma iránt érzékenyebb vagy képzetesebb kollégákat szerveztük csapatba. Elkészült az első partneri mérés, ismerkedtünk az eredményekkel és közben építkeztünk. Néha kicsit megkeseredtünk, máskor értelmét látva a tevékenységnek, egyre lelkesebben veselkedtünk neki a dolognak. Új szokásokat vezettünk be: visszajeleztünk

az eredményekről, mérésekről. Félévi értékelőt készítettünk, ezzel is erősítve a pedagógiai tudatosságot és a családi házzal való kapcsolatot. Továbbképzéseket szerveztünk, első továbbképzéseket tartottunk.

Akkreditált továbbképzéseket hoztunk le Kaposvárra, úgy, hogy lehetőségeink szerint minél többen tudjanak részt venni a képzésen. Közben a város többi kollégiumával is alakítottuk szakmai kapcsolatainkat, hiszen ők is részt vettek néhány képzésen. Elsőként tanulásmódszertan képzésen tanultunk sokat, aztán konfliktuskezeléssel ismerkedtünk, majd a projekt módszerrel foglalkoztunk. Többen részt vettek az OFI által szervezett resztoratív technikák és mediációs képzésen, majd tavaly azok is, akik az első körben nem vettek részt. A tehetséggondozás témakörében is mindenki részese volt valamilyen továbbképzésnek, amelyek a Tehetségpontok rendszerében választási lehetőségként jelentek és számunkra hasznosnak tekinthetők. A továbbképzések alkalmával mindig fontosnak tartjuk, ha meg tudjuk fogalmazni magunknak, hogy mit tudunk hasznosítani a napi munkánkban, illetve hogyan tudjuk azt továbbfejleszteni, fogyaszthatóvá tenni egy kollégiumi pedagógusnak.

A belső továbbképzések is meghatározó szerepet töltenek be életünkben. Az őszi és tavaszi nevelési értekezletek alkalmával mindig napirenden van egy olyan téma, ami aktuálisan foglalkoztat bennünket. Ma már elmondhatjuk, hogy a nevelőtestületből mindenki bátran fel tud egy témát vezetni, ahhoz elméleti és gyakorlati blokkot összeállítani és megvalósítani. Próbáljuk módszeresen beavatni kollégáinkat, úgy hogy a feladat megvalósítható legyen, de egyben sikerélményt is jelentsen számukra. Mindig biztosítunk konzultációs lehetőséget egy témában már jártas kollégával, mielőtt nevelőtestület elé kerül az adott témakör. Fontosnak tarjuk a kis lépések elvének érvényesülését, akkor lépünk egy következő lépcsőfokra, amikor az előzőekben tanultakat már magabiztosan tudjuk alkalmazni. Koop technikák alkalmazására ösztönöztük kollégáinkat, amely kapcsolódik az adaptív szemlélet és motivált tanulás kérdéséhez is. Azt is kértük a kollégáktól, hogy hívják meg egy kedvenc tematikus csoportfoglalkozásra a nevelőtestületet, mutassák be, hogy ők hogyan dolgozzák fel a témát, hogyan tudják aktivizálni a diákokat, milyen módszereket alkalmaznak, és mondják el a módszerek alkalmazásának tapasztalatait is. Ma már mindenki ismeri az én-üzenetek szerepét, gyakori visszajelzési eszköz a munkánkban. Igyekezünk úgy szervezni ezeket az alkalmakat, hogy az esetleges Nemnem emberek is bevonódjanak, és motiváltabbak, nyitottabbak legyenek a közösséget jellemző cselekedetek és megnyilvánulások iránt. Az egyes témák iránti érzékenyülésben nagyon sokat segített nekünk az Arany János Tehetséggondozó Program. A program rendszeres találkozóit nyitották a szemünket, adták a továbbgondolandó ötleteket, ösztönöztek bennünket a megoldások keresésében. Mindenképpen köszönet érte a program alapítóinak, régi és mai fejlesztőinek, és magunknak is, hiszen mi is tesszünk mindig hozzá valami pluszt, ami másoknak is jó példával szolgálhat.

Belső továbbképzések alkalmával témánk volt már:

- a jó kollégiumi nevelő ismérvei, személyisége és attitűdje,
- az adaptív pedagógia szemlélete,
- teamek és csoportdinamika,
- a pszichológus tevékenységi köre és együttműködési lehetőségek,
- mentálhigiénés tapasztalatok és jelenségek
- a kooperatív módszerek eszköztára, játékok
- rendszerező és értékelő módszerek pl. nagytakarítás
- tehetséggondozás
- az egyéni fejlesztési tervek szerepe a tanulók fejlesztésében,
- a tanulói mentorálás kérdései (Geffert Éva alapján),
- a tanulói portfólió
- a tanári portfólió
- az életpályamodell
- interaktív tábla
- új prezentációs technika
- kérdőívfejlesztés és értékelés
- reflexiós beszélgetés
- programértékelés
- problémamegoldás technikái

Ha a jéghegyünk szempontjából szeretném megfogalmazni, hogy mi volt a legnagyobb kihívás, akkor azt mondhatom, hogy több összetevője, vagy eleme volt/van a változtatás szükségességének, az innovációk és jó gyakorlatok fejlesztésének.

1. Már az első évben szembesültünk azzal a ténnyel, hogy a jó képességű és többségében tanulni akaró diákok túlterheltek, kevés szabad kapacitásuk van.
2. Azt is hamar érzékeltük, hogy rugalmas rendszerben érdemes foglalkozni a diákokkal, úgy hogy a pedagógusi kötelezettségek és a tanulói lehetőségek is összetetalálkozzanak.
3. Azt is megtapasztaltuk, hogy a diákoknak rendkívül nagy igényük van a személyes törődésre és a személyes motivációk megtalálására.
4. Azt sem tagadhatjuk le, hogy mi magunk sem vagyunk egyformák, más tudással és más motivációval veszünk részt a pedagógiai folyamatban. Van, aki megszakítható és van, aki nehezen mozdul nagyon.
5. És végül, de nem utolsó sorban, azt biztosan tudtuk, hogy nemcsak az épületre szeretnénk büszkének lenni, hanem szakmai szempontból is szeretnénk, ha ismernének bennünket és ez jó érzéssel tölthet el.

A tények feltárása és a jövő vizionálása után a legjobb és leghatékonyabb stratégiának a közös nevező létrehozását és a fejlesztések, kipróbálások generálást tekintettük. A közös nevezőt segítették a továbbképzések, a team munkák, a közös értékrend finomodása.

A fejlesztések alakulását pedig a sikeres megmozdulások és megjelenések, a célok elérése, a pozitív visszajelzések támogatták. No meg természetesen azok a kollegák, akik nem riadtak meg a feladatoktól.

Sikereink között tartjuk számon a következőket:

- Kiváló minősítésű Regionális Tehetségpont vagyunk
- Erőszakmentes Iskola címmel büszkélkedhetünk
- Előminősített referenciainstítúciónként vettünk részt a TÁMOP 3.1.7. pályázatban, jó gyakorlataink vannak,
- AJTP Országos Művészeti Fesztivál - kétszer elhoztuk a legeredményesebben felkészítő kollégium címet
- Kollégiumi nevelőtestületek jártak nálunk Pécsről, Szolnokról, Kiskunfélegyházáról, Székesfehérvárról,
- Előadóként, témavezetőként mutattuk be szakmai munkánkat Szekszárdon, Pakson, Veszprémben, Keszthelyen, Salgótarjánban, Pécsen, Székesfehérváron, Budapesten
- Továbbképzéseket szerveztünk más tehetségpontok, intézmények résztvevőinek
- Témavezető szakembereink vannak
- Rendszeresen szervezünk pedagógiai konferenciákat (Klebensberg Pedagógiai Konferencia)
- Diákjaink érettségi után visszatérve megfogalmazzák: nem is tudtuk milyen jó helyünk volt itt
- Tanulóink kb. 1/3-a AJTP-ben vesz részt
- Kiadványokat jelentetünk meg (Colligatum) és kiadványokban jelentünk meg: 10 legjobb tehetségmodell, Új Pedagógiai Szemle, Jó gyakorlatok a biztonságos iskoláért, KONTAKTUS-Információs kiadványok...

Olvadt tehát a jéghegyünk, de érzékeljük a változtatás szükségességét, volt elképzelésünk a megoldásra. Amit elképzeltünk, azt megvalósítottuk. Igyekeztünk tapasztalatainkat másokkal is megosztani. Reményeink szerint nem hagyjuk abba, mivel ragaszkodunk az új magatartási módhoz, amennyiben azok jól működnek és alkalmasak a hagyományok felváltására.

„A másként való GONDOLKODÁS segíthet a magatartás megváltoztatásában, és jobb eredményekhez vezethet. A másként való érzékelés még jobban megváltoztathatja a magatartást, és még jobb eredményekhez vezethet.” John Kotter

Vendégeink voltak

A képeket válogatta Csatos Zsolt

IDŐPONT	ESEMÉNY	VENDÉG
2003-04-es tanév		
2003.08.30.	Kollégium avató, Városi tanévnnyitó	Orbán Viktor Szita Károly
2004.06.02.	Névadó ünnepség	Klebensberg Éva Jókai Anna Dr. Kéki Zoltán Balás Béla Bellai Zoltán Szemerei János
2004-05-ös tanév		
2005.11.08.		Krasznahorkai László Kossuth-díjas író
2005.01.30.	Drogprevenció	Kobusinczky György
2005.06.07.	Író-olvasó találkozó	Fésűs Éva meseíró
2005-06-os tanév		
2005.11.23	Klebensberg szoboravató Csasznyi István készítette	Klebensberg Éva Hoffman Rózsa a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar Tanárképző Intézetének intézetvezető egyetemi docense (avatóbeszéd) Agg József egyházmegyei főesperes Szita Károly
2005.	Kormorán együttes	Koltai Gergely zeneszerző
2006.03.08	Előadás	Dévai Nagy kamilla előadóművész
2006.04.05.	Fafaragás	Csikós Nagy Márton fafaragó
2006-07-es tanév		
2006.10.23.	56-os túlélő	Wittner Mária
2007.	Művészeti Est	Gencso Hrisztov költő és műfordító
2007.06.04.	Trianon, Reményik Sándor szoboravató	Hunyadkört György :színművész
2004.11.24.	Klebensberg Tudományos Esték	Dr. prof. Rosta István
2005.01.31		Horn Péter
2005.03.03.		Dr. Zrínyi Miklós

IDŐPONT	ESEMÉNY	VENDÉG
2005.	Egészséges életmód	Dr. Csapó János
2007.02.		Gróf Spanyol Zoltán feltaláló
2010.05.	Mezőgazdaság helyzete	Dr. Ángyán József
2007-08-es tanév		
2007.10.19.	56-os megemlékezés	Szigetvári György építész a forradalom résztvevője
2008.03.08.	Nőnap	Berecz András: mesemondó
2008.04.02.	Előadás a magyarságról	Dr. Papp Lajos szívsebész
2008-09-es tanév		
2009	Haydn Éve előadás	Liszt Ferenc Zeneiskola
2009-10-es tanév		
2009.10.06.	Aradi megeml. Kiállítás megnyitó	Somogyi Győző Munkácsy-díjas grafikus
2010.01.	Magyar Kultúra Hete: Szent Erzsébet	Koltai Helga színművésznő
2010.04.15.	Egészség hét: Drogprevenációs előadás	Zacher Gábor: toxikológus
2010.04.15.	Párkapcsolatokról	Varga Péter
2010-11-es tanév		
2010.	Makovecz Imre kiállítása	
2011.01.	Székely történetek	Sebestyén István: mesemondó
2011.05.17.	Dsida Jenő szoboravató	Jókai Anna író Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes és nemzetpolitikáért felelős miniszter Szászfalvi László Szita Károly
2011-12-es tanév		
2011.11.	A Magyar nyelv napja	Dr. Újkéry Csaba
2012.02.28	Árpádházi szentek kiállítás	Szekeres Erzsébet textilművész Maczkó Mária énekes Fábry Kornél kaposfüredi plébános

Dezsőné Fedor Ágnes

In memoriam Szabó Éva (biológia-rajz szakos tanár)

2003-2007 + (NEVELŐ a Klebiben)

Egy kicsit neheztelek rád, mert helyetted kell írnom, mert neked is itt a helyed az évkönyvben. S össze kell szednem a gondolataimat, hogy melyik Szabó Évával kezdjem. A barátnővel, a pedagógussal, a rajzossal? S közben előtörnek a közös emlékek. Tele voltunk aggodalommal, amikor kiderült, hogy épül az új kollégium, s nem tudtuk mi lesz velünk. Féltél, hogy meg tudsz-e felelni az új kihívásoknak. Te, aki oly precíz voltál a munkád, az életed minden területén. Kollégák, gyerekek szeretete övezett. Fanyar humorod mindenkit jókedvre derített. Hihetetlen intelligenciával közvetítettél tudást, értéket, szeretetet.

Kreativitásod mindig megjelent a munkád során. Rajzpályázatokat szerveztél. (Egyik évben az 1. helyezett kép került Szita Károly polgármester karácsonyi üdvözlőlapjára, melyet minden kaposvári lakos megkapott.) Kézműves foglalkozásokat vezettél, karácsonyi műsort rendeztél, melyekről mindenki oly elismerően nyilatkozott.

Neked ajánlották fel az itt induló első AJTP-s csoportot. Kétségbe esve mesélted nekem, hogy bár nagyon szeretnéd, de nem tudod vállalni betegséged miatt a sok utazással járó feladatot. Milyen nehezedre esett nemet mondani neked, aki minden feladatot, felkérést mindig maximálisan megoldottál, teljesítettél. Ezt a munkakört objektív okok miatt nem vállalhattad.

Emlékszem mikor Jókai Anna először jött a kollégiumba, talán a Klebelsberg szobor avatására. Büszké, boldogok voltunk, hogy itt lehetünk, s őt hallgathatjuk. Majd félve mondtad, hogy ülünk az asztalához, mert feltétlenül beszélgetnünk kell a kiváló íróval, pedagógussal. Esetlenül, bátortalanul közelítettük meg, ő pedig oly kedvesen ültetett le az asztalához, mintha mindig is ismertük volna egymást. Majd egy órát beszélgettünk, befejezésül Anna megjegyezte, hogy jó a mostani rohanó világban olyan pedagógusokkal találkozni, amilyenek mi vagyunk. Leírhatatlan érzésekkel távoztunk.

Otthonodban láthattam rajzaidat, melyekre méltán büszke lehettél volna, de te szerényebb voltál annál, hogy közkinccsé tedd alkotásaidat.

Itthon körbevesznek saját készítésű ajándékaid. Sokat tanultam, tanultunk tőled. Itt szorongatom a kezemben a kis könyvet, melyet tőled kaptam, mert tudtad, hogy nagyon elkeseredett vagyok: „A REMÉNY AJÁNDÉKA” a címe. Sokszor elég volt rápillantanom, s erőt adott, hogy továbblépjek a nehézségeken átgázolva.

<i>„A föld üres.</i>	<i>feslenek az ágak hegyén,</i>
<i>Az egykor virágzó fák</i>	<i>és egyszer csak zöld</i>
<i>kopáran merednek</i>	<i>takaró borul</i>
<i>a szomorú égre.</i>	<i>a földre.</i>
<i>A folyók befagytak.</i>	<i>Talán lassan jön</i>
<i>A szív elvesztette minden</i>	<i>a tavasz-de mindig</i>
<i>reményét.</i>	<i>visszatér.”</i>
<i>De lásd, apró rügyek</i>	

Küzdesed is példamutató volt, milyen alázattal ápoltad szeretett szüleidet betegségükben. Csak elképzelni tudtam a lelki fájdalmat, ami elvesztésük után gyötört. Most, hogy édesanyám elment örökre egy éve, most érzem át igazán a soha el nem múló, marcangoló hiányérzetet.

Február vége felé írom e sorokat, egész nap havazik, de jön a tavasz...

Amit nagyon sajnállok, hogy annyi mindenben hittél maximálisan, csak a gyógyuláson legkevesbé.

Vörösmarty idézettel köszönök el:

<i>Hiába! mennie—</i>	<i>S midőn magasra nőtt,—</i>
<i>Kellett idő előtt,—</i>	<i>A fának sudarán—</i>
<i>Kérlelhetetlenül,—</i>	<i>Ragyognak tettei—</i>
<i>A sír lehúzta őt.—</i>	<i>Arany gyümölcs gyanánt.—</i>
—	—
<i>De aki ennyit élt,—</i>	<i>S idő és a világ—</i>
<i>Sír el nem temeti,—</i>	<i>Bevégzik a művet,—</i>
<i>Sírája a hála szent—</i>	<i>Mit véghez jutni sors—</i>
<i>Kezekkel öleli.—</i>	<i>S élet nem engedett.</i>
—	
<i>Emléke oltva van—</i>	<i>Kaposvár, 2013.02.23.</i>
<i>A földbe, melyen élt,—</i>	
<i>Mélyen bocsátja be—</i>	
<i>Megáldott gyökerét.—</i>	
—	

Gálosi Ildikó

A kézilabda a kollégiumban 10 éve kezdődött...

A kollégiumot 1993-ban adták át, és nyugodtan mondhatom, hogy akkor indult a sportélet is. Hisz olyan modern kollégium, mint ami itt fogadta tanulóinkat, kevés iskolának adatott meg. A tornaterem hatalmas, csodálatos, lelátóval és izületvédő borítással burkolt. Még jelenleg is a városban egyetlen ilyen van, a miénk. Mellette konditerem működik, külön a fiúknak, lányoknak. Ezt a sportkomplexumot is hamar birtokba vették a diákok.

A kézilabda is ekkor kezdődött, Hegyeshalmi Csaba tanár úr vezetésével. Azóta már Horváth Balázs tanár úr foglalkozik a tehetséges fiúkkal.

Én 2010-ben jöttem az Eötvös Lóránt Műszaki Szakközépiskola kollégiumából, és vettem át a lányokat Balázstól. Kezdeti lépéseink nagyon nehezen indultak, hiszen olyan kevés lány járt edzésre, hogy még egy csapatra való sem volt. Akkor döntöttem úgy, lehívom a fiúkat is, hogy az edzések végén tudjanak egymás ellen játszani, legyenek tizenketten. Féltém a fiúk „durvaságától”, de a félelmem hamar elszállt, amikor megtapasztaltam - mindjárt az első edzésen, - hogy úgy vigyáznak a lányokra, mint a hímes tojásra. Ők megszokták ezt az edzésformát, és ma már természetes, hogy együtt edzünk. Ez tulajdonképpen az előnyükre vált, ami a Boglári Sporttalálkozón és az edzőmérkőzéseken is látszott, hiszen keményebbek lettek.

A kézilabda lassan küzdősporttá válik alapvető mozgással - futással, ugrással, dobással -, gazdag technikai, taktikai improvizációs vagy előre kidolgozott elemekkel, mind támadásban, mind védekezésben. Továbbá nagyon összekovácsolja a társaságot, igazi kis közösséggé alakulnak, akik a pályán képesek egymásért küzdeni.

A lányok több helyről jöttek, néha mérkőzéseken találkoztak és jó volt feleleveníteni a régi dolgokat. Mindenki nagyon gyorsan megtalálta a posztját - ahonnét tud dobni -, és rendkívül lelkesen edzettek, mindig jó hangulatban zajlottak a foglalkozások.

„Én, Reichert Fanni 2012 őszén csatlakoztam a csapathoz. Meglepett, hogy mennyire befogadtak, bíztattak edzéseken. Először féltém lemenni, de most már alig várom a csü-törtököket.”

A fiúkkal továbbra is Balázs foglalkozik, és hozzá is bármikor mehetnek a lányok, vele jó munkakapcsolat alakult ki, kölcsönösen segítjük egymást. A városban két olyan csapat van, akikkel edzőmérkőzéseket tudunk játszani, hiszen minden évben készülünk a Boglári találkozóra. Ez egy nagyszabású nemzetközi torna, hiszen több sportágban még a határon túlról is érkeznek diákok Balatonboglárra. 2011-ben ezen a rendezvényen leány kézilabdában a 3. helyet szereztük meg, tavaly 2012-ben viszont már másodikok lettünk. A Siófok „ifj” csapatát sajnos nem tudtuk legyőzni. Minden tavasszal ezt a megmérettetést már nagyon várjuk, hiszen egy remek hangulatú egész napos elfoglaltság, ahol lehet találkozni régi ismerősökkel, barátokkal. A végén mindig elégedetten szoktunk távozni.

Most álljon itt néhány játékos „vallomása” a kézilabdáról:

2007-ben kezdtem el kézilabdázni. Az Almamelléki Általános Iskolában ismerkedtem meg a kézilabda alapjaival és itt játszottam 3 évig az iskolai csapatot erősítve, majd 2010-ben átigazoltam a pécsi PVSE-hez. Pécsen 4 évig játszottam. Első idényében megnyertük a „RADENSZKA” serdülőbajnokságot és a diákolimpiát. Imádtam Pécsen játszani. Rengeteg pozitív élmény, játék és edzőtábor köt ehhez a városhoz.

Miután elvégeztem általános iskolás tanulmányaimat, Kaposvárra jöttem továbbtanulni. Már 2 éve igyekszem erősíteni a Klebelsberg Kuno Középiskolai Kollégium kézilabda csapatát. Minden héten várom az edzéseket. Nagyon szeretek a kollégium csapatában játszani. Amíg idejárom, egészen biztos vagyok abban, hogy az itteni csapatban fogok szerepelni.

Andrási Bibi

Elesni hétszer, de felállni nyolcadszor is!

Amikor egy csoda elkezdődik...

Általános iskola 2. osztályában ismerkedtem meg kedvencsportommal: a kézilabdával. Először még csak testnevelés órákon próbáltuk ki, majd jelentkezünk barátnőimmel emelt testnevelésre is. Az iskolában szivacskezilabda is volt, így annak a csapatnak is a tagja voltam. Már akkor részt vettünk egyre több mérkőzésen, kupán, megmérettetésen. 4. osztály után átmentem a Csurgói Református Gimnázium és Általános Iskolába, ahol akkor még nem volt kézi, így volt egy időszak, amikor nem tudtam olyan aktívan üzni ezt a sportágat. Majd 7. osztályban alakult itt is egy csapat, illetve rá egy évvel később már a helyi csapatnak is a tagja voltam. Nagyon tetszettek a meccsek, diákolimpiák illetve a csapatban lévő hangulat. Így teltek az évek, mire Kaposvárra kerültem.

Nagyon megörültem, hogy a kollégiumban van kézilabda és gyorsan összebarátkoztunk a lányokkal is, edzéseken szuper a hangulat. (A kollégium mellett még aktívan játszom Csurgón, ahol szintén egy összeszokott, klassz csapat van.) Nagyon hálás vagyok, hogy lehetőséget kaptam a kollégiumban és hogy ez a labdajáték az életem része. Ez a sportág tanított engem az ÉLETRE.

Interneten, TV-n és minél több helyen is követem a kézilabdát, mert a maximumot szeretném kihozni magamból és minél többet fejlődni. Végül, egy idézettel szeretném megerősíteni, mit is jelent nekem ez a sport:

„Sportolóként rájöttem, hogy a „küzdés” a legcsodálatosabb, amelyet el tudok képzelni. Ez a dolog arra készítet nap mint nap, hogy van feljebb, hogy van miért élni, hogy van az életnek értelme, és ha van egy célod az életben, egy igazi cél, nem számít, hogy sze-

gény vagy gazdag származású vagy, ha keményen dolgozol és hiszel Istenben, elérheted a sikert az életedben.»

Szászfalvi Lenke

Harmadik osztályos voltam Marcaliban, amikor néhány barátnőmmel elhatároztuk, hogy jelentkezünk kézilabda szakkörre, mert ez tetszett nekünk a legjobban a lehetőségek közül. Az évek során kialakult egy nagyszerű csapat, mellyel sok jó eredményt értünk el, mindenféle kézilabda versenyen való részvételünkkel. Ez természetesen rengeteg munkával járt. Amikor ide kerültem a Klebelsberg Kollégiumba, nagyon sajnáltam, hogy el kell jönnöm a csapatból, de örültem neki, hogy megvan a lehetőségem arra, hogy folytassam a kézilabdát, így egyből jelentkeztem is a meghirdetett szakkörre. Eleinte furcsa volt, hogy nem ismertem senkit, de egyáltalán nem bántam meg, mert azon kívül, hogy folytathattam a legkedvesebb hobbimat, egy nagyon jó társaság tagja lehetek.

Varjaskéri Janka

„Másodikas koromban kezdtem el kézilabdázni Nagyatádon. Először a szivacskezével játszottunk. Sok tornán részt vettünk Somogy megyében.

Egy év szivacskezi után harmadikas voltam, amikor az edző úgy gondolta, hogy ideje lenne komolyabban belevágni ebbe a sportba és megkezdődtek a rendszeres kézilabdaedzések, már nem puha labdával. Az első komolyabb meccseket először csak iskolák között játszottuk, ahol elég jól szerepeltünk, aztán később már nem csak a városon belül, hanem több környező városba is elvittek minket edzőmeccsekre, bajnokságokra. Ezeken

a tornákon átlagban a második, harmadik helyeken végeztünk. Az eredményeinknek megörülve még komolyabban vettük az edzéseket, míg egyszer csak az edző azt mondta, hogy öt lányt elvisz a városi csapatba játszani.

Megkezdődött nyáron az alapozás heti 5-ször 5 órában, majd elindultak a folyamatos meccsek. Szinte minden héten voltak mérkőzések és az összesítésben mindig jó helyen végeztünk.

Sajnos a kollégium miatt ott kellett hagynom ezt a csapatot, mert nem tudtam volna megoldani az edzéseket. Kilencedik óta már csak a kollégiumban képezek egy nagyon csatládias és erős csapatban. Általában mindig sikeresek vagyunk, akár edzőmeccsről, akár a boglári diáktalálkozóról van szó.”

Gerlec Kinga

Mit is jelent nekem a kézilabda?

A családomban nagyon népszerű volt a sport, így nem volt nehéz megismerkednem vele. Édesapám és nagypapám ösztönzése nélkül nem kezdtem volna el, mert az ő életükben nagyon fontos szerepet töltött be. Mindketten elismert nevet szereztek maguknak hazánkban és külföldön is a foci sportágában. Anyai nagypapám bíróként, nagynéném edzőként, míg édesanyám játékosként volt jelen a pályán.

Nekem általános iskola alsó tagozatában volt lehetőségem megismerkednem a szivacskezilabdával, ami nagyon megtetszett. Nem is volt kérdés, hogy felső tagozatban átváltok a kézilabdára. Egyre több mérkőzésen, kupán, diákolimpián vettünk részt a csapattal eredményesen. Ami még jobban inspirált engem.

Miután Kaposvárra kerültem, kérdéses volt, hogy tudom-e folytatni, de nagyon megörültem mikor kiderül, hogy igen. Azóta is tagja vagyok a kollégiumunk kézilabda csapatának. A csapatban ismerkedtem meg az egyik legjobb barátnómmal, Szászfalvi Lenkével, akivel azóta is szoros kapcsolatban állok, mind a pályán, mind a nagybetűs életben. Nagyon könnyen megtaláljuk a közös hangot. Örülök, hogy ennek a csapatnak a tagja lehetek, mert nagy az összetartás közöttünk. Remélem a jövőben a sikeres eredményeinket megduplázzuk és büszkén híreszteljük a kollégiumunk nevét.

A jövőre való tekintettel a sportágat csak hobbi szintre szeretném üzni, mert az életben van egy nem a sporttal kapcsolatos tevékenységem a művészeti ágban (néptánc), amivel már 12 éve foglalkozom és nem szeretném abbahagyni. A sporttól sem távolodom el teljesen, mert gyógy-és sportmasszőrként, valamint gyógytornászként szeretnék dolgozni.

Szántó Kitti

Amikor a kollégiumba kerültem már egy komplett csapat fogadott, amibe hamar beilleszkedtem. Az elején kicsit még féltem, hogy milyen lesz az edzés, mert már megszoktam a régi csapatomat. Akikkel itt együtt játszom, nagyon aranyosak és kedvesek velem, szeretek edzésre járni, velük együtt képezni. Van egy nagy előnyöm is, az egyetlen balkezes vagyok a csapatban, ami ritkaságnak számít. A tavalyi Boglári Sporttalálkozón ajánlatot kaptam a Siófoktól, hogy folytassam náluk tovább, mind a tanulást, mind a játékot, de nem fogadtam el. Én itt érzem jól magam.

Tímár Orsolya

Ahogy az egyik kézilabdás kislány fogalmazott, valami csoda elkezdődött itt a kollégiumban. Remélem az évek múlásával is ilyen lelkesen, boldogan járnak edzésekre a gyerekek és a következő évkönyvben pedig még több sikerről tudunk beszámolni.

Gálosi Ildikó

Horváth Balázs:

Diákönkormányzatunk 2003-2013 között

A Klebelsberg Középiskolai Kollégium 2003. szeptember 1.-től biztosít lehetőséget a környező falvakból és városokból érkező diákságnak arra, hogy hétköznapijait kulturált és színvonalas programok között, a „Klebiben” tölthessék el.

Diákjaink nagy része a Táncsics Mihály Gimnáziumból, a Munkácsy Mihály, és a Toldi Gimnáziumból, valamint a Közgazdasági Szakközépiskolából kerülnek ki. A diákság kb. 10%-a vesz részt a diáktanács munkájában. A tanulócsoportok létszámtól függően 2-3 főt delegálnak tagjaink közé.

Tanulóink nagyon sokoldalúak, széles körben megmutatkozik tehetségük, ezért igyekszünk olyan programokat, rendezvényeket szervezni, ahol tehetségüket kibontakoztathatják.

Nagy szerepe van a hagyományoknak, amelyekhez a pedagógusok és a diákok is egyaránt ragaszkodnak. Az elsőöket egy városnézéssel fogadják kaposvári, egy jó hangulatú szüreti bálon avatják kollégistákká. Megismerkednek Klebelsberg Kuno életével és munkásságával. Tudásukról egy vetélkedő keretében adnak számot és így válnak „klebissé”.

Valamennyi diák részt vesz az ünnepi készülődésben, decemberben. A kollégium csoportjai a Mikulás Napon sorversenyeken mérik össze ügyességüket, majd a fenyőfadíszítő versenyen mutatják meg kreativitásukat. A 17 karácsonyfát zsűrizés után adományozzák a város egészségügyi és szociális intézményeinek.

A hideg téli napokat fergeteges farsangi mulatsággal (fánksütés, jelmezverseny, táncverseny, színdarab, dedabábú égetés) búcsúztatják a diákok.

A diákönkormányzat minden tavasszal megrendezi a Diáknapokat, április végén pedig a végzősöket kollégiumi szinten is elbúcsúztatják.

A kollégiumban rendszeresek a Klebelsberg Tudományos- és Művészeti Esték, amelyeken meghívott előadókat hallgathatnak a diákok a legkülönbözőbb témákban, a névadó szellemiségének megfelelően.

A sportélet a kollégium kapuin kívülre is kiterjed: a diákok gyakran vesznek részt a városi a megyei (Balatonboglári Diáktalálkozó, Nagyatádi Diáktalálkozó), régiós (Bonyhádi Diáktalálkozó) és országos kollégiumok (Legügyesebb Kollégium és Kollégista) által

rendezett sportvetélkedőkön, valamint a Klebelsberg Kupán, amely az intézmény hagyományos saját tavaszi megyei rendezvénye.

2003 szeptemberétől a következő feladatokat végzi a diákönkormányzat: segítenek a beköltözéskor, a Szüreti Bálon, a Mikulás Napon, a Klebelsberg Kupán, az egyhetes Diákhetén, valamint a Pedagógusnapon kis műsorral kedveskedtek nevelőiknek, szervezik az évi rendes diákközyűlést.

Külön kiemelnénk a rendezvények közül a Diákhetet, mely a visszajelzések alapján minden évben színvonalasra sikeredett, ami magas mércé elé állítja a diákönkormányzat tagjait, hogy esetleges pénzügyi támogatás hiányában a következő évben milyen programokat tud felvállalni, hogy a diákság jól érezze magát.

A DÖK minden csoportot bevon az épület környezetének rendben tartásában a kollégium körül, ezen kívül környezettudatos életre neveljük tanuló ifjúságunkat, mivel a 2009/2010-es tanévtől szelektíven gyűjtjük a műanyag palackokat, amit zsugorítunk is, valamint az elemeket az erre kijelölt elemgyűjtőbe tesszük. Tanévenként négy nagyszemlét tartunk: ősszel, téli szünet előtt és a tavaszi szünet előtt, valamint nyáron kiköltözés előtt. Azt tapasztaljuk, hogy a diákok a szemlékre felkészülnek, ebben szerepe van annak is, hogy a fiú diák önkormányzatosok a lányoknál ellenőriznek, a lányok pedig a fiúknál, persze tanári felügyelet mellett.

Jó úton halad az önkormányzat a közösség formálásában, aktívak a gyűléseken és nem nyűg számukra a jelenlét, sokan véleményt nyilvánítanak és aktívan dolgoznak. Ennek egyik eredménye az is, hogy a 2009/2010-es tanévben egy hónapra szóló, A és B ideiglenes menüt állítottunk össze az étkezést biztosító vállalkozó számára. A kezdeményezés annyira sikeres volt, hogy az étkezés a mai napig így működik.

Minden tanévben a DÖK elnökünkön kívül többen is részt vesznek képzéseken (KIK, KÖSZ), így reméljük az ott szerzett ismeretekkel és tapasztalatokkal, és kapcsolataik révén a kollégiumunk diákönkormányzata még több információhoz és pályázati lehetőséghez jut. Az éves diák küldött közgyűlést minden évben a diákhéten, március végén, április elején tartjuk, ahol az elvégzett feladatokról, vezetőválasztásról, jutalmazásokról, és egyéb ügyekről tanácskozunk.

Célunk, hogy diákjaink az őket érintő minden kérdésben felvilágosultak legyenek, jól érezzék magukat a Klebelsberg Középiskolai Kollégiumban, problémáikra mindig megoldást és választ kapjanak a diákvezetőkön keresztül a kollégium vezetésétől, valamint szervezési, diákjogi ügyekben új ismereteket, tapasztalatokat szerezzenek.

„Miért éri meg diákvezetőnek lenni!” címmel kompetencia-fejlesztő és csapatépítő napok diákvezetőinknek címmel lett meghirdetve a képzés, amit a közOKa XXVIII.pályázatán nyertünk és 2010.04.30-2010.05.01 valósítottuk meg. A részt vett diákok létszáma 20 fő volt.

Az első nap programja:

- 15.00-18.00 Diákjogok a mindennapokban (előadó: Dr. Jásper András)
- 18.00-19.00 Vacsora a kollégiumban
- 19.00-22.00 Kommunikáció I. (előadó: Szalai Melinda)
(Kommunikációs helyzetgyakorlatok, érvelés, meggyőzési technikák)

A második nap programja:

- 8.00- 9.00 Reggeli
- 9.00-12.00 DÖK gazdálkodása (előadó: Milicz Ákos)
- 12.00-13.00 Ebéd

- 13.00-15.00 Házirend (előadó: Dr. Jásper András)
 15.00-17.00 Kommunikáció II. (előadó: Szalai Melinda)
 (Hálózatépítés, kortársközvetítés, konfliktuskezelés)
 17.30-18.30 A két nap értékelése, kérdőívek kitöltése (előadó: Horváth Balázs)

A program eredményességét segítette, hogy a diákok önkéntesen és diákképviselői szerepüknek megfelelő felelősséggel jelentkeztek a képzésre, komolyan gondolták dolgukat.

A kollégium jó feltételeket biztosított a program lebonyolításához, az étkezések változatosak voltak, a saját főzés és önkiszolgálás tovább növelte a csapatépítést. Az előadók felkészülten vezették a témákat, változatos módszereket alkalmaztak, és mindig volt lehetőség arra, hogy a témához kapcsolódó aktualitások is helyet kapjanak.

Mind a két napon projektort használtak az előadók, ahol vizuálisan is figyelemmel kísérték a hallgatók az elhangzottakat, valamint a falitáblát használták.

A kommunikációs résznél, a helyzetgyakorlatoknál különféle eszközöket használtak a diákok (szókártyákat, táblát, lepedőt, stb...), valamint csoportmunkával érte el az előadó a kívánt feladat megoldását.

Az eredeti képzési cél nem változott, a diákönkormányzat tagjainak felkészítését és tudásuk mélyítését szerettük volna elérni a programmal. Annyiban történt változás, hogy a harmadik nap helyett a második nap végén történt az elhangzottak megbeszélése és értékelése, mivel a jelen levő diákok közül többen másnap osztálykirándulásra mentek.

A létszám tekintetében némi módosulás történt, mivel az előadások időpontja a ballagásokra és az alsóbb évfolyamok osztálykirándulásaira estek, így a 30 fő helyett 20 fővel képviselték a diák-önkormányzatos diákok a rendezvényt, de így is a 17 kollégiumi csoportból 16 képviselte az elhangzottakat.

A programsorozat meghozta a kívánt eredményt, amit a második nap végén részt vett diákok által kitöltött kérdőívek is megalapoznak (lásd.1. sz melléklet).

A kollégisták új ötletekkel, lehetőségekkel gazdagodtak, amit diák-önkormányzati munkájuk során a későbbiekben kamatoztattak. Első lépésként szervezeti kezdeményezéseket tettek, megújították a DÖK tevékenységét. Szerencsésnek mondható az az időbe-ni egybeesés, hogy 2010. április végén új DÖK elnököt választott a közösség, aki lelkesen látott neki az újításoknak.

A Klebelsberg Kollégium Diákönkormányzata továbbra is kiemelt figyelmet fordít arra, hogy hagyományos programjait megtartsa, és hogy mindig tudjon megújulni. Erre a legjobb garanciát a diákok adják most is és a jövőben is!

Horváth János

Gondolatok egy ügyeletes naplójából

– Jó estét kívánok. Fél tíz van. Megkérek mindenkit, menjen a szobájába létszámellenőrzés céljából – hangzik a diákok részéről már oly jól ismert mondat a hangszórókon keresztül. A szerdai ügyeletes elindul a második emelet felé. A földszinten, majd az első emeleten keresztül haladva a gyerekeket noszogatja, és a szobájukba küldi őket.

A pedagógus a második emeleten teljesít „szolgálatot”, és megkezdi a feladatát. Létszámot ellenőriz, csitítgat, kicsit beszélget a szobákban a tanulókkal, majd 22⁰⁰ után

kártyát húz a földszinten. Na, nem a treff hetest, csak olyan egyszerű kis elektronikus munkaidő nyilvántartó kártyát. Pár jó szó a fáradt tekintetű portásnak, és indul vissza az emeletre a „második” műszak felé. A hangos tanulók szobájába bemegy, utasít, kér, intézkedik, majd egy rendetlen fiúcskának idéz a házirend ide vonatkozó paragrafusából.

Itt egy mosoly, ott egy jó szó, majd az előbb említett fiatalember szobájába visszatérve az egész béketűrése egy másodperc alatt eltűnik, mint a mesében. Hol volt, hol nem volt, elillan, mint a kámfor.

Az ügyeletes gondolatai cikáznak! 22¹⁵ van, és Józsika még mindig rendetlen, nem vetette meg az ágát. Ő az a fiú, aki számára az ember jó szava a falra felyezett, már nem kíváncsi ételhez hasonlítható, vagy mint az a bizonyos csákány – egyik fülén be a másikon ki. Az ügyeletes vérnyomása magas, lüktet a halántéka. De villámgyorsan, a másodperc tört része alatt, a neuronok tömegén átvillanva a gondolatokért felelős tekervényekben a tudatos kontroll felülkerekedik az ösztön

én felett, és bevillan. Nyugalom, én pedagógus vagyok!!! És mint az orosz-lán szemében az áldozatára való ugrás előtt megcsillanó fény, pillanatok alatt átvált jóságos, melegsívű, érző lelkű pedagógussá, selymes, biztatón csillogó tekintetű emberi lénné. És másodszor is csak annyit szól nyugodtan, – legyen szíves fiatalúr megágyazni, és lefeküdni, hisz holnap iskola.

A fiatal ifjú titán nem hogy látszólag, de valóságosan sem hatja meg az ISKOLA megemlézése, de mert valahol, az agyának egy elrejtett bugyrában jól eldugva egy gondolat villan be, melyet jobb esetben a szülőtől hallott, hogy „tiszteled a tanárodat”, mégis engedelmeskedik. JÓ FIÚ! – nyugtázza magában az ügyeletes, és tovább őráratozik a következő villanyfényben fürdő szoba felé.

Fáradhatatlanul rója a köröket, beszélget, segít, oktat. 23⁰⁰ körül már a csend tengerén a nyugalom Charlotte Rhodesa kezd horgonyt vetni a szinten. – Talán nyugodt éjszaka lesz – réved a két folyosó közti kis társalgó ablakán kinézve a

kinti rejtélyes sötétségbe. Mintha a titokzatos sötét éjszakát fürkészve tőle várna választ. Gyanús ez a korai csend! Jól gondolja, az ösztönei most sem hagyják cserben.

Mikor már a gondolataiba mélyedt, apró zajokra lett figyelmes, mely a porta felől indul vándorútra. Az éjszaka bársonyos sötét csendjét megtörve, és a Doppler hatás elvét követve egyre hangosabb lett a zaj. Ahogy közeledett, az első emeletre érve már dobogássá erősödött, és mintha milliónyi bakancs dübörögne, csikorogna, szabálytalan ütemben törne minél előbbre. Az ügyeletes összerezsent, de tudatára ébredt. Megjöttek a színházból a Munkácsy-bérletes gyerekek. Köszönt, megpróbált fáradt tekintetére mosolyt erőltetni, de a tanulók nem nagyon értékelték. Ugyan a köszönést viszonzták, de rendíthetetlenül meneteltek a szobák irányába, mintha egy láthatatlan erős mágneses erő vonzaná sejtelmes céljuk felé, ahol elnyelte őket a folyosó sötétje. Szemmel láthatóan ők is fáradtak voltak. Egy bozontos üstökű fiatalember kivált a tömegből, és összehúzza magát kérlelő tekintettel megszólalt: kivehetném a hűtőből a szendvicsemet? Az ügyeletes hideg, husky kék szemeivel ránézett, és azt mondta. – Nem lehet, mert a házirend és a szolgálati szabályzat meg az SZMSZ. kimondja, hogy.... De mivel a szerdai ügyeletesnek meleg barna szemei voltak, csak ennyit mondott. – Természetesen, de gyorsan.

A srác megköszönte, és ahogy a hűtőhöz lépett, arra gondolt, hogy ő is ilyen pedagógus lesz. Vagy talán egyetemi tanár. A gondolatai meglódultak, és már nem lehetett lefékeezni őket. Mégsem egyetemi tanár, inkább jogász vagy közgazdász, vagy tűzoltó leszek, és katona vagy az a híres vadakat terelő juhász. Később mikor lefeküdt, még akkor is ezen filozofált, csak a jótékony mély álom kergette ki a gondolatokat a fejéből. Másnap reggel a hat órai ébresztő után már nem akart pedagógus lenni.

A tusolók selymes suhogása, az ágyneműtartók huppanása lassan elhalkult. 23³⁰ – at ütött már az óra a falon. A magányos, gondolataiba merülő, órjárató ügyeletes leült az előtérben. A kényelmes fotelban jólesett fáradt lábait kinyújtani. Ekkor egy fürdőszoba ajtó csapódott be egy 88 mm-es légvédelmi üteg dörrenésével. Már meg sem rezsent, magában nyugtázta. „Ez csak a szokásos 22⁰⁰ és 24⁰⁰ óra közötti pergőtűzek egyike, mely belehasított az éjszakába. Majd abbamarad lassan, hisz érvénybe lép az éjszakai tűzszünet.”

De nem lehetett nyugalma, mert az északi szárnyon mezítlábas, puha talpak suhanására lett figyelmes. Ilyet akkor hallott először, mikor a Néphadsereg sorállományú kötelékében szolgált, és éjszaka az erdőben őrt állt. Akkor tapasztalta, hogy az avar alatt suhanó kis rágcslók adnak ilyen nesztelen zajt portyázásuk közben. Felkelt, a zaj irányába ment, és belépett az egyik szobába. Gyenge lámpafénynél nyolc szempár fordult ijedten feléje. Meglepődtek. De ő csak fojtott hangon annyit mondott, „helyetekre, de gyorsan.” Ez varázsszó lehetett, mert a gyerekek szinte a padló fölött pár centivel suhanva, villámgyorsan elsurrantak mellette a szobáikba.

Éjfél elmúlt, a sötét bársonyos éjszaka puha öleléssel fonta át a csendesen pihenő kollégiumot, a KLEBIT. Szuszogás, forgolódás zaja még néha itt-ott hallatszott, de végül teljesen elhalt. Az ügyeletes is lefeküdt, és az órájára pillantott. 00¹⁵ percet mutattak az órája számlapján az egymást fáradhatatlanul kergető mutatók. Próbált álomba merülni, de ez a pihenés nagyon éber volt. Minden apró zajra összerándult, de végül mély súlytalan, lebegő álomba szenderült. És ekkor hasított az éjszakába élesen, kegyetlen visítással a tűzjelző szirénája. . .

Horváth János szerdai ügyeletes

Hujber Tamásné

Régi – új pedagógiai feladat: mentorálás

A mentor funkciónak és a mentorálás folyamatának bármelyik ágazatban van létjogosultsága. A mentor a kezdők pártfogója, tanácsadó, aki tapasztalatával előremutató hatást tud kiváltani környezetéből. Hiszen a jó mentorálás ismérvei között megtalálható a fejlődés támogatásának komplexitása, a szakmai és személyes eredményességet érintő minőségi változás elindítója, támogatója, fenntartója. A mentorálás, mint a kooperáció egyik formája alkalmas arra, hogy a folyamatban jelenlevő mentor és mentorált személyes és szociális kompetenciái fejlődjenek. A *Magyar Értelmező Szótár* szerint a mai szóhasználatban egy olyan személyt jelent, aki mint idősebb és tapasztaltabb barát, tanár vagy tanácsadó atyailag segít jó tanácsokkal valakit¹. Munkahelyi környezetben olyan személyt jelent, aki egy munkatársa számára tanácsadóként áll rendelkezésre, például szakkérdésekben. A mentor elkíséri a munkatársat szakmai fejlődése során, és példát mutat neki. A *Pedagógiai Lexikon* meghatározása a *mentor* címszó alatt: A kifejezés az Odüsszeiából, Télemakhosz nevelőjének, (Mentór) nevéből származik. *Jelentései*: nevelő, tanító, vezető, tanácsadó, pártfogó². Tehát az oly sok ágazat körül a pedagógiában is megjelent a mentor fogalom, a fentiek értelmében pedig viszonylag könnyen értelmezhető az ezzel járó pedagógiai feladatkör, többletmunka. Milyen területeken realizálódik a pedagógián belül a mentorálás? (1. ábra)

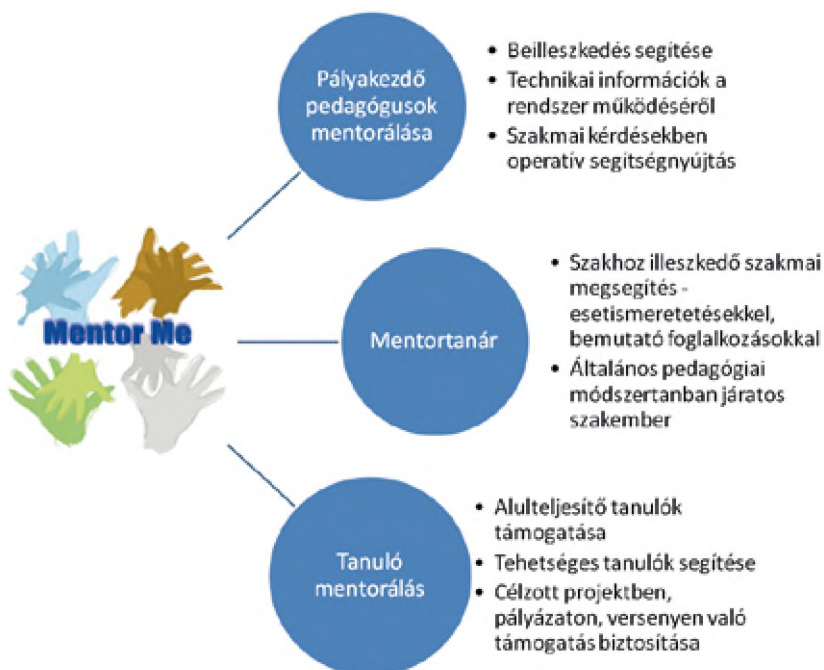
Szerkezetileg a mentorálás feladata részét képezi a pedagógusok által végzett tevékenységeknek. Azonban sokszor elfeledkezünk arról, hogy a mentor alapvető kompetenciáival nem rendelkezik minden pedagógus magától értetődő módon. A mentor képesség- és személyiség készlete összetett, a nyitott kapcsolatteremtéstől az adaptív gondolkodás megteremtéséig (használat és átadás) sokszínű, szerteágazó tulajdonság halmazt találunk.

1 Juhász József – Szőke István – O. Nagy Gábor – Kovalovszky Miklós (2003): *Magyar Értelmező Kéziszótár*. Akadémiai Kiadó, Budapest. 920. p.

2 Báthory Zoltán – Falus Iván (1997): *Pedagógiai Lexikon* II. kötet. Keraban Kiadó, Budapest. 456-457.p.

1. ábra. A pedagógiai munka mentor szerepkörei

(Az ábrát Hujber Tamásné készítette 2013-ban.)

2. ábra. A mentor képesség- és személyiség készlete

(Az ábrát Hujber Tamásné készítette 2013-ban.)

Intézményünkben a mentorálás előzményeként – a fennállásunk 10 éve alatt – a csoportvezető kollégiumi nevelőtanárok egyéni törődés keretén belül foglalkoztak és foglalkoznak ma is a diáksággal. Ebbe a keretbe teljes egészében belefér a négy-szemközti munkaforma, a problémakezelés, a kötetlen beszélgetés épp úgy, mint a tantárgyi megerősítés. 2009-ben változást hozott az intézmény életébe a TÁMOP-3.4.4/B-01/1-2009-0099 számú nyertes pályázatunk, ami 2010-2011 között valósult

meg. Ebben megerősítést kapott a tehetség mentorálás tanácsadói szerepköre, valamint Gefferth Évával való együttműködés eredményeképpen létrejött a tehetséges diákok mentorálásának protokollja. A szakmai útmutató tartalmi egységei közül kiemelkedőek a jó mentorálás ismérvei, a távmentorálás módszertana, a szakmai etikai kódex és a felvázolt jövőkép. Gondolkodásmódunkban 2 évvel megelőztük környezetünket, hiszen a szakma számára elérhető nyilvános szakmai mentorálási protokollra most kapott felkérést a nemzetközileg is elismert szakmai team Gefferth Éva közreműködésével. A mentorálás gyakorlati megvalósulásához hosszú tanulási folyamat vezetett. A folyamat kiemelkedő szakmai lépéseit az alábbi táblázatban összegeztem.

1. táblázat. **Mentorálás folyamatának feladatterve**

(Az ábrát Hujber Tamásné készítette 2013-ban.)

Szakmai tevékenység megnevezése	Megvalósulás időszaka	Érintettek köre	Kimeneti dokumentumok
Belső tudásátadás szakmai napjai	Évente 2 alkalommal (ősz és tavaszi időszak)	Nevelőtestület	Jelenléti ívek Prezentációk Tréning terv
Mentorálás adatainak elkészítése	2010/2011 tanév Folyamatos fejlesztés alatt	Tehetségpont szakmai vezetője	Mentorálás tanácsadói adatai
Pályázati erőforrások mozgósítása NTP-MH-12-P-005 számú nyertes pályázat keretén belül	2013 tavasza	Nevelőtestület	Pályázat szakmai és pénzügyi beszámolója
Mentorálási modell program bevezetése	2013. április - május	kollégiumi nevelőtanárok 10 fő	Segédanyag Adatlapok
Mentorkönyv szerkesztése (esetismertetések, minta egyéni fejlesztési tervek)	2013. június	kollégiumi nevelőtanárok 14 fő	Kiadvány (terjedelem 100 oldal)
Egyéni fejlesztési tervek készítése a mentorálási modell program programozott 8 alkalma alapján	2013. június	kollégiumi nevelőtanárok 10 fő	egyéni fejlesztési tervek
Záró értékelő, visszajelző reflexiós beszélgetések elkészítése	2013. június	kollégiumi nevelőtanárok 10 fő	reflexiós beszélgetések videó felvétele
Mentor feladat kiterjesztése minden csoportvezető nevelőtanárra	2013. augusztus	nevelőtestület	órarendbe ágyazott feladatleosztás
Mentorálás/tehetség gondozás csoporton belüli adatainak kitöltése	2013. szeptember	nevelőtestület	kitöltött adatlap
Mentorálásba közvetlenül bevont tanulók adatbázisának elkészítése	2013 szeptember 30.	Adatgyűjtésért felelős pedagógus	Elektronikus adatbázis

Szülői, tanulói tájékoztató levél összeállítása, postázása	2013. október 15.	Tehetségpont szakmai vezetője	Levél (szülői, tanulói)
Mentor - mentorált szerződések elkészítése	2013. október 30.	nevelőtestület	Mentori szerződések
Félévi felülvizsgálat – folyamatkozi ellenőrzés, visszacsatolás (írásbeli dokumentáció ellenőrzése)	2014. február 15.	nevelőtestület Intézmény vezetősége	Mentorok számára egyéni visszacsatolás

További céljaink, a továbbfejlesztés iránya:

- Intézményi tapasztalatok összesítése – jó gyakorlat formájában (adaptációs algoritmussal)
- Kaposvár-Somogy Megyei Tehetségsegítő Tanács keretén belül a mentorpedagógusok szakmai közösségének megalakítása
- Megyei, regionális tehetségpontok hálózatán belüli tudásátadás – workshop, szakmai nap, műhelymunka rendszerben
- Dokumentációs rendszer továbbfejlesztése
- Reflexiós beszélgetések elemző visszacsatolása a mentorok felé
- Folyamatközi és záró visszacsatolás az érintett mentoráltak és a szülők felé
- Folyamatszabályozás – eljárásrend készítése
- Protokoll felülvizsgálata – szükség szerint
- PDCA-SDCA ciklus alkalmazása a mentorálás intézményi folyamatára

A győztes csapat tagjai (balról jobbra): Bogdán Hajnalka, Hujber Tamásné, Fekete Eszter, Nagy Tamás, Kiss Sándor.

A mindennapi gyakorlatban a mentorálás értékes színtöltja a pedagógiai munkának. A 2012/2013-as tanévben – egy pályázati program részeként – mentorálhattam egy közös projekten dolgozó kollégiumi csapatot. A csapat felépítése a kiírásnak megfelelően 2 fiú és 2 lány volt, valamennyien az Arany János Tehetséggondozó Program tanulói: Bogdán Hajnalka, Fekete Eszter, Kiss Sándor, Nagy Tamás. A csapat a Transparency International Magyarország Alapítvány és a Romaversitas Alapítvány közös korrupció ellenes pályázatán ért el országos 3. helyezést pályamunkájával.

A megvalósított tevékenységeink:

- országos rajz, póló design és novellaíró pályázat meghirdetése a korrupcióellenes témakörben
- kutatás: a középiskolások korrupcióval kapcsolatos véleményének feltárása céljából
- magyar-angol kétnyelvű kiadvány szerkesztése, amely bemutatja a csapat végzett munkáját
- angol nyelvű prezentáció készítése a szlovéniai ifjúsági konferenciára.

Milyen feladatokat kellett ellátnom mentortanárként?

• a közös gondolkodás beindítása – ötletroham, cédlázás, súlyozás módszerekkel	• a kutatáshoz elkészített kérdőív szakmai véleményezése, korrekció
• elkészített pályamunka egységesítése	• a feladatok folyamatos utemezése
• a költségvetés elkészítésének felügyelete, véleményezés	• elkészült munka számonkérése
• a pályázati kiírások korrekciója	• jutalmazás tervének elkészítése – vásárlás felosztása – pénzügyi elszámoltatás
• a folyamatban felmerülő problémák aktív és hatékony kezelése	• technikai felszereltség rendelkezésre bocsátása (pl. fényképezőgép a csapat munkájának folyamatos dokumentálása céljából)
• folyamatos kommunikáció a csapat tagjaival	• csapatkohézió folyamatos erősítése

• közös kommunikáció serkentése	• logisztikai munka szervezése (pl. utazás, szállás, étkezés stb.)
• kapcsolattartás a pályázat kiíróival	• szakmai és pénzügyi elszámolás elkészítése
• nyilvánosság biztosítása (pl. média megjelenés, hírek, interneten, a leadott hírek elektronikus másolata stb.)	• beszámolók megszervezése (írásos és szóbeli formában – honlapon, kollégium diákközönsége előtt)

Összegzés

Mentortanárként dolgozni annyit jelent, hogy pörögni kell, mint a tizenévesek, megnyerőnek kell lenni, mint egy csinos harmincas, rendelkezni a negyvenévesek tapasztalatával, a hatvanévesek higgadtságával. Egy biztos: a feladat óriási, a felelősség időnként nyomasztó, a probléma kézzelfogható, a rugalmasság általános követelmény, de a sikerélmény felemelő.

Kovács Ferenc

Informatika

A kollégium átadásakor egy minden tekintetben modern épületet vehettünk birtokba. Az informatikai infrastruktúra gerincét képező strukturált kábelrendszer és a telefonközpont a beruházás részét képezte. A 2003. szeptember 1-ei ünnepélyes átadáskor még csak 450 férőhelyes kollégiumként emlegetett épület azonban információs vonalak tekintetében el volt vágva a külvilágtól, a portán lévő mobiltelefontól eltekintve.

Jogelődüinktől (Baross Gábor Középiskolai Kollégium) átszállításra került Sulinet internetes ADSL végpont eszközeit csak az első hét végére sikerült a távközlési szakembereknek beüzemelniük. Ezzel egy időben indult el a hálózati forgalom a számítástechnika szaktanteremben azon a 10 db számítógépen és az 1 db szerveren, ami szintén a jogelőd-től származott. Ezeken kívül, csak 3 db számítógép volt a gazdasági dolgozók irodáiban.

A második héten sikerült bekötni 3 db ISDN2 telefonvonalat a központba, majd néhány nap múlva hozzárendelni a szolgáltatónak a végleges számmezőnket.

Az első félév végére indult el a kollégium új Linux operációs rendszerű szervere, mely Webszerver, FTP szerver, Mail szerver, Print szerver és tűzfal funkciókkal segítette a hálózati kommunikációt.

Az Arany János Tehetséggondozó Programban résztvevő csoportok számának növekedésével újabb tantermekben vált szükségessé a hálózat bővítése, ugyanis a tantermenként 2 végpont kevés volt a 8-8 db számítógép számára. Jelenleg 5 tanterem áll az AJTP-s diákok rendelkezésére, melyek a számítógépeken kívül nyomtatót és TV készüléket is tartalmaznak.

2004-ben egy pályázat segítségével sikerült csatlakozni az e-Magyarország pontok hálózatához, ahol eszközöket nyertünk, melyeknek (szintén pályázat útján elnyert) utódai megtalálhatóak a portával szemben. Ezen munkaállomások érdekessége, hogy kora reggeltől késő estig szinte folyamatosan üzemelnek. A kollégiumból távozó és visszaérkező diákok ezek segítségével kapcsolódnak a világhálózathoz.

A számbeli és minőségi fejlődésnek köszönhetően a számítógépek elérhetők minden tanteremben, a tanári szobában, irodákban, Diák önkormányzati teremben, előadóban, orvosi szobában és nem kell már sorban állni a számítástechnika teremben sem.

Az oktatásinformatika fejlődését követve interaktív tábla került beüzemelésre multimédiás kiegészítéssel az előadó teremben, ami sokoldalúan szolgálja a foglalkozások megtartását.

Sokáig probléma volt a kollégiumban az internet sávszélességének szűk kapacitása. Sajnos a kollégium távolsága a szolgáltatók központi infrastruktúrájától nem tette lehetővé a sávszélesség bővítését. Ennek orvoslásaként a Sulinet (később Közháló, ma Közháló II.) végpont mellé

3 ADSL és egy kábelt net került kiépítésre. Tíz év után egy újabb szolgáltató jelent meg Kaposváron, amely mikrohullámon képes volt megoldani a sávszélesség problémáját és egy végpont kiépítésével egyetlen csatornán az eddigi megoldások többszörösét biztosítani.

Jelenleg 121 db asztali és 24 db hordozható számítógép áll diákok és pedagógusok rendelkezésére. Lézer és tintasugaras nyomtatók, szkennerek valamint hálózatba kötött fénymásolók könnyítik meg a mindennapi teendőket. Több digitális fényképezőgép és digitális videó kamera segíti a fotósakkör munkáját, különféle kiegészítőkkel (állványok, vaku, szűrők). A kollégium rendezvényeit, eseményeit megörökítő álló és mozgóképek, valamint az elkészült dokumentumok tárolására egy biztonságos NAS szervert üzemeltetünk, mely az intranet hálózatából érhető el.

<http://www.klebi.sulinet.hu/>

Jakabné Kaposvári Mária

„Találkozás egy régi szerelemmel...”

Mit jelent ez a mozaikszó: AJTP? Nekem mit jelentett ez a szó?

Röviden: Arany János Tehetséggondozó Program. És bővebben?

2003-ban Kaposváron átadásra került a Baross Gábor Középiskolai Kollégium utódja, ez a minden igényt kielégítő, modern, uszodával, tornacsarnokkal, szabadtéri sportpályákkal felszerelt intézmény, amit csak így emlegettünk: a XXI. szd-i igényeket kielégítő kollégium. Én, mint „barossos nevelő”, szeptembertől azok közé a szerencsés tanárok közé tartoztam, aki ebben az intézményben folytathatta a munkáját. Nem csak az épület volt új, új kollégák is jöttek, s az egész diáksereg kicserélődött, hisz addig zömmel szakközép, – és szakiskolai diákokkal foglalkoztunk, most pedig a város összes gimnazistáját megkaptuk.

S a gimnazistákkal együtt jött két osztály, aki az Arany János Tehetséggondozó Program keretében végezte tanulmányait.

Az első két évben azzal voltunk elfoglalva, hogy arculatot adjunk az intézménynek, egy új pedagógiai irányt dolgozzunk ki, vagyis, megpróbáltuk belakni a házat, és programmal megtölteni. Az AJTP is működött a falak között, de nem kerültünk közelebb hozzájuk. Láttuk, hogy más, mint a többi csoport, sokat kirándultak, a velük dolgozó kollégák a szabad hétvégéjük terhére konferenciákra, továbbképzésekre jártak, de ez volt minden.

2005-ben, amikor az és csoportom végzős lett, és a ballagással véget ért számukra a kollégista lét, megnyílt számomra lehetőség, hogy a beléphesek ennek a misztikum övezte, nagyszerű létnek a kapuján. Nem ment könnyen, de sikerült a következő tanévben induló csoport nevelői tisztét megkapnom, s ezzel elkezdődött számomra egy öt évig tartó közös munka, a csoda.

Hogy miért éltem meg csodaként? Ez is kiderül írásomból.

Először is mindjárt tisztán látszott, számomra is szükség lesz nevelési ismereteim felelevenítésére, és tovább fejlesztésére. Az is látszott az elején, hogy ez a program annyi lehetőséget biztosít a nevelői munka terén, amit egyetlen program sem tud helyettesíteni, vagy utolérni.

Ez egy éjjel-nappal összeczárt közösség, annak minden jó, és rossz vonzatával együtt. Egy nagycsalád.

Ki kellett dolgozni egy öt évre szóló programot, amit időnként kisebb változtatásokkal, de megpróbáltunk végig vinni. A szeptemberi gyalogtúrák során a fokozatosság elvét szem előtt tartva, végig túráztuk a környező tájak túra útvonalait, majd amikor elfáradtunk, a magunk készítette szendvicseket, vagy bográcsos paprikás krumplit ettük. Rengeteget kirándultunk – kezdve Somogy–országgal, a saját régióinkkal, majd szélesítettük a kört a Balaton-felvidék, Nyugat-Magyarország szépséges tájaival, városaival. Voltunk az Őrségben, Szeged és környékén, az Északi-középhegységben, Eger várát is bevettük, de végig túráztuk a szilvásváradhoz közeli Szalajka-völgyet is.

És együtt tanultunk meg síelni az olaszországi Dolomitokban, és evezni a Dunán.

Olyan különös szépségű helyekre is eljutottunk, mint Erdély, vagy Horvátország. A Plitvicei Nemzeti Park tavainak és vízeséseinek a látványától szinte mindenki megcsendesedett, s némám nézte azt a sok szépséget. Szinte mindenkiből kikívánczolt az a mondat, ide vissza fogok még jönni a családommal együtt is.

De nem csak kirándultunk, meg tanultunk egymással egymásért dolgozni. Amikor bent maradtunk az intézményben, közösen készítettük el az ételünket. Minden alkalommal más-más kisebb csoport tervezte meg a programot és a hétfégi menüt, majd a bevásárlástól a főzésen át a rendrakásig közösen oldották meg a feladatot.

A heti két órában önismereti foglalkozáson nyílt lehetőségünk arra, hogy mélyrehatóan megismerjük egymást és saját magunkat. Megtanultuk, kitől mire számíthatunk, s ők is megtudhatták, tőlem mit várhatnak.

Minden évben láttunk egy-egy kurrensebb színházi darabot, hol Budapesten, hol Győrben, a könnyebb, vidámabb darabtól a musicalen át az operáig.

S, hogy miért választottam ezt a sláger részletet írásom címének?

Mielőtt kollégiumi nevelő lettem, tizenhárom évig művelődési szervezőként, azaz népművelőként dolgoztam a Somogy Megyei Művelődési Központban. Megyei és országos rendezvények szervezése és lebonyolítása volt a feladatom. Nagy kapcsolati rendszerrel rendelkeztem, s a szervezői készségemet is mindig elismerték. Szerettem mindig mindent első kézből megismerni. Mindenhol ott lenni, ahol történik valami.

Ebben a programban ezeket a hajlamaimat és készségeimet újra és újra kipróbálhattam, kamatoztathattam a köz érdekében.

Ma már a második csoportomat viszem ezen a nagyon szép, de rögös úton.

A régi csoportomról tudom, hogy ma is tartják a kapcsolatot egymással, minden év októberének második felében visszajönnek mini csoporttalálkozó keretében, elmennek az anyaiskolába, a Táncsics Mihály Gimnáziumba, ahol tanáraiknak beszámolnak életük jelen állásáról, majd újra a kollégiumban töltenek egy napot, nosztalgiáznak, beszélgetünk. Elővesszük az öt évünkről készült csoport Krónikát, s újra, meg újra felidézzük a kellemes pillanatokat. És ahogy ez már lenni szokott, elfelejtették azt, ami akkor kellemtelen, vagy kényelmetlen volt, csak a szép emlékek maradtak.

És ez így van rendjén.

Jávori Tamás

Egy tehetséges „néptáncos”

Akiről írok, egy önmagát kereső fiú története, ahogy azt én a kollégiumi élete során megismertem.

A vidéki kisváros általános iskolájából idekerült diákról előzetesen annyit lehetett tudni, hogy szorgalmas, kitűnő tanuló, aki állandó fellépője iskolája ünnepségeinek, kicsit magának való.

Első félévig semmi rendkívülit nem vettem észre rajta, a szorgalmán kívül. Aztán szerveztem egy csoport Ki Mit Tud?-ot, ahol a gyerekek első megdöbbenésére közöltem, hogy mindenkinek fel kell lépnie, mindegy milyen produkcióval. Egy hónapot kaptak gondolkodásra. „Én nem tudok mivel fellépni!” – volt az első reakciójuk. Aztán beindultak. Szerveztek, terveztek, készültek a legnagyobb titoktartással. Mindenki szerepelt, volt, aki verset mondott, volt, aki visszafelé szavalt, de volt komolyzene, ének, tánc. A sportolók dekázgattak, fejelgettek. Nagy meglepetésemre mindenki komolyan vette, és mégis nagyszerű, oldott hangulatban telt el a bemutatkozás. Mindenki mindenkit megtapsolt, pedig csak társai és a csoportvezetőjük volt jelen.

A fiú egy néptánc darabot adott elő, már nem emlékszem mit, de láttam rajta, szívből táncol. Feltűnt számomra rendkívüli tehetsége. Kiderült, már egy ideje táncol szülővárosában. Miért titkolta? ... Vonzódott a humán tárgyakhoz, szavalt, prózai darabokat adott elő. Fokoz-

tosan fellépési lehetőséget kapott a kollégiumi rendezvényeken. Minden produkciójából presztízszt csinált, ahogy József Attila verset szavalt. . . ámultunk.

Társai nem igazán kedvelték. Utólag derült ki, irigyelték sikereiért. Igazi barátja is csak egy volt a négy év alatt, vele jól megértették egymást, mára azonban ő is eltávolodott tőle. . .

Tizedikben történt, amiről igazából írni akarok: országos kollégiumi Ki Mit Tud?-ot hirdettek meg. Kollégiumunk több produkcióval indult, közük Ádám néptáncával. A megyeit, ami Siófokon volt, majd a pécsi regionálist magasan nyerte. Egyedül képviselte a kollégiumot az országos döntőn, amelyet Budapesten, a Táncsics Mihály Kollégiumban rendeztek meg 2008. április 19-én (ő mondta meg a dátumot, én már nem emlékeztem rá pontosan).

Nagy várakozással tekintettünk a döntő elé. . . Saját koreográfiát állított össze és tanult meg egyedül.

Édesanyja, húgai és nagybátyja felutaztak Budapestre, hogy lássák, szurkoljanak neki és bátorítsák. A színpadbejárásnál kicsit megrémültünk – szőnyegpadlón kellett táncolnia. Megoldotta, de hogyan? . . . Magas színvonalú verseny volt a néptánc kategóriában. Ott tudtuk meg, hogy például a Nyírségben néptánc tagozatos középiskola is működik. Onnan két csapat is érkezett, de volt a döntőben többek között budapesti, miskolci, pécsi táncos illetve táncsoport is.

Az én feladatom az volt, hogy amikor Ádám elkezdte – zene nélkül – a táncot, egy speciális mozdulatra nekem kellett elindítanom a zenét. Bevallom, nagyon izgultam.

Zsúfolásig megtelt a terem, amikor szólították. Elkezdte. Zene nélkül. Itt-ott még beszélgettek páran, hozzátartozók, versenyzők. Aztán hirtelen csend lett. Még nem kezdődött a zenei rész, amikor összecsattantak az első tenyerek. A hideg rázott. Most el ne szúrjam! A zenei részt végig ütemes vastaps kísérte. Az utolsó taktus után rohantam a színpad mögé, Ádám félájultan jött le a szőnyegről. Falfehér volt az arca, teljesen kitáncolta magát, szívét-lelkét beleadta a produkciójába. Azt hittem, orvost kell hívnom hozzá. . . Kisvártatva megszólalt: „Jól vagyok, milyen voltam?” Az esélytelenek nyugalmával táncolt, nem volt vesztenivalója.

A zsűri elnöke Górnagy Mária művésznő volt. Ő ismertette az eredményeket: harmadik helyezett: (diszkrét taps), második helyezett: (mindenki tapsolt). Első helyezett: Kurucz Ádám (dörgő tapsvihár, majd hosszan tartó vastaps). Felemelő érzés volt. Díjátadáskor odaléptünk a zsűrihez, ahol a művésznőnek mindenkihez volt egy kedves mondata, megjegyzése, értékelése. Ádámtól megkérdezte: „Mi leszel, ha nagy leszel?”. Érdekes módon, a válasz cseppet sem hozta zavarba: „Miniszterelnök”. Lehet, hogy már találkozott efféle csodabogarakkal? Felajánlotta, hogy Ádám folytassa néptánc tanulmányait Budapesten, a színi tanodájában. Ádám köszönettel elutasította. Felejthetetlen nap volt.

Két évvel később Wolf Tamással párban szintén megnyerték az országos kollégiumi versenyt néptánc kategóriában. Egyáltalán nem akarom kisebbiteni érdemüket, óriásiak voltak - de ez már valahogy más volt. Ez benne volt a levegőben, hiszen esélyesként érkeztek a döntőbe.

Harmadikban és negyedikben is rendszeresen szerepelt, sikereket ért el tanulmányi versenyeken, OKTV-n, plusz pontokat szerezve a felvételihez.

Hatásos koreográfiát állított össze és tanított be a végzősök szüreti báljára. Ezt a produkciót több alkalommal bemutatták, ballagáson, művészeti esten, kollégiumi összejövetelen, hatalmas sikerrel. Regionális döntőig jutottak vele, harmadik helyezést elérve.

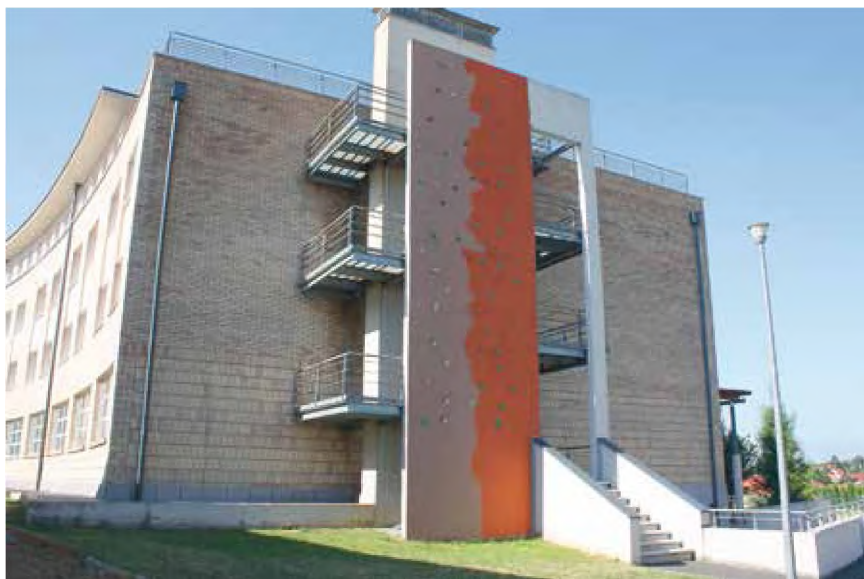
Kollégiumi ballagáson a végzősök búcsúbeszédét is ő írta és mondta el, számomra felejthetetlenül.

Ő érdemelte ki elsőként a legkiválóbbaknak járó Klebelsberg-díjat, ezzel beírva magát kollégiumunk történetébe.

Ma a Pázmány Péter Tudományegyetem jogi karán harmadéves, kiválóan teljesít, de nagy bánatomra nem táncol sehol... Vajon miért?

Verseket ír. Most ez köti le szabadidejét. Még most sem tudja, hogy mi legyen élete célja, továbbra is keresi önmagát, pedig...

Ádám elfogadott, szinte barátok lettünk. Gyakran telefonál, vagy felkeresi a kollégiumot, amely, úgy tűnik, életre szóló élményt adott neki.

Királyné Baudiss Katalin

A hetedik napon..

2003. augusztus 25., hétfő

A nyár utolsó napjai nagy meleggel örvendeztetnek minket. Várjuk, hogy új munkahelyünk a csodás, modern kollégium elkészüljön és birtokba vehessük, több mint 400 diákunkkal együtt. Új kollégium, nagyrészt új kollégák, sok-sok régi diák. A mai napon végre az új épületben lesz a nyár végi alakuló értekezlet. Kicsit összeszorul a gyomrom, ahogy a csigalépcsőn lépkedek felfelé. Amikor tavasszal megnéztük az épületet, itt még nem voltak lépcsőfokok, tehát nem sokat láttunk a mostani formájából. Belépek az első ajtón és egy kis konyhában találom magamat. A következő ajtó mögül hallom pár nemrég megismert kolléga hangját. Felbátorodva nyitok be. Megdöbbenésemre semmi nem utal arra, hogy tanáriban lennék. Nincsenek íróasztalok, nincsenek székek. Néhány pedagógustársam nézeget - hozzám hasonlóan

- meglepődött arccal körbe. Körbenézni kicsit nehéz, mert a falak „kanyarodnak”. Bátortalanul indulunk, amerre az íves falak vezetnek bennünket. Ajtó, kisebb szoba, még 3 ajtón átmegyünk, ahol hasonló szobácskákat találunk, de tanárit nem. Az utolsó nagyobb helyiségben találkozunk vezetőinkkel. Kiderül, hogy az igazgatói irodában vagyunk, a tanári a legnagyobb szoba az ívben, de még nem érkeztek meg a bútorok. Valaki azon mosolyog, hogy fehér kerti garnitúra már van. Nem keseredünk el, legalább „kertipartis” hangulatban telnek majd napjaink. Néhány vicces férfikolléga azt nézegeti, hogy hova kellene a helyiséget kettéválasztó falat húzni, hogy külön lehessen női és külön férfi tanári.

Megkeressük a földszinten a tanulókat, ahova megérkeztek már a padok és beköltöztetjük a tanárit az első, legnagyobbba. Rendesen beleizzadunk a következő pár órába, ahogy megpróbálunk „osztózni” a diákokon. A Gyergyai kollégiumból hozott lányaim mellé kapok még 6 Toldis 9. osztályos kislányt. Még hatalmasabb megpróbáltatás következik, mert szeretnénk összeállítani egy ideiglenes napirendet, házirendet, megbeszélni a következő napok feladatait. Nehezen alakulnak a dolgok. Annyi teendőnk van, hogy nem csak a végét nem látjuk, de még az elejét sem. Rohannak az órák, de ebéd után már képtelenség a teremben dolgozni, mert ezerrel döngeti a nap az egész falat betöltő ablakokat. Elcsigázottan tesszük el a többi feladatot másnapra.

Augusztus 26., kedd

Frissen és lelkesen vágunk neki a következő napnak. Új feladat, be kellene rendezni a könyvtárat, hisz a vendégek biztos kíváncsiak a modern épület szellemi központjára. A könyvekért a Baross kollégiumba kell mennünk. Először R. Zsuzsa kolléganőmmel fontos feladatot kapunk, szerezzünk dobozokat, melyekbe a könyveket rakhatják. Miután „bedobozoljuk” a könyvtárat, kisteherautóra pakolják és az új épületbe szállítják őket. Itt már a tanári kar feladata a kicsomagolás, bepakolás. Néhány óra azzal telik, hogy kiürítjük a dobozokat, megtöltjük a polcokat. Kevés az idő, nem figyelhetünk a sorrendre, de néhány napig megfér egymás mellett József Attila és a „Lenin összes”, a matematika feladatgyűjtemények árnyékában.

Augusztus 27., szerda

Azzal a szilárd elhatározással érkezem reggel, hogy márpedig ma megnézem a diákok szobáit. Eddig még nem jutottam a földszintnél tovább az épület szálló részében. Terveimet 3 hatalmas kamion akadályozza, amelyek a kapu előtt állnak,

és aki él és mozog, rakodja ki belőle a diákok ágyait. Szabályos hangyasereg közlekedik a lépcsőkön, cipelik fel a bútorokat. Tanárnő kollégáimmal együtt beszorulunk ideiglenes tanárinkba. A „fiúk” segítenek a cipekedésben, ahogy csak bírnak. G. Vilmos rossz hírrel érkezik, az ÁNTSZ nem adta meg az engedélyt az épület használatára. A csapokból folyó víz minősége nem megfelelő. Megdöbbenet minket a hír. Hova tesszük a 450 diákot? Megrohannak minket a vacakabbnál vacakabb gondolatok, ötletek. A gimnazisták mennek a Gyergyaiba, a Barossba meg visszamennek az ottani diákok. De hol van már a Baross? Kipakolták teljesen. Próbáljuk elhessegetni a nehéz gondolatoka. Elkeserít, sőt szinte megbénít minket a lehetőség, hogy nem adhatják át a kollégiumot időben. Csendben lekötjük magunkat valami papírmunkával, névsorokkal.

Augusztus 28., csütörtök

Bízhatóan néz ki a kollégium környéke kora reggel. Már most olyan meleg van, hogy alig elviselhető, mégis egyik kamion érkezik a másik után a kollégium bejárata elé. Jönnek a bútorok, megtelik velük az aula. A harmadik emeletre még nem lehet felpakolni, mert még javában festik a szobákat, sőt még a mosdókat sem szerelték fel minden fürdőszobában. Tisztítószerek illata érződik az épületben, megállás nélkül dolgoznak a takarító nénik, hogy minden szoba rendben várja jövődiákjait. Elkészítünk egy ideiglenes napirendet. Aztán a hét egyik legnagyobb feladatának vágunk neki, a vasárnapi események megbeszélésének. Kicsit bizonytalanul haladunk, hisz senki nem mondja ki, de mindenki attól tart, hogy nem is lesz vasárnap kollégiumavató. Az optimista többség azonban bízik abban, hogy nem marad el az

Örömmel értesítem, hogy Kaposvár legnagyobb létesítményének,
Magyarország legkorszerűbb középiskolái

kollégiumának átadására

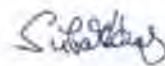
2003. augusztus 31-én 17 órakor

városi ünnepségünk keretében kerül sor.

A rendezvényre Kaposvár Megyei Jogú Város Önkormányzata nevében

tisztelettel meghívom.

Helyszín: Kaposvár, Almásy vezér u. 1.

Szűcs Károly
polgármester

összevont ünnepség, hisz itt lesz ebben az évben a városi tanévnnyitó is. Tervet készítünk arra az esetre, ha jó idő lesz, és arra is, ha eső esne. Melyik esemény hol, mikor lesz. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy megszűnik végre a kánikula, de próbálunk felkészülni mindenre.

Augusztus 29., péntek

Láthatóan kis dolgoknak is tudunk örülni, mert hatalmas ováció fogadja a hírt: megérkeztek a szobaszámok. Mókás dolognak tűnik, de végre nem úgy kell megkülönböztetnünk a gyerekek lakóhelyét, hogy a lifttől balra, a WC felőli oldalon, a harmadik szoba. Úgy érezzük neve lett a szobáknak. Órákig tart így is, míg beosztjuk, hogy melyik csoportvezető gyerekei melyik szobákba kerülnek majd. Ha... Ismét érkezik a hír: továbbra sem adja meg az ÁNTSZ a használatbavételi engedélyt. Már nem is gondolkozunk ezen, egyszerűen nem veszünk tudomást az akadályokról. Pakoljuk a bútorokat, segítünk a tornaterem takarításában, írjuk a névsorokat, készülünk a szülői értekezletre. A tanári rutinunk mögé bújtatjuk el az ijedtségünket. Vezetőinket alig látjuk, járják a várost, próbálnak engedélyeket szerezni, újabb vizsgálatot kicsikarni, hogy holnap ismét ellenőrizték a víz minőségét. Hátha megfelelő lesz már.

Augusztus 30. szombat

Dél előtt megérkeznek az első kisleányok. 12 DÖK-ös diák jött, hogy segítsen vasárnap beköltözni társaiknak. Alaposan körbejárják az épületet. Több helyet nézhetnek meg, mint én, hisz, még mindig nem jutottam az első emeletnél feljebb. Igazgató Úr értekezletet hív össze. Nem meri elszólni, de remény csillan, hogy megfelelő a víz minősége és költözhetnek másnap a diákok. A biztonság kedvéért a DÖK-ösöket a régi Baross kollégium egy még épségben hagyott hálójába költöztetjük. Velük megy kolléganőnk, K. Ildikó. Megtudom, hogy H. Csaba kollégámmal mi ketten leszünk az ügyeletesek vasárnap. Én azért, mert a diákok nagy részét ismerem, ő pedig azért, mert a legfiatalabb közülünk.

Kicsomagoljuk az utolsó hatalmas papírdobozokat és örömünkre kiderül, hogy a tanári bútorait találtuk meg. Nyögdecseléssel és nevetgélve cipeljük fel a bútorokat a helyükre. Kicsit még mindig szédülök, ahogy az íves szobába lépek, de remélem, megszokom majd, hogy a néhány méteres szoba egyik végéből nem lehet látni a másik végét. Sokadszorra tapasztaljuk, hogy a berendezést készítő más mértékegységet használtak, mint a tervezők. Nem férnek el az íróasztalok úgy, ahogy a tervben szerepel. Némi morgással és nyikorgással addig tologatunk 16 asztalt, míg kialakul a tanári. Néhány férfikollégánk legalább egy függönyt szeretne a szoba közepére, barikád helyett. Reméljük nem harcok színtere lesz a helyiség.

Augusztus 31. vasárnap

A „nagy nap”. Már vár minket új tanárinkba érkezve a csodás hír: megvan az engedély. Megfelelő a víz minősége, bár még nem iható, de jöhetnek a gyerekek. Hatalmas, képzeletbeli dübörgéssel gördülnek le a megkönnyebbülés kövei lelkünkről. Legelső mai pedagógiai tevékenységünk: rengeteg feliratot gyártani, hogy a „Víz a kollégium területén fogyasztásra nem alkalmas” és hogy „Dohányozni tilos az egész épületben”.

Megint kamion érkezik a bejárat elé, mire kitalálnánk, milyen bútort hoztak, kezdik kipakolni a TESCO-s ásványvizeket kartonszám. Amíg nem lesz ivásra alkalmas a víz, minden gyerek és minden dolgozó napi 2 liter vizet kap. Ettől ismét tábori hangulatunk lesz, amit fokoz az, hogy az ég egyre jobban beborul és egyre közelebből hallatszik dörgés.

Megélénkül a forgalom a földszinten. Készülnek a városi rendezvényre. Technikai berendezéseket hoznak és szerelnek. Bepakolják a több száz széket a tornacsarnokba, ahol a megnyitó lesz. Aki nem fér be a terembe, az aulában elhelyezett, hatalmas kivetítőn követheti majd az eseményeket. Feldíszítik a termet, az aulát, a kollégium környékét is rendezik.

Felröppen a hír, megérkeztek az első gyerekek. A legbecsesebb vendégnek kijáró tisztelettel, majdnem az egész tanári kar fogadja az első beköltözőket. A diákokkal szinte együtt érkezik a kánikulának véget vető vihar. Szakad az eső. Felgyorsulnak az események. Egyre több diák érkezik. Megtelik étellel az egész ház. Ismerős és ismeretlen arcok mosolyognak ránk. Hatalmas tömeg közlekedik a földszinten. Ebéd utánra a diákok nagy része beköltözik. Lezajlottak az első szülői értekezletek. Aki csak tudja, bevásárlási céllal megostromolja a várost. Délután 4 órakor érkeznek az első vendégek. Továbbra sem csökken a tömeg az aulában. Az eső is egyre szakad, színes ernyősor vonul a kollégium felé. Döbenten vesszük észre, hogy a „Tornacsarnok” feliratnál folyik le a falon a víz az aulába. A hosszú száraz nyár során nem derült ki, hogy a csatorna nem jó irányba vezeti el az esővizet. Csak csendben reménykedünk, hogy nem csónakkal kell majd közlekednünk.

Lassan megtelik a tornacsarnok, a földszint. Diákjaink elhelyezkednek a lelátón.

17 órakor megérkezik Orbán Viktor és városunk polgármestere Szita Károly. Ők fogják felavatni kollégiumunkat, és megnyitni az idei tanévet. Az ünnepségből nem sokat látok,

de büszke érzések töltenek el, amikor hallom, hogy kolléganőnket, Szabó Évát kitüntetik. Átvágják a nemzetiszínű szalagot, amit hatalmas tapsal juttatnak a gyerekek. Átveszik polgármesterünk ajándékát, mindenki névre szóló fehér pólót kap, melyen felirat van „...Én is itt vagyok”. Hatalmas sóhajtással befejeződik a megnyitó. Még körbejárnak a vendégek az épületben, majd lassan hazamennek. Magunk maradunk 450 gyerekkel.

Kihasznaolom a rövid szabadidőmet és elindulok, hogy megnézzem végre a nevelői szobát, ahol aludni fogok. Félig mosolyogva, félig megrémülve veszem észre, hogy a takarító nénik nem értek el idáig a tegnapi nap során. Felderítő utamat folytatva megkeresem gondnok Erzsikét a földszinten. Nagy vigyorgások közepette egy szépséges, celofánba csomagolt sárga WC kefét nyom a kezembe. „Magad uram, ha szolgád nincsen”. Próbálok fal mellett settenkedve eljutni az első emeleti szobáig, de persze ez lehetetlen egy kíváncsi diákokkal teli épületben. Szerencsétlenségemre a lehető legvidámabb és leghangosabb ismerős társasággal futok össze a lépcsőn. Miután vöröslő arccal végighallgatok 3-4 idevágó viccet, elengednek és kis idő elteltével használhatóvá tehetem a fürdőszobát.

Este minden csoportvezető megtartja az első csoportfoglalkozását. Létszámok, névsorok, tűz-, és balesetvédelem. Elbeszélgetnek diákjaikkal. A gyerekek ismerkednek új tanáraikkal, örömmel üdvözlnek az ismerősöket. Hatalmas méhkashoz hasonlít a ház. Mindenfelől nevetgélés, beszélgetés, pakolgatás zaja hallatszik.

22 óra körül hazamennek a kollégák, ügyeletes társammal maradunk a diákokkal. Elkérjük egymás mobilszámát, hisz telefon sincs ezen kívül a kollégiumban. Ha történne valami. Csaba felvonul a harmadik emeletre, én az első és a második szint között ingázom, sétálgatok. Egyre kevésbé érződik a tisztítószer és festékszag. Átveszi a helyét a rántott húsok illata, keveredve némi tusfürdő aromával. A délutáni vihartól párás a levegő, sok szoba ajtaja nyitva van. Ismerkednek a lányok a kollégium hangjaival. Csendesedik az épület. Ha nagyon-nagyon figyelek hallom a 450 gyerek szuszogását.

Elindultunk.

Királyné Schán Brigitta - Kiss Eszter:

Értékeket őrzünk – kollégiumunk hagyományai

Intézményünk a kezdetektől fogva nagy hangsúlyt fektet a hagyományőrzésre. A be-költözéstől a kiköltözésig tradicionális ünnepeink kísérik végig a tanévet. Az őszi időszakot a szüreti bál bolondítja meg, a hosszú téli hónapokat a karácsonyi ünnepkörrel indítjuk, s februárban a farsanggal temetjük. Tavasszal a húsvétot várjuk, s a tanévet a ballagási ünnepséggel zárjuk. Ezen események a hagyományőrzés mellett az egész kollégiumot egy nagy közösséggé formálják, erősítik az összetartást.

Szüreti bál

Az október végén, november elején megrendezésre kerülő szüreti bál a tanév során az első olyan hagyományos rendezvényünk, amely az egész kollégiumot megmozgatja. No,

nem szőlőszedésre, borkészítésre kell gondolni – nálunk ez a 9. évfolyamosok bemutatkozásának és a végzősök felsorakozásának, és kicsit búcsúzásának ünnepe.

A rendezvényt minden évben a végzősök szervezik, aminek két praktikus oka is van: egyrészt ők az esemény egyik főszereplői, másrészt a tanév elején még nekik is van némi idejük felkészülni, hiszen később már az érettségi és felvételi tölti ki minden idejüket, gondolatukat. Az ünneplés már a bál előestéjén megkezdődik, amikor a végzősök beöltözve vonulnak végig a kollégiumon, csörgőkkel és kántálással csapva lármát és hívva meg az alsóbb évfolyamokat a másnapi nagy eseményre. Már ezen az estén lehet érezni mindenkin a másnapi események izgalmát. A szüreti bálra a végzős évfolyam hagyományosan tánccal készül: egyik részük magyar néptáncot, másik felük cigánytáncot gyakorol szorgalmasan, és mutat be a bálon a kollégium apraja-nagyja előtt. A táncok bemutatását a „nagyok” mindig komolyan veszik, egy bő hónapig készülnek tánctanárok vezetésével, a kollégium ruhákat kölcsönöz számukra a nagy napra, ők pedig minden évben igazán színvonalas bemutatóval kápráztatják el a nagyérdeműt.

Az este másik fele az „újak” bemutatkozásával telik: a 9. évfolyamos csoportok egymást követve lépnek fel különböző műsorszámokkal. No, ők sem készülnek kevesebbet az eseményre, mint a végzősök, hiszen ki akarná úgy kezdeni kollégiumi pályafutását, hogy mindenki előtt leszerepel? Az évek során minden csoportvezető megtapasztalta, hogy az esemény hangulatának, a terem adottságainak legmegfelelőbb, ha nem valami szöveges műsort adnak elő, hiszen előfordul, hogy a közönség egy része nem hallja a szöveget. Így a legtöbb csoport valamilyen táncbemutatóval készül. A csoportok egy része mókás ruhákba öltözik, van, aki aktuális, mások az elmúlt évtizedek slágerét választja, és így az is rendszeresen előfordul, hogy a körben ülő és a bemutatókat árgus szemmel figyelő végzősöknek is kedve támad táncra perdülni. Ha így csatlakoznak a kicsikhez, annál nagyobb dicséret nem is kell.

A végzős csoportok öröme az is hagyomány nálunk, hogy minden csoport ajándékkal kedveskedik az utolsó évét töltő társainak. Az ajándékok közt általában csokik, kekszek, chipsek, üdítők vannak, de a végzősök leginkább a pizzának szoktak örülni. Az ajándékozás lefolyása jó példája annak, hogy mennyit fejlődhet egy esemény 10 év alatt

intézményünkben. Kezdetben az édességek még a műsor közben eljutottak a végzősökhöz, aminek a „javak” aránytalan elosztása, nagy rendetlenség és elégedetlenség lett az eredménye. Sőt, a hevesebb vérmérsékletű tizenkettedikesek néha arra vetemedtek, hogy chips dobálásával fejezzék ki tettetett nemtetszésüket egy-egy bemutatóval kapcsolatosan. Mára már kiforrott az a gyakorlat, hogy a kapott ajándékokat a műsor során összegyűjtjük, majd az est végén az összes végzős egy külön teremben együtt, jól beszélgetve fogyasztja el az ételeket, italokat.

A műsor záróakkordjaként következik a 9. évfolyamosok által szorongva várt fogadalomtétel, amely során az egész évfolyamnak együtt, sokszor lehetetlen testhelyzetben kell végigmondania az ilyen és ehhez hasonló mondatokat: „Fogadom, hogy a tizenkettedikes fiúk szavát úgy veszem, mint apai jótanácsot. Bármit mondjanak, az számomra szent és sérthetetlen parancs, melyet bárhol és bármikor végre fogok hajtani.” Az este hagyományosan bulival zárul, ahol már a kollégium apraja-nagyja, újak és végzősök együtt mulatnak.

Az ilyen beöltözős esték mindig jó alkalmat adnak a közös fotózkodásra is, az itt készült fényképek évekkel később kellemes emlékeket idéznek fel a résztvevőkben. A szüreti bál - jó hangulata mellett - fontos eseménye a kollégium lakóinak életében, hiszen a maga kettősségével a két szélső évfolyam számára mérföldkő és örök emlék marad a középiskolás évek után is.

„Igen, végre eljött az én időm! – gondoltam miközben átléptem a kollégium küszöbét év elején. Ez volt az az év, amire már 9-es korom óta vártam. Jobban mondván az eseményre, hiszen 12-es lévén szervezhetem a szüreti bált. Már előre vártam és örültem neki, hogy most én is beöltözhetek, kiabálhatom, hogy „Pálinkát! Megszívatni! Ajándék!”, és persze hogy szecskáztathatom az elsősöket. Szintről szintre vándorolni a meghívás estjén, csörömpölni, torkom szakadtából ordítani: „Gyertek ki!” A szüreti bálra próbáltunk, hogy a tánc jól menjen, de élesben ez már mindegy volt, az volt a lényeg, hogy élvezzem. Élveztem, de nagyon is! Ez a legjobb „buli”, ki ne élvezné, ha terrorizálhatja az elsősöket, ráadásul legálisan!”

Kocsis Zsófia 12. évfolyam

A karácsony ünnepekőre

A hagyományos kollégiumi rendezvények közül a legcsaládiasabb, és legmeghittebb a Karácsony Est, mely a 11. évfolyamos diákok rendezvénye. A műsort a Mikulás-nap sport-, és vetélkedő programja, a karácsonyfadíszítő verseny és a karácsonyi játszóház készíti elő, ráhangolódo jelleggel. Az év utolsó előtti tanítási hetén megrendezett játszó-

házban számos dísz és apró ajándékokat készíthetnek az érdeklődők. Népszerű a karácsonyi papírcsillag hajtogatás, a méhviaszból feltekerhető gyertya, a tejesdobozból készült ajándékdoboz. A tanulók szívesen viszik haza családtagjaiknak, vagy ajándékozzák meg társaikat az itt elkészült dísztagyakkal, illetve karácsonyi hangulatot varázsolnak a kollégiumban és otthon egyaránt.

Izgalmas versenyhelyzetet teremt a diákok számára a karácsonyfadíszítő verseny, mely néhány nappal megelőzi a karácsonyi műsort. Az előkészületek fontos feladata a 17 fenyőfa beszerzése. Minden csoport számára felállítanak egy fenyőfát a tágas földszinti aulába, és díszítés előtt közvetlenül sorsolással dől el, melyik csoport melyik fenyőfát díszítheti. A díszek készítését a diákok már hetekkel előbb elkezdik a csoportvezetők segítségével. Nagyon kreatív ötletek születnek minden évben: készült már „ökofa”, melyhez kizárólag hulladékot és újrahasznosított anyagokat használtak fel. Népszerűek a hagyományos mézeskalács díszek, angyalkák, szárított gyümölcsök, papírdíszek, masnik. A legmunkásabb a kézzel varrott díszek kategóriája, apró szaloncukrok, szívek, angyalkák is születnek textilből. Ilyenkor szeretek végigmenni az épületben, mert mindenütt szorgos kezek munkája látszik, és a konyhából mézeskalács illata lengi körbe a teret ünnepi hangulatba hozva minket. Mint csoportvezető elmondhatom, hogy minden alkalommal élmény a csoportommal való közös munka öröme. Az előre gyártott díszek csak arra vár-

nak, hogy a verseny napján a sorsolás után a fenyőfákra kerüljenek. Jeladásra a csoportok gondosan felöltöztetik fájukat, ilyenkor olyan a földszinti aula, mint egy nyüzsgő méhkas. A karácsonyfákat egy többtagú zsűri értékeli, alapos mérlegelés után. A munka nem hiábavaló, hiszen senki sem marad édesség nélkül: minden csoport teasüteménnyel és szaloncukorral gazdagodik, a három legügyesebb jutalma egy-egy gyönyörű cukrászremek torta! Ez utóbbiakat a nyertesek a szilenciumi termükbe elvonulva falják fel.

A díszítő verseny egyben adományozó rendezvény is, hiszen minden csoport felajánlja a fáját egy általa kiválasztott intézménybe: a Kaposi Mór Megyei Oktatókórház gyermek és felnőtt osztályai, orvosi ügyelet, hajléktalan szálló, több idősek otthona szerepelnek a listán. Az átadásnál a csoportvezető és néhány tanuló képviseli a kollégiumot. Hálásan, köszönettel fogadják a felajánlásokat, melyre jó visszaemlékezni!

A fent említetteken kívül további lázas munka folyik a háttérben, hiszen javában tartanak a kollégiumi Karácsony Est előkészítő munkálatai. A 11. évfolyamos diákok díszítést készítenek az esthez, összeállítják és próbálnak nevelőikkel a műsorra, megtervezik a díszletet, felosztják a feladatokat: ki fog sütni, ki szerzi be a szükséges anyagokat stb. Az egész évfolyam kiveszi a részét a karácsonyi készülődésben. Közben ünnepi díszbe öltözik a kollégium és az est helyszíne is, hogy méltó helyet adjon a műsornak. A komoly szervező munka mellett tanár-diák együtt izgul a próbákon, vajon minden jól sikerül-e majd? A műsor változatos képet mutat: színdarab részletek, jelenetek, karácsonyi versek, ünnepi énekek, hangszeres játék, megható elbeszélések kerülnek előadásra. A meghitt, családias légkört gyertyafény fokozza. A műsort követően az évfolyam megajándékozza a többieket egy kis édes meglepetéssel süti, mézeskalács formájában. Az est megkoronázása a karácsonyi Teaház, melyben kellemes beszélgetésbe elegyedhet diák, s nevelő egyaránt, fűszeres, illatos téli teákat kóstolgatva.

Lássuk, a diákok hogyan emlékeznek a karácsonyi ünnepkörre!

„A karácsony hangulata szinte az egész decembert megalapozza itt, a kollégiumban. A karácsonyfadíszítő versenytől kezdve, a Mikulás-napon át egészen a Karácsony Estig, amit mindenki annyira vár, nem azért, mert ezután általában 2 hét lazítás jön, hanem mert ezek az ünnepek kicsit összehozzák a kollégium csipet-capatát. Jó hangulatban, örömmel, előítéletek nélkül, mosolyogva nézünk egymásra a műsor végi közös ének alatt. Hiszem, hogy mindenkinek kellemes gondolatok jutnak eszébe, ha erre az egy hónapra gondol. A műsorban való fellépés és felkészülés csak fokozza a hangulatot, és még nagyobb örömet ad, amikor kiállunk társaink elé, elmondjuk a kis versikeinket, amit megtanultunk, az ünnepség után gratulálnak és büszkén tapsolnak nekünk. A kollégium egyik legmeghittebb estéje ez, ami a szeretetről és egymás elfogadásáról szól. Köszönöm neked, Karácsony Est!”

Juhász Lilla 11. évfolyam

„Kollégiumunkban minden évben hagyomány, hogy a diákok műsort adnak karácsonykor (is). Idén a mi évfolyamunkra került a sor, így már hetekkel a szereplés előtt lázasan készültünk rá. Sokat segítettek a tanárnők, tanár urak, hogy mindenképp a leg-

jobb formánkat hozzuk ki magunkból. Én egy prózával készültem, ami egy megdöbbentő, ugyanakkor nagyon szívmengető igaz történeten alapszik. Volt hangszeres bemutató. Énekeltünk közösen is, illetve a többiek verseket adtak elő. A műsor végén a nézők megkóstolhatták a diákok által sült mesefinom mézeskalácsot. A sok izgalom, stressz és idegeskedés ellenére egy nagyon jól sikerült, összeszedett műsort tudtunk prezentálni a diáktársaimmal. Szeretem az ilyen szerepléseket, mert az még jobban megerősít, megmérettet bennünket és új esély a fejlődésünkre. Ezúton szeretném megköszönni minden pedagógus segítségét, biztatását, támogatását!"

Szászfalvi Lenke 11. évfolyam

Farsang

A farsang kollégiumunk talán legvidámabb ünnepe. Az este mindig sok nevetéssel telik, ilyenkor lehet egy kicsit bohóckodni, ebben az ifjúság öröme a nevelők is szívesen benne vannak. Nem telik el év anélkül, hogy ne elevenítenénk fel egyes, az ünnephez kötődő népszokásokat, legyen az dedabábukészítés és -égetés, népmesék előadása vagy maskarások felvonulása. A farsang megszervezése hagyományosan a 10. évfolyam

csoportjainak és csoportvezetőinek feladata. A rendezvény mindig egy délutáni farsangi műsorból és egy esti szórakoztató programból áll. A délutáni műsor számai között minden évben szerepel a beöltözöttek felvonulása és a táncverseny, ezen felül mindig az adott évfolyam dönti el, hogy mit szeretne még megvalósítani, vagy akár dönthetnek úgy is, hogy egy téma szálára kívánják felfűzni a rendezvényt. Éppen ezért a szervezés a farsang esetén sok fantáziát, kreativitást igényel, ilyenkor megmutatkozhatnak és kibontakozhatnak a rajz-, és festőtehetségek, a hajtogatóművészek, a jelmezek ötletgazdái.

Elsőre talán meglepőnek tűnhet, de az egyik legnehezebb feladat legtöbbször a 10. évfolyamos csoportvezetők számára az, hogy rábírják csoportjaik összes tagját a beöltözésre. Nálunk az ugyanis a szokás, hogy az évfolyam tagjai számára a beöltözés amolyan „kötelezően választható” feladat. Ha kicsit belegondolunk, érthető, hogy a 15. és 16. évükben járó lányok és fiúk miért ódzkodnak ettől: ebben az életkorban még egy elfeküdt frizura vagy gyűrött póló is ciki lehet, nem beszélve arról, hogy maskarában bolondozzának az egész kollégium szeme láttára. Az élelmes csoportvezetők éppen ezért tekintélyükön felül is latba vetnek mindent, hogy rávegyék csemetéiket a beöltözésre: van, aki az előző farsangok jó hangulatára emlékeztet, mások a nyereményre hívják fel a figyelmet. Persze sokszor elég csak egy jó jelmeztöltet. Az idén a mi évfolyamunk volt a szervezés felelőse, és sokáig nem tudta a csoport eldönteni, hogy minek is öltözzünk. Sokat gon-

dolgoztunk, végül az interneten rábukkantam egy igazán viccesen kinéző, élőhalottnak maszkírozott lány képére. Az ötlet mindenkinek annyira megtetszett, hogy végül az egész csoport zombinak öltözött. Jó volt látni, ahogy beindul a lányok fantáziája, tervezgetnek, később régi ruhákból jelmezt készítenek maguknak. A farsang előtti órák lázas sminkeléssel, készülődéssel teltek, a felvonuláson pedig született zombiként dülöngéltünk-hörögtünk végig a közönség előtt. Legnagyobb örömünkre akkora sikert arattunk, hogy a csoport megkapta a jelmezes beöltözés versenyének első helyezését.

Ezen kívül persze sok kisebb-nagyobb feladattal szembesülnek az esemény szervezői. Mivel egyes műsorszámok, mint például a dedabábuk felöltöztetése vagy az álarckészítés minden csoportot feladattal látnak el, fontos, hogy időben tájékoztassunk mindenkit a részletekről. Azokban az években, amikor dedabábuk készítésére és téltemető elégetésére is sort kerítünk, ez utóbbi művelet mindig jól előkészített, a kollégium tűzvédelmi felelőse által végig felügyelt esemény kell, hogy legyen.

Sok kollégistánknak vannak állandó iskolai elfoglaltságai, ezért apróságnak tűnhet ugyan, de nagyon fontos az időpont jó megválasztása, hiszen minden rendezvényszervező rémálma, ha nincs közönsége. Megemlítenéd még, hogy mivel akárcsak a szüreti bál, a farsang esetében is fontos a jó hangulat, hangsúlyt kell fektetni a színes, vidám, ötletes díszítésre is.

Mivel a farsang időszaka a bolondozás ideje is, ilyenkor a tantestület is rendre elkápráztatja a diákságot valami meglepetésműsorral: hol kórust, hol tánckart alapítunk, és így kedveskedünk egy-egy humoros műsorszámmal kollégistáinknak. Mondani sem kell, ezek mindig hatalmas sikert aratnak. A tanári műsorok megszervezése néha persze felér egy hadművelet tervezésével, hisz a hétköznapi sokszínű elfoglaltságai (szakkörök, felzárkóztatások tartása stb.) mellett ember legyen a talpán, aki képes az összes kollégát adott időpontba egy helyre terelni.

Az este vagy diszkóval vagy karaokeval telik, nem lehet megmondani, hogy melyiket kedvelik jobban a gyerekek, hiszen mindkettőn szép számmal szoktak részt venni.

A farsang a maga bolondos, vidám, tavaszváró hangulatával mindenképp kollégistáink egyik kedvenc ünnepe.

„Álarcok, maszkok, jelmezek Festés, szabás-varrás, ragasztás. Nevetés, összehangoltság, megőrülés. Idén mi rendeztük a farsangot. Volt táncverseny, felfordulás, dedabábu égetés, móka, kacagás. Kedvenc részem az volt, mikor beöltöztéskor egymást sminkeltük. Sokat nevtünk, élveztük az együttlétet. Igazi csapatépítő tréning volt, összehozza az embereket, együtt nevtünk, együtt bandázunk. Azt üzenem az utánunk következőknek: a legfontosabb, hogy TI élvezzétek! A lelkesedés úgyis átragad majd másokra is.”

Herbai Edit 10. évfolyam

Húsvét

A húsvétot hagyományosan az ünnepek előtt, kézművesházzal ünnepeljük meg. Itt alkalmanként öt-hatféle tojásdíszítési és ünnepi díszkészítési lehetőség közül választhatnak kollégistáink. Az asztaloknál egy-egy nevelő várja a gyerekeket, hogy beavathassa őket a tojásfestés, üvegfestés, húsvéti csibe vagy akár papírkosár készítésének rejtelseibe. Volt olyan alkalom is, hogy elfogadta meghívásunkat, Hanzel László tojáspatkoló művész, aki a fiatalokat ezzel a ritka és bonyolult mesterséggel ismertette meg. Sokan a kollégiumi kézművesházban készítik el évről évre családjuk tagjainak a húsvéti ajándékot, mások csak maguk örömeért készítik, szobájuk díszítésére használják műveiket.

Ballagás

Szép év végi hagyományunk végzős dákjaink elbúcsúztatása az érettségit megelőző napokban. A ballagás szervezése a 9. évfolyam feladata, akik virágdíszbe öltöztetik a kollégiumi helyiségeket. Már a ballagás előtti napon vannak feladatai az alsóbb éves di-

ákoknak, hiszen ekkor gyűjtik össze a díszítéshez szükséges virágokat. Van, aki már előző hétvégén hoz otthonról fenyő- és borostyánágakat, de a virágok nagy részét a környező családi házakba becsengetve kéri a díszítésre készülő kollégisták. A szervezők már a ballagás előtti héten kiosztják a díszítési feladatokat, minden csoport az épület különböző részét borítja virágba, így a munka időben megvan, és dekoratív, szép környezet várja az elballagókat.

„Úgy gondolom, nyugodtan mondhatom, hogy a ballagás lebonyolítása felejthetetlen élmény az egész csoport számára. Hiszen nem csupán az idézet kikereséséből, a tábla letörléséből, vagy a díszítés utáni takarításból áll. A legérdekesebbek mindig az előkészületek, amikor az egész csoport közösen összefog, és elmegy a környező utcába és parkokba virágot kérni, esetleg csenni innen-onnan néhány zöld ágat vagy egypár szál még bimbós rózsát vagy orgonát. A díszítés már kevésbé mulatságos, hiszen a fáradtságos munkánk néha fölösleges, különösen az a bosszantó, amikor a felragasztott, amikor a felragasztott virágok vagy örökzöldek lepotyognak, és kezdetjük előlről a műveletet, de a végeredmény mindig mesés. Az elballagó – ma már öregdiákok – kivétel nélkül el vannak bűvölve a szilenciumtermüktől, ami virágok szirmán megcsillanó fényárban úszik.”

Ujj Dóra 11. évfolyam

Ám a ballagás szervezése, az előkészületek sok teendőt tartogatnak a kezdő évfolyamosok számára. A végzősök tarisznyája például hónapokig készülnek, hiszen Manyi néni (Balogné Gál Margit – ápolónő) keze munkája a több, mint száz gyönyörűen hímzett ballagási tarisznya, melybe útravalóként szép búcsúidézet, pogácsa és néhány fillér is jár. Fontos feladat a virágok megrendelése, hiszen minden ballagó diák asztalára és a tanári asztalra is kerül belőle egy-egy szál. A 12- 13. évfolyamos csoportvezetők (kiválasztják) eldöntik, hogy kik a legkiválóbb diákok, akik jutalomkönyvet kapnak. Ki kell választani, és meg kell indokolni, hogy a jelöltek közül ki lesz a Klebelsberg-díj várományosa. Az egyik legélvezetesebb mozzanata az előkészítő résznek a vicces videók, képek kiválogatása. Minden évben vidám visszaemlékezést nyújt, valamint bemutatja a kollégiumban töltött évek legjobb pillanatait. A fogalmazási képességeket is elő kell húzni a tarsolyból, a búcsúbeszéd írása is kulcsfeladat. A végzősök ballagtatása mellett a tanároknak szintén köszönet jár a kitartó munkáért, melyet egy-egy szál virággal köszönnek meg a vén diákok. Ha mindent ügyesen előkészítettünk, akkor már nincs más hátra, mint imádkozni a jó időért, hossa ne mossa el az egészet az eső.

„Elsőként tavasszal nekünk is kellett segíteni a ballagási előkészületekben. A szilók helyett virágokat gyűjtöttünk a „villa negyedben”. Sok házba bekopogtunk, a legtöbb he-

lyen vágtak nekünk virágot, de útközben sem féltünk egy-két szál liliomot vagy tulipánt leszakítani, orgonabokrot megdézsmálni. Vödörök teltek meg a szebbnél-szebb virágokkal a teremdíszítésre. Nem volt könnyű kicsinosítani a szilenciumi termeket, többször is fel kellett ragasztani a zöldeket, szirmokat. Végül is kész lett, s a negyedikeseknek nagyon tetszett, örültek, hogy ilyen szép lesz a tanulójuk a ballagás napján. Végül szép idézetet írtunk a táblára – gyöngybetűkkel...⁸

Böndicz Boglárka 11. évfolyam

Az emlékezetes napon a végzős diákokról csoportképek készülnek, az utolsó csoportfoglalkozásra is sor kerül a szilenciumi teremben, utoljára végigvonulnak az igazgató és a nevelőtanárok vezetésével az éveken át otthont adó épületen. A műsor keretében elhangzanak a 12. évfolyamosokat köszöntő beszédek diáktársaktól, nevelőktől, igazgatótól, s jutalomkönyvekben részesülnek a legkiválóbb diákok. Kiosztásra kerül a Klebelsberg-díj, melyet kulturális, közösségi és sporttevékenységért vehet át az arra érdemes végzős tanuló. A jeles nap eseményeinek záró akkordja a közös ballagási vacsora.

„Amikor idejöttünk, még nem gondoltuk, milyen gyorsan el fog telni ez a négy év. A ballagás napját örömmel és izgalommal vártuk, de amikor eljött a búcsúzás

ideje, az elválás nehezebb volt, mint gondoltuk. A kollégiumban minden végzős csoport felvonult az alsóbb évfolyamok sorfala előtt, majd műsor keretében búcsúztak tőlünk, ahol a kiemelkedő teljesítményű diákokat is megjutalmazták. Megható pillanat volt a meglepetés-videó: képekkel emlékeztünk vissza az elmúlt négy év lopva elkapott, sokak által már elfeledett pillanataira. A műsor után összegyűltünk egy utolsó közös vacsorára.

A kollégiumi ballagás sokkal bensőségebb volt, mint az iskolai, hiszen négy évig egy nagy család voltunk, így fájóbb volt a búcsúzás is.”

Farkas Henrietta és Kalauz Nóra 13. évfolyam

Kun Ildikó

Végzős csoportvezető vagyok

2013-at írunk, végzős csoportom van. Szinte hihetetlen, hogy eltelt tíz év, mióta a Klebelsberg Kollégiumban dolgozom.

Vissza a kezdetekhez...

2003 óta, „a kezdetektől” dolgozom a kollégiumban, mint csoportvezető tanár. Akkoriban a Gyergyai Kollégiumból „áthozták az egész csoportomat az új kollégiumba”. Én és még három kolléganőm azon szerencsések közé tartoztunk, akiknek az igazgató úr ajánlotta, hogy „átjöhetünk a csoportunkkal együtt.”

Új tantestület, új épület, új szabályok, szokások, de volt egy közös célunk, hogy „beinduljon a közösségi élet a kollégiumban”, mégpedig zökkenőmentesen.

Sikerült! A tantestületben az egymástól való tanulás, a közös gondolkodás és a közös munka meghozta gyümölcsét. Új házirendet, heti és napirendet készítettünk, mely segítségével egy egészséges, önálló életvezetés kialakítására neveltük a gyerekeket. Nagy hangsúlyt kaptak a tanulás mellett az esti szabad foglalkozások, a szakkörök, a sport (úszás, tenisz, foci, kézilabda, röplabda, kosárlabda, kondizás), amit a gyerekek szívesen vettek (vesznek) igénybe.

Az első tanévnyitó ünnepség emlékezetes volt, Orbán Viktor miniszter úr is eljött, felavatta az új kollégiumot. Ezután következett a kilencedikesek részére az első közös szülői értekezlet, majd csoportfoglalkozáson a beköltözéssel kapcsolatos tudnivalók és a kollégiumi élet ismertetése.

Hamarosan következett a kollégium névadása, ami, így utólag visszagondolva, jó választás volt: „Klebelsberg Középiskolai Kollégium”, Klebelsberg Kuno egykori kultusz-miniszter után, kinek szellemisége – „*Mi a magyar nép lelkét a maga eredetiségéből nem engedjük. Mi azt akarjuk, hogy legyen eredeti magyar kultúra, magyar tudományosság, melyet magyar agyvelő termel ki.*” (Klebelsberg) – a mi hitvallásunk is.

Kollégiumunk 2003-ba:

Logónk

MEGHÍVÓ

„Lenni és művelődni, vagy nem lenni –
ez nálunk teljesen egyértelmű...”

Kaposvár új 450 fős középiskolai kollégiuma

tisztelettel meghívja Önt

**2004. június 2-án /szerda/ 16³⁰ – kor tartandó
névadó ünnepségére,**

A város nevében *Kosztán* ünnel: dr. Kósa Zoltán

címzetes főjegyző

A család nevében névadónk unokahuga emlékeztet:

Klebelsberg Éva, a gróf Klebelsberg Kuno Alapítvány elnöke

Koncept beszédet mond

Jókai Anna Kosuth édes és Magyar Örökség Díjas író

Az épületet megdoldja:

Balogh Béla

megyei püspök

Bellai Zoltán

református lelkész

Szemerei János

evángélius lelkész

a kollégium főbejárata

Helye:

Kaposvár, Almásy vezér u. 1.

Szép lassan kialakultak a hagyományaink is: a Klebi Kupa, október 6. – megemlékezés a Városligetben, Klebelsberg vetélkedő, karácsonyi játszóház, karácsonyfa díszítő verseny, majd a karácsonyfa elajándékozása, Karácsony Est, Wass Albert megemlékezés, farsang, 1848. március 15 – megemlékezés táncház keretén belül, húsvéti játszóház, Balatonboglári Sporttalálkozó, ballagás, Nagyatádi Diáktalálkozó, a legügyesebb kollégista, Trianon-megemlékezés.

Emlékszem, hogy „az első karácsonyfát” a Borostyánvirág Anyaotthonnak ajándékoztuk el. Két tanítványom, Hurja Viktória és Fehér Andrea ajándékozta a fát a gyerekeknek. Karácsonyi dalokat énekeltek, verset mondtak és könnyekig hatódtak, mikor megtudták az otthon vezetőjétől, hogy „a mi fánk nélkül nem lett volna karácsonyfájuk”.

Büszke voltam, hogy a kollégiumunk nevében örömet tudtunk szerezni az otthon apró lakóinak, azóta minden évben rendszeresen meglepjük őket egy karácsonyfával.

Karácsonyfa díszítő verseny 2012

Végzős csoportvezető vagyok

Kollégiumunkban minden évfolyamnak megvan a feladata, a tizenkettedikesek a Szüreti mulatságokat szervezik meg, majd ballagáskor búcsúznak tanáraiktól, diáktársaiktól.

A csoportom elballagott, emlékek tengerét hagyva maguk után. A következő iskolai évben, ősszel nagy meglepetés ért, mert hárman visszatértek látogatóba a kollégiumba. Elűjságolták a sok jó hírt, hogy bejutottak a főiskolára. Most máshol kollégisták és megfogalmazták azt, amiért érdemes volt dolgozni, tanítani őket: „mikor ŐK ide jártak, nem tudták, hogy milyen jó dolguk volt”. Ezúton is köszönöm NEKIK e jó szavakat!

Az idei tanévben is végzős csoportom van, tele tehetséges gyerekekkel. Ők is büszkén vállalták feladatukat, megszervezték a szüreti bált, nagy hangsúlyt fektetve a néptáncos koreográfiákra. A műsor jól sikerült, színvonalas volt.

Egyesek a néptáncban, mások a sportban, festészetben, versmondásban jeleskednek. Takács Eliza („Lizu”) így emlékszik vissza a szüreti bálra:

„A szüreti bál”

A szüreti bál kollégiumunk talán legnagyobb eseménye, amelyet a kollégium összes lakója izgatottan vár. Az elsősök azért, mert ők a szecskák; a másodikok örülnek, hogy végre nem ők az áldozatok. A harmadikasok jól szórakoznak; és végül mi, - negyedikesek – hiszen most a mi kezünkben van az irányítás.

Természetesen nekünk is egy produkcióval kellett készülnünk, mint az elsősöknek, amelyet be is mutattunk nekik.

A negyedikesek ilyenkor két csoportra oszlanak: a magyar táncosokra és a cigány táncosokra, és így két előadással kápráztatják el a kíváncsi nézőközönséget. Így hát mi is nekiláttunk – Wolf Tamás vezetésével - a feladatnak, hogy kihozzuk magunkból a maximumot. Eleinte nem mindenkinek sikerültek a lépések, de úgy gondolom, hogy a végére mindenki – néhányan egy kis segítséggel – elsajátította a táncot.

Szerencsére voltak, akik már több éve táncolnak és ők hatalmas türelemmel fordultak felénk. A végére mindenki segített a másoknak, ugyanis, ha valakinek előbb sikerült egy

*Az első csoportom ballagása
2005 – ben*

2012 Szüreti bál

tánclepet megtanulni a „gyakorlottaktól”, már segített is a társának, így az oktatóink egy kis pihenőhöz jutottak.

Szerintem jó hangulatban teltek ezek az izzasztó táncpróbák. A végére egy jó kis műsort sikerült összerakni, amit a bálon sikeresen elő is adtunk.

Annak ellenére, hogy az idő kicsit kevés volt, nagyon jól helyt tudtunk állni. A próbák nagyon időigényesek voltak, de a végeredményért teljesen megérte, hogy órákat töltünk a „próbatermünkben”, az ebédlőben. Néhányszor természetesen nehezünkre esett lerakni a tanulnivalónkat vagy lemondani a találkánkat, és volt olyan is, hogy csak tanári utasításra sikerült megjelenni a próbán, de összességében hatalmas élmény volt, amikor a diáktársaink és tanáraink előtt bemutathattuk a tudásunkat. Természetesen az elején eluralkodott rajtunk az izgalom, amikor megláttuk a sok embert, de a meghajlásnál már a félelem és az izgalom helyett hatalmas büszkeség töltött el bennünket.

Örülök, hogy a része lehettem az eseményeknek, és kívánom az alsóbb évfolyamosoknak, hogy legalább annyira érezzék jól majd magukat, amennyire mi tettük idén.

A Szüreti bál, remélem, nagyon sok ideig a kollégium része marad, ugyanis szórakoztató perceket ad mind a tanárok, nevelők mind pedig a diáktársaink számára.”

Kuncz Laura sportolóként jeleskedett, négy éven keresztül képviselte kollégiumunkat a különböző sporteseményeken: Klebi Kupa, Rókaűzők, Nagyatádi Diáktalálkozó.

Tavasszal lesz a ballagás, ŐK is kilépnek majd a nagybetűs ÉLET – be . . .

Nagyatádi Diáktalálkozó

Lovász Erzsébet:

Egy könyvtárostánár élete a kollégiumban

2008 januárjában vettem át a könyvtárat az előző kolléga nyugdíjba vonulása miatt. Nehéz feladat előtt álltam, hiszen egy olyan rendszert kellett kialakítanom, mely az állományalakításban és a szolgáltatások terén is igazodik a kollégium, a könyvtárral kapcsolatos elvárások és a diákok igényeihez.

Első lépésben a tartalmilag elavult, valamint a rongált, esztétikai értékét veszített dokumentumokat selejteztük le az átadás-átvételi leltározás során.

Nehezen indult számomra a januári kezdés. A könyvtár raktárra hasonlított, a leselejtezett könyvek az egyik sarokban, az újonnan érkezettek pedig a másik sarokban tornyosultak. A diákok sem nyitottak be a könyvtárba. Nekem is a téli szünet alatt kellett átállnom arra, hogy csoportvezetőből könyvtárostánárrá váljak.

Kétségbeesésem azonban az első néhány hét alatt megszűnt. A leselejtezett könyveket bedobozoltuk, s kivittük a könyvtárból. Az új könyveket pedig sikerült gyorsan fel dolgozni. A diákok még mindig csak bekukkantottak, s a könyvtáros keresték, vagy azt kérdezték meg, hogy nyitva van-e a könyvtár.

Kis idő elteltével egyre többen – főként a végzősök – jöttek be hozzám. A tanév végére már minden évfolyamból emelkedett a könyvtárat használók száma.

A könyvtári adminisztráció és dokumentáció feladatát is meg kellett oldanom. Elkészült a 2008-2013 közti könyvtári stratégiai terv, a tanévre szóló munkatervek, a könyvtárpedagógiai program (ez az előző pedagógiai programunknak is a része volt már). Félévente könyvtári beszámolókat írok, mely tartalmazza a könyvtárszakmai és a pedagógiai munkámat is. Folyamatosan vezetem az iskolai könyvtári munkanaplót a napi statisztika és a megtartott könyvtári órák adminisztrálásával. *(Táblázat a következő oldalon!)*

Az állományalakítás során előtérbe kerültek a diákok igényeit, szükségleteit (kortárs irodalom, szakirodalom, kötelező irodalom) és a pedagógiai programunk megvalósítását (csoportfoglalkozások, szakkörök, rendezvények, tehetséggondozás, ...) támogató hagyományos és elektronikus dokumentumok beszerzése.

Tanév	Beiratkozott diák	Beiratkozott felnőtt	Könyvtárhasználat (diák)	Könyvtárhasználat (felnőtt)	Diák kölcsönzés	Felnőtt kölcsönzés	Könyvtári órák
2008/2009	256	17	6856	433	1096	80	12
2009/2010	258	20	8612	735	1426	167	15
2010/2011	265	18	6613	930	1156	88	15
2011/2012	246	17	5423	810	944	80	13
2012/2013	225	18	5271	788	1063	98	17

A könyvtári szolgáltatások az igények figyelembevételével folyamatosan bővülnek. Az alapszolgáltatások mellett a kiegészítő szolgáltatások köre egyre szélesedik (könyvtárközi kölcsönzés, a közhasznú tájékoztatás fokozatos bevezetése). A kölcsönzés és a helyben használat mellett nagy szerepe van a számítógép használatnak, a fénymásolásnak, a nyomtatásnak és a szkennelésnek.

A könyvtárpedagógiai tevékenységek is sokrétűek. A 9. évfolyamosoknak könyvtárbe-mutató óra és a könyvtárhasználati ismereteket felmérő feladatlap kitöltése a tanév eleji feladatuk. A pedagógiai program alapján a könyvtári és a tanulásmódszertani foglalko-zások megtartása a feladatom.

A diákok egy része itt készül fel az iskolai óráira (szótárázás, dolgozatokra, kiselőadá-sokra való készülés). Szükség esetén korrepetálást is tartok történelemből.

A csoportvezetők számára a foglalkozások megtartásához dokumentumokat biztosít a könyvtár, melyek listáját témakörönként csoportosítva (szeptemberi, decemberi és áprilisi frissítéssel) a kollégák rendelkezésére bocsátom. Itt készülnek fel a diákok az iskolai és a városi versenyekre is. Az elmúlt években többek között a versmondó versenyekre, a Liszt és a Kodály vetélkedőre, a Gloria Victis versenyre történt meg a könyvtárban a felkészülés. Többször indul-tunk a Takáts Gyula Megyei Könyvtár által szervezett könyvtárhasználati versenyeken is.

A középiskolás korosztály számára kiírt pályázatokat továbbítom az érintett diákoknak.

Munkám egy része a rendezvények szervezéséből áll. A magyar kultúra napi megemlékezés könyvtári rendezvénynek indult, de néhány éve már kollégiumi szintűvé vált. A Klebelsberg vetélkedő és a trianoni megemlékezés már évek óta a kötelező rendezvényeimhez tartozik. Az aradi vértanúk, a magyar nyelv és a kommunista diktatúra áldozatainak emléknapjára is szer-veztem már többször megemlékezést. A Radnóti és a Kazinczy évfordulóra vetélkedővel készül-

tem. A tavalyi tanévben (2012/2013) több feladatsort is összeállítottam (március 15, húsvét, diákhét alkalmából). A könyvtárban megrendezett sudoku versenyeknek is nagy sikere van.

A rendezvények részét képező kiállítások is munkámhoz tartoznak. Az általam szervezett kollégiumi rendezvényekhez mindig kiállítást készítettem, de egyéb kollégiumi műsorok részét is alkották a kiállítások (farsang, Mikulás, október 23., holokauszt). A könyvtári kiállítások pedig a magyar és a világirodalom, a kultúrtörténet kiemelkedő személyiségeinek évfordulóihoz kapcsolódnak (pl. Kosztolányi, Takáts Gyula, Móricz Zsigmond, Reményik Sándor).

A korrepetálásokon és a tehetséggondozáson kívül a könyvtárban szakköröket is tartottam az elmúlt években. Évekig disputáztam egy csoporttal, az egyik diákhéten tartottunk is bemutatót. Az utóbbi néhány évben havonta kézműves foglalkozás is van a könyvtárban. A farsangi kézműves házban készült álarcokat minden évben kiállítottuk, és díjaztuk is az elkészült alkotásokat.

Ezekon a szakkörökön kívül még lehetőség van továbbiak megtartására is, mint például a kreatív írás és a fejlesztő biblioterápia (ez utóbbi természetesen más néven).

A könyvtárba nem csak az iskolai és kollégiumi kötelezettségeik miatt járnak le a diákok, hanem „csak úgy” is. Beköszönnek, lejönnek beszélgetni, elmesélik a napjukat – ez bizonyos mértékig egyéni törődés is.

A leírtakból következik, hogy a könyvtárban sokrétű munka folyik. A diákok különböző iskolai és egyéb problémáival jönnek be hozzám, melyeket eddig igyekeztem megoldani.

Nagy Sándor Endre

Evezz velünk!

Kenuk-Sátrak-Táborok (vízitúrák a kollégiumban)

Még nem itt dolgoztam, de a Klebelsberg Középiskolai Kollégium néhány diákja már megismerte a tevékenységünket. Két kitűnő kollégám: Dr. Csillagné Turbéli Bernadett és Nagy Levente nevelők már beszerveztek néhány akkori diákot. Ők voltak az első kollégisták ebből az intézményből, akik eljöttek velünk vízitúrázni. Név szerint Pretz Lilla, Németh Kata, Vári Fanni. A tanárnő már évek óta az egyik legaktívabb tagjaként tevékenykedett a Szent Jupát Vízitúrázók

Egyesületében. Ezt a csapatot még 1987-ben alapítottam, azóta is vezetem, szervezem. Számtalan desedai evezésen és nagy vízi vándortúrán vettünk már részt.

Tehát az első klebis túrások már az ittlétem előtt belekóstoltak a vízi vándorlás élményeibe, nehézségeibe, örömeibe. Aztán a Deseda víztározóra egy nagyobb kenus ügyességi vetélkedőt szerveztünk. Ezen a Klebelsberg Kollégium már két négy fős csapattal vett részt, akiket Csatos Zsolt és Nagy Levente nevelők vezettek.

Az egyik, – a nyertes csapat, azon a nyáron jutalomként töltött el velünk hét napot egy Szigetközi táborozáson. Akkor a cikolaszigeti kempingben alakítottuk ki a bázisunkat, ahonnan csillagtúra jelleggel jártuk be a szigetközi ágak varázslatos világát. Kis és nagy gátakon történő átemelést követően a régi Duna-ágra is kijutottunk, majd egy hallépcsőnél újbóli emelés után vissza a cikolai ágrendszerre. Ez már komoly nyomot hagyott a diákokban. Rendkívüli élményekkel gazdagodtak. Az előzetes ismerkedések a vízi étellel megalapozták érdeklődésüket, hogy komolyan, és más alkalmakkor is részt vegyenek a vízi túráinkon, bekapcsolódjanak a vízitúrák tevékenységébe.

A Klebelsberg Középiskolai Kollégiumban 2009 májusától kezdtem dolgozni. Mindjárt a kezdetekben létrehoztuk a „Barangoló szakkört”. Az első időkben rengeteget meséltem az érdeklődőknek, filmeket, diákat néztünk. Terveztünk. A hajók, a kenus akkorra már itt álltak a kollégium udvarán, a felszerelésünk egy garázsba volt bezsúfolva. Ahhoz azonban hogy használni is tudjuk, le kellett vinnünk a vízre. Márpedig a legközelebbi lehetőség a vízre szálláshoz a Deseda víztározón adódott. Tehát szervezés, pakolás, szállítás. Néhány alkalommal kitelepültünk egy-egy hétvégére a „desire”. Megismerkedtek az új evezősök a régi túrással, a kenukkal, evezőkkel, mentőmellényekkel, a sátrazással, főzéssel, a vidám és jókedvű tábori étellel. Kezdett alakulni a klebi túrás generáció, az eddigiekre épülve, közösen a „veteránokkal”.

A szakkör akkor, és azóta is „rendhagyó módon” működik. Hét közben, a tanítási időszakban nincs lehetőség arra, hogy rendszeresen, hetenként, vagy havonta járjunk ki a Deseda víztározóra evezni. A délutánok nem elegendőek arra, hogy a diákok a kollégiumba visszaérjenek, ebédeljenek, segítsenek összepakolni, kivinni a felszerelést. Vízre szállni, és evezés után visszarendezkedni. Egyetlen lehetőségünk maradt a működésre, hogy tömbösítve a szakköri foglalkozásokat, alkalmanként települjünk ki hétvégére. Persze ez a megoldás is erősen függött a mindenkori időjárástól. Tehát, ha mindent sikerült összehozni, kisteherautóra pakoltuk a felszerelést, kiszállítottuk és a parton táboroztunk egész hétvégén. Akkor volt lehetőségünk evezni, főzni, sátrazni és minden másra is, ami egy vízparti táborozáshoz kell. Vasárnap délután aztán visszapakoltuk a hajókat és a felszerelést. Minden nehézség ellenére lejártunk, edzettünk, készültünk egy nagyobb túrára.

Az első igazán komoly megmérettetést a Dráva folyóra terveztük 2010-ben. Horvátországban, Légrádtól indultunk volna. A horvát belügyminisztertől, a kollégium vezetésétől, és a szülőktől is megkaptuk az engedélyt. De miért is ment volna minden egyszerűen és simán! Közbejött az árvíz. A Dráván, Murán, a környező folyókon, még a Kaposon is.

A benevezett két csapat

A Deseda vizén

... verseny közben

Nagy pavilonsátorral Cikolán

A táborozók – egy fénykép erejéig

Veszélyes lett volna egy kezdőkkel kibővített csapattal útnak indulni! A túra elmaradt. Csalódás, de megértették. Maradt a Deseda. Kis táborozások, kis sátrazás, de nagy evezé-

sek. De még mindig nem az IGAZI NAGY TÚRA! Pedig már nagyon készültünk. Egy valódi, igazi, izgalmas, romantikus vízi vándortábor... Év végén, érettségik után többen el is mentek a kollégiumból... Új csapat, új szervezés.

2010 nyarán úgy éreztük, eljött a mi időnk; újabb kihívást vállaltunk. A Rába folyót választottuk. Még a régi túrások sem jártak ezen a számunkra ismeretlen vízen, ezért döntöttünk az út mellett. Tudtuk, ez már egy veszélyesebb, vadvíz jellegű részekkel. Előtte azért elmentünk személygépkocsival, végigjártuk a leendő útvonalat. Megismertünk olyan részeket, mint: "halálkanyar", „meglepetés hurok”, vagy a 8/6, ami annyit jelent, hogy 8 kenuból 6 biztosan borul. Információkat gyűjtöttünk, kérdeztünk azoktól, akik már végigvezték ezeket a részeket. Volt, aki megijesztett, volt, aki biztatott. Tehát a NAGY nyári túrát: 2010 augusztusára írtuk ki. Nyolc Klebelsberges jött az útra. Először a Rábagyarmat melletti kempingtől indultunk, Körmen-dig jutottunk. A bejárás során leltünk erre a szálláshelyre, ami csodálatos környezetben egy kimondottan jól kiépített kemping, kedves mindenben segítőkész tulajdonossal. Ott komoly íjászatban is lehetett részünk: kaptunk felszerelést, sőt háziversenyt is rendeztünk. Ha a Rábára mentünk a későbbiekben, mindig itt szálltunk meg. Nem okozott semmi nehézséget a zúgók, kanyarok, sodrások leküzdése. Ezért úgy döntöttünk, feljebb vitetjük magunkat, Alsószőlőkre. Ott ér a Rába Magyarországra. Ez a felső szakasz ígérkezett a legizgalmasabbnak. Hát valóban az is volt. Igaz, nem borultunk, de rendkívüli élményeket szereztünk. Komoly zúgók, kanyarok, bokrok alá vivő sodrás, stb. jelentették a kihívást.

A csapat – elmondhatom -, hogy tökéletesen tartotta be a megbeszéléteket. Ez volt a sikeres utunk egyetlen titka. Nem torlódtunk egymásra, türelmesen megvártuk, amíg az előttünk evező kenu túljut egy S-kanyaros zúgón, nem hajoltunk ki a belógó ágak miatt, jól kormányoztuk le a kenukat a gyors vizeken, mindig a sodrás V-betűjének közepén.

Több borulást láttunk olyan idegen túrásoknál, akik nem készültek fel ennyire a folyóból. Az egyik legizgalmasabb, leginkább kalandos és megpróbáltatásokban gazdag program lett ez a Rába evezés. Talán az is hozzájárult a sikerhez, hogy kitűnő időt fogtunk ki és remek társaság jött össze. Ezen a túránkon, pontosan a folyó vadvízes jellege miatt nem vittük a kenukban a teljes felszerelést, hanem egy szülő szállította a kisbuszban. Mindig előre megbeszélt helyeken kötöttünk ki táborozni. Akkor már ott volt mindenünk, sőt az aznapi élelmiszert és italokat is sikerült megvásárolni. Nem ez volt soha a megszokott túrázási formánk, de a Rábán ezt így lehetett csak biztonságosan megoldani.

Aztán később is visszatértünk még a folyóra, de nem csak túrázni, hanem a Rába – Maraton versenyen is indultunk. Az első 2010 szeptemberében teljesítettük. A kollégiumunkból 3 fő vett részt a megmérettetésen. A kategóriákban az indulók első harmadában végeztünk. Maratoni versenyen Bájhóber Martin és társai a 3. helyezést érték el! Ez egy 74 km-es táv, amelyet délelőtti indulással és több átemeléssel kellett teljesíteni.

Nagyon hiányzott egy csónakház, ahol tárolni lehet a kenukat, sátrakat, felszerelést, természetesen a Deseda víztározó partján. Lassan, a Szent Júpát Vízitúrázók Egyesületén keresztül ez is megoldódott. Helyünk lett a Deseda Kemping területén, 2011 márciusától

...egy hajóban evezünk, egy táborozás alkalmával. A gátörház melletti placcon ebédtünk.

Szentgotthárdnál egy híd alatti zugon

A hármas kenu öröme – lementünk egy forgokkal tarkított haragos kanyaron

Közösen egy cél érdekében Munkák a csónakháznál

kaptunk lehetőséget egy régi, igen-igen lepusztult épület használatára. A megkapott helységeket javítottuk, átalakítottuk, lassan berendeztük. A régi víztúrák és az újonnan jelentkező diákokkal közösen dolgoztunk, hiszen magunknak készült a csónakház.

Persze azért a kollégiumban sem áll le az élet, mert kitaláltuk: főzzünk bográcsban. Eleinte csak a túráknak, aztán egyre többen kapcsolódtak hozzánk. Jókat ettünk. Mindent közösen a gyerekekkel. Megbeszéltük, kitaláltuk – mi legyen, aztán belevágtunk.

A beszerzéstől kezdve, az előkészítés, főzés, elfogyasztás és a mosogatás, elpakolás is közös munka volt. Minden hónapban szerveztünk egy-egy bográcsozást, havonta ettünk valami ínycsiklandóat. Volt hagyományos alföldi gulyás, halpaprikás, de aszalt szilvás vörösbors vaddisznópörkölt is.

Legtöbbször a Desedán evezünk, ahol azért nem csak hagyományos kenuzásban volt részünk. Többek között 2011. május 11-én is vízre szálltunk. A katamaránnak összekötött hajókat egy szörf vitorlájával szereltük fel. A treplire tettük a kis bográcskályhát, útközben a vízen főztünk, és a kenukban fogyasztottuk el az ebédünket. Először vitorláztunk ezzel a csapattal itt a Desedán, rendkívül jól is éreztük magunkat mind a hét diákkal együtt..

Ahogy a hétvégi munkákkal egybekötött kiruccanások során egyre inkább „működő-képessé” vált a csónakház, mind többször tudtunk kimenni, evezni, táborozni. A pünkösdi szünetben indultunk az első nagyobb útra, a Kapos folyón, majd a Sió csatornára evezve Simontornyáig jutottunk. A túra 2011. június 10-től 13-ig tartott. Ezen 5 klebis vett részt. Kellemesen „csalódtunk” a Kapos folyóban. Tiszta, vadregényes és élvezetes volt a szűk kis vízfolyáson való evezés. Az induláshoz személykocsikkal Dombóvárig utaztunk, ahol végre vízre tudtunk szállni. Előtte Kaposvártól sehol nem adódott lehetőség arra, hogy levigyük a kenukat és bepakoljunk.

A Kaposon - átvágtuk magunkat bedőlt fákon, bozóton, akadályokon - jutottunk előre. Sűrűn használtuk a macsétát, kisbaltát és a fűrész. Izgalmas, megpróbáltató túránk volt, de megértel!

Volt még egy Rába túrás utunk 2011. július 22-31 között. Ezen Alsószőlőnőktől indultunk, 5 klebissel és a régiekkel. Majdnem végig szakadó esőben kellett evezniünk. Sajnos ez is hozzátartozhat egy vízi vándorozáshoz. Ez is egyfajta kihívás, megpróbáltatás, de nem ezek az élmények a meghatározók.

Ősszel, szeptemberben természetesen újra Rába - Maraton. Itt Martinnal kettes kenuban indultunk, a csapattársaink legyőzése volt célunk. Sikerült.

Jelentkeztünk egy Sió –teljesítménytúrára is, 2012. május elején, amelyen négyen vettünk részt. Kölesdtől indultunk, és nem a Sió csatormán evezünk, hanem a Sárvízen, mert az izgalmasabbnak és nehezebbnek mutatkozott. Bedőlt ágak, tisztább víz, szóval érdekesebb. A cél a hátfői árvízkapu Gemencen, a Sió - Duna torkolata előtt. A szintidőt 8 órára írták ki. Dékány Adrienn és jómagam az egyik kettes kenuban, a másikban Szél Bálint és Udvari Balázs gyorsította a vizet. Ők kimagaslóan nyerték a futamot, 6 óra 20 perc idővel, mi a másodikok lettünk, kevéssel mögöttük.

Hagymacska szeletelés és főzés az egyik kollegiumi „bogracsózás” alkalmával

Kapos túrán a Klebisekkel

Készülőben az újhármas kenu

Minden kimenetelünk alkalmával tettünk valamit a közös célokért, fát vágunk a diákok, a felszerelésünket, berendezést javítottunk, pakoltunk. Mindig akadt tennivaló. Egy régi túrás barátunkkal, Balogh Józival – Pidivel – közösen egy fa kenu építésébe is belefogtunk, de a többi hajónkon a javításokat kellett végezni. Szóval remek hétvégéket szerveztünk, evezéssel, munkával és hatalmas főzéssel.

Jelentkeztek folyamatosan újak, akiket érdekelt a vízi élet, a kenuzás, a táborozás. Az eredeti túráinkat mindig úgy szerveztük, hogy a felszereléssel együtt bennünket is az indulási helyre szállítottak és magunkra hagytak. Onnantól kezdve mindent mi szerveztünk, minden felszerelésünket a kenukban szállítottuk, vizet, élelmet, a konyhát, sátrakat, asztalt, székeket. Kikötések alkalmával mentünk el bevásárolni, ivóvizet szerezni. A táborainkat pedig lehetőleg mindenféle településtől távol alakítottuk ki, ahol a kedvünk szerint töltöttünk el egy-két éjszakát. Természetesen ilyenkor kipakolás, táborállítás, tűzifagyűjtés, főzés, gitárjáték énekkel, és másnap, vagy még egy nap elteltével bontás. Vízi vándortúráink lényegét mindig ez adta, a kihívás és a szabadság. Nehezebb, de mindig érdekesebb is volt, mint egy hagyományos vándor-, vagy egy csillagtúra, nem is említve az állótábort. Túráink során mindig betartottuk a vízi KRESZ és a vízparti táborozás szabályait. Kenuinkat mindig szabályoknak megfelelően felszereltük, mentőmellénnyel, vízmerővel, kötelező kötéllel és világítással is.

Mindezek tudatában felkészülten indultunk az újabb Klebisekkel közös Duna – Túrára. Ez 2012. augusztus 10-től 21-ig tartott. Az útvonal: Dunaújváros – Mohács. Ezen az utunkon 10 Klebelsberges diák vett részt.

A Deseda melletti csónakházban pakoltuk össze a felszerelésünket, trélerre raktuk a kenukat, bepakoltuk a hajózáshoz és a táborozáshoz szükséges cuccokat, a személyes csomagokat. A dunaújvárosi táborhelyen már jártunk egy előzetes bejárás során, így tudtuk, hol lehet sátrat verni, tábort állítani. Első utunk a Vízirendészeti őrre vezetett, ahol szabályosan lejelentkeztünk és bejelentettük a túrát. Mindezek után egy varázslatos utat evezünk végig, és egész utunkat remek időjárás kísérte. A túrára egy kettes és egy háromszemélyes kenu, vittünk szóló hajóként. A sok holmi elhelyezése miatt két katamaránnak összeszerelt hajóegységeket is vittünk, az egyiket két kettes, a másikat két darab négyes hajó összeszerelésével alakítottuk ki. Ebben már sokéves tapasztalatunk van.

Az egész túra során természetesen magunk főztünk, és a táborokat jó szokásaink szerint, minden településtől távol alakítottuk ki. Kivételt a dunaújvárosi indulás és a mohácsi befejezés adta, valamint egy alkalommal, Pakssal szemben táboroztunk a Duna másik oldalán. Ebédelni egy városszéli kis halbisztróba evezünk át a városba. Természetesen a sátrak közül néhányat felállítottunk, de a társaság többsége a szabad ég alatt aludt, felújított gumimatracokon, hálósáokban. A kellemes idő mindezt lehetővé tette, bár Gemen-cen a rókák meglátogattak bennünket.

Felpakolás a csónakház előtt

Az összeszerelt nagy hajóegység

Kipakolás Paksnál

*Együtt a csapat
...és a magas part alatti fövény*

Hátszéllel vitorlázva

Esti, tábori hangulat a tűz körül

A kis tavaszidő megszimatolták az ottlétünket és rászoktak az éjszakai lopásokra. Ételmaradékot, ropit, cipőket vittek, de a fiúk is résen voltak, többször elriasztották a „vendégeket”.

Ezt a túránkat Mohácson fejeztük be. Eleinte nem találtunk végső kikötésre és sátrazásra alkalmas területet. Az ottaniak tanácsára minden erőnket és kitartásunkat előkaparva, teljes felszereléssel, fáradtan ugyan, de felfelé kellett evezni a Dunán. Az a néhány kilométer lett az egész túra legnehezebb szakasza. Találtunk egy betonozott lejárót, ahol ki tudtunk pakolni és felvinni a kenukat, felszerelést, csomagokat. Az utolsó táborhelyünket bent a városban, egy játszótér adta egy parkos sétány mellett. Azt mondták az ottaniak, itt szoktak a túrák kikötni, sátrazni. Mi is azt tettük. Az utolsó este egy hatalmas családi pizzát is ide hozattunk a pizzafutárral.

Mi maradhatott még vissza: az újabb elképzelések. Már a túránk végén elkezdtek, és itt folytatjuk a kollégiumban. Újból tervezünk a nyárra egy vízi vándortúrát: a Mura és Dráva folyókra.

Remélhetőleg a klebis diákjainknak – mint annyi más eddigi túrázónknak is – egy életre szóló élményt adhatunk ezekkel a vízi természetjárásokkal.

Pápai Laura

**„Ha van valami, ami állandó ebben a világban,
az a zene ereje.” (Josh Groban)**

Angyalarcú szőke lány áll előttem, arcán széles mosoly és enyhe pír. Téged mi szél hozott ide? – kérdezem. Miért jöttél hozzám szakkörre? A lány csillogó szemmel a következőt feleli: Mert nagyon szeretek énekelni. Ennyi? – kérdezem. Ennyi. – feleli.

2004 augusztusa óta dolgozom ének szakos tanárként a kollégiumban, s egy személyben vagyok felelős a rendezvények zenei háttérének biztosításáért. A „dolgozom” a hivatalos elnevezése annak a tevékenységnek, amit én művelek, hiszen szinte nem is munkaként, de minden egyes percét élvezem. S mi lehetne felemelőbb egy énekes számára, mint az, hogy amit már évek óta aktívan művel, átadhatja a tanítványainak, ők pedig ugyanúgy átélhetik azt a csodás élményt, amit a zenélés nyújthat? Amikor az „énekes tanár” megszűnik szigorú értelemben vett tanárnak

lenni, a német „mitfahrer” kifejezés mintájára inkább „vele-éneklő-segítő” minőségben teszi tovább a dolgát. Varázslatos pillanat, amikor hosszú gyakorlás után megszólal egy dal 2 szólamban, vagy egy bátortalan hangocska egyszer csak életteli vibrato-t tesz a sor végére. Ez a tanítás, rávezetés sokat ad a diáknak, tanárnak egyaránt.

A gyerekek éneklési kedve változó, akár négy évente, ahogy a csoportok váltják egymást, más és más. Az első csoportomban az akkori Toldi gimnázium diákjai voltak túlsúlyban, s rögtön 3 énekes leánnyal foglalkoztam, akikre rengeteg óra hangképzés, gyakorlás után csaknem minden műsort rábízhattunk. Következő csoportjaimban nem volt hasonlóan lelkes énekes, de más csoportok bőven elláttak tehetségekkel, akiket gondozhattam. Az említett három lány egyike Erdélyből származott, csodálatos dalokat hozott a szülőföldjéről, melyeket minden a magyar történelemhez kapcsolódó kollégiumi rendezvény alkalmával ámulattal hallgathattunk. Ez a három lány volt az, akikkel kicsit merész, de sikeres ír stílusú műsort adtunk elő a hagyományos kollégiumi Művészeti Est keretében. 4 dal hangzott el a világhírű Riverdance tánc-show zenei albumából. Könnyen tanulták a dalokat, melyek félig ír, félig angol nyelven íródtak. Zongorán kísértem őket, és az előadásban segítségünkre volt két fuvalás lány is, akiknek nem kis kihívás volt kotta hiányában hallás után megtanulni a szólamukat. A felkészülés során a lányok a zene iránti maximális alázattal, odafigyeléssel dolgoztak, megismerték saját hangjukban rejlő lehetőségeket. Az előadásra készülve kitaláltuk a dalokhoz illő öltözetet is. A közönség hatalmas tapssal ismerte el a produkciót.

A Művészeti Est kiemelkedő fontosságú számomra. Minden tanév az énektehetségek felkutatásával kezdődik, s korán elindul a felkészülés a tavaszi bemutatkozásra. Volt már olyan eset is, amikor egy lány azért jelentkezett a mi kollégiumunkba, mert

hallott az itteni ének foglalkozásokról, a szülei pedig hallottak engem valahol énekelni. Szívmelengető érzés ilyenről értesülni. Ahogy ezek a gyerekek megjelennek a szakkörömön, magukkal hozzák az ízlésüket, beállítottságukat, s hozzásegítenek engem is ahhoz, hogy az adott időszak zenei palettáját megismerjem. Egy érdekes megfigyelés: nagyon nagy százalékban angol nyelvű dalokat hoznak a gyerekek, s ezt azzal magyarázzák, hogy azon a nyelven könnyebb énekelni. Az angol dalokkal is megbirkóztunk. Az ének mellett angol szakos lévén mindig is ragaszkodtam ahhoz, hogy a gyerekek tudják, miről énekelnek, így eldönthetik, vajon a dal tényleg illik-e hozzájuk. Az előadáshoz tökéletesítettük a kiejtést és a hangsúlyozást is. Némely dal olyan technikásnak bizonyult, hogy több hónapon keresztül gyúrtuk, hangképzés gyakorlatok sorozatával egyre közelebb kerültünk a megvalósításhoz. Fontosnak tartom, hogy egy dal előadása ne az eredeti utánzása legyen, hanem az énekes saját érzéseitől áthatva közvetítse azt a hallgatóságának.

Néha a kollégiumi Művészeti Est előszobája egy nagyobb szabású bemutakozásnak. A kollégiumok közötti Ki-Mit-Tud-on már számos alkalommal szerepeltünk sikerrel. Mind közül kiemelkedik egy tanítványom, aki különdíjat hozott el a megyei fordulóról.

Minden egyes alkalomra büszke vagyok, amikor dalolnak a tanítványaim. Egyet mégis kiemelnék. Az eddigi legnagyobb létszámú fellépő csapattal (17 fő) a világszerte ismert „We Are The World” című dalt adtuk elő. Azt az izgalommal teli felkészülést, örömet és átszellemült éneklést sosem felejttem el, s remélem a hallgatóságunk sem.

Miért mondom, hogy komoly munka a felkészülés? Azért, mert ez nem csupán a dal megtanulásából áll. Az eddig leírtak mellé odahelyezem az érzelmi támogatást, bátorítást, vigasztalást, lelkesítést („olyan nincs, hogy nem megy”), színpadi moz-

gás gyakorlását, a „miért is szeretnél te énekelni” kérdést, a lámpaláz kezelését, az énekes lelkének ápolását, a hangszalagok „táplálását” és óvását (gyümölcsjoghurt, mézes tea, mentolos cukor). Annyira összetett tevékenység ez, kihegyezett helyzet, amikor az énekes a szívét-lelkét teszi sok ember elé. Védtelen, sérülékeny. Nincs olyan, hogy egy előadás mindenkinek tetszik, és bizony nem könnyű megemészteni a negatív hozzászólásokat. Könnyebb, ha duettet énekelnek, s miután megtanultak figyelni egymásra, a sikert és az esetleges kudarcot is együtt viselik.

Diákok jönnek-mennek, de a zene iránti érdeklődés szerencsére nem csitul. Minden évben érkezik egy fiú vagy lány, akinek a torkában kincs van. A nagy kérdés az, vajon mit szeretne kezdeni vele. Van, aki csak kedvtelészként énekel, van, aki a többiek elismerését szeretné kivívni vele, s ezzel együtt megtalálni a helyét a közösségben. Van, akinek ez tudás az élete, s ebbe az irányba indul majd tovább szín-művészeti vagy zenei intézménybe. Bárhogy is van, a kollégiumban eltöltött évek során igyekszem megteremteni számukra azt a közeget, amiben kiteljesedhetnek, s kezdeti nehézségeiken átségitve, kísérve őket magabiztos kiállítású énekesekként távozzanak.

Dezsőné Fedor Ágnes kolléganőm, a Művészeti Est szervezője megkért, hogy mondjak pár gondolatot a munkámmal kapcsolatban. Ezt válaszoltam: A művészeti est nagyszerű dolog számomra, hiszen amióta a kollégium zenész-tanára vagyok, sok-sok tehetséget készíthettem fel erre a bemutatkozó alkalomra. Nem kevés munkával, izgalommal jár egy ilyen felkészülés-fellépés, de a fogadtatás mindenért kárpótol. A taps, a vállveregetés, a dicséret és az ezzel járó „ismertség” olyan energiát ad, amiből hetekig táplálkozhatnak az énekesek. S amikor igazgatói sugallatra tanári példamutatásként fellépek én is, hatalmas a felelősségem, hogy olyat teljesítsek, amivel nem maradok szégyenben. Elvégre ez itt a szakkör reklámjának helye. Az utolsó hang is lecseng, pár másodperc néma csend, utána tapsvihar, elsöprő energia. Megrészgítő érzés. Ez a zene hatalma.

Récsey Zsuzsa

Bezzeg a... avagy testvérek az AJTP-ben

2003. augusztus 31-én a többiekkel együtt beköltözött a Klebibe két csoportnyi diák, akik mindenféle fura, szokatlan dolgot műveltek. Először is Ők a suliban is egy osztály voltak, fiúk – lányok egy csoportban, hétvégén nem mindig mentek haza és még sorolhatnám. Ők voltak az Arany János Tehetséggondozó Program első két osztálya. Az azóta eltelt tíz évben több száz diák vett részt ebben a programban, közöttük sokan testvérek. Őket és néhányuk szüleit kérdeztem meg a programról, a kollégiumi élményekről.

– Mit meséltél a testvérednek? Mit hallottál a testvéredtől?

– Az AJTP egy lehetőség a jobb jövő felé. A programnak köszönhetően egy jó gimnáziumba tudtam bekerülni. Tanulásomhoz szaktanári segítséget is kaphattam bármikor a kollégiumban. Sok érdekes programon vehettünk részt, sokat kirándultunk. Meséltem a sok lehetőségről, a tanárok gyerekszeretetéről, felkészültségéről, lelkiismeretes munkájáról a magas színvonalú oktatásról. A sok sportolási lehetőségről, szakkörökről. Hasznos dolgokat is kaptunk a programtól: ilyen volt a jogosítvány megszerzése, ECDL vizsga, segítség a nyelvvizsgálóhoz, pályaválasztásban. A kollégium jól felszerelt, rendezett. Meséltem a kollégium összes extra szolgáltatásáról, a legjobban természetesen a konditerem, a szauna és a tornaterem tetszett a testvéremnek. A program és a kollégium sok lehetőséget biztosított számunkra tehetségünk kibontakoztatásához, fejlődésünkhöz. Ezt mind elmondtam, no meg a jó társaságot és a tiszta környezetet. Számomra ezek is fontosak voltak.

– Mit adnál tovább egy nyolcadikosnak a programról és a kollégiumról?

– Olyan lehetőséget nyit meg az ember előtt, amit ha kihasznál, csak jól járhat. Lehetőséget ad a felemelkedésre. Rengeteg dolgot biztosít, amit önerőből nem biztos, hogy minden család megadhatna gyermekének. Egy olyan gyermek számára, akinek nincs meg otthon az a körülmény, ami lehetővé tenné, hogy egy jó gimnáziumban és

a későbbiekben netalántán egyetemre menjen, ez a program tökéletes. Hasonló sorsú, jó képességű diákokkal tanulhat együtt. Tanulmányi és anyagi segítséget kaphat, lehetőséget egy jó egyetemen való továbbtanulásra. Nagyvonalúan támogatja a középiskolai éve során mind anyagilag, mind szakmailag és megfelelően felkészíti a tanulót a továbbtanulásra. A sok élményről mesélnék, a sok kirándulásról, színházlátogatásról, külföldi jutalom utakról, amik mind összekovácsolják az osztályközösséget. Az jó, hogy a tanárok és a többi felnőtt egyaránt segít nekünk a tanulásban, és bármilyen gondunk van, bármikor fordulhatunk hozzájuk. A jutalom utak ösztönző hatásáról, hogy vegyünk részt a közösségi munkában, tanuljunk. Sok a kedves, segítőkész tanár, ha valami gond van, akkor bizalommal lehet feléjük fordulni. A programon belül bekerülhet egy jó közösségbe, rengeteg élményt, tapasztalatot szerezhetsz, megismerheti önmagát, tehetségét kibontakoztathatja, amiben rengeteg segítséget kaphat. Ezt mind elmesélném.

– Mi volt a legkedvesebb élményed az itt eltöltött évekből?

– Az Operaház meglátogatása, az olaszországi síelés, kirándulás Erdélybe és Horvátországba. Eljutottam a tengerhez és fürödhettem benne. Az előző évben a jutalomkirándulások Prágába, Montenegróba, és a programhétvégék. A Pécsi Művészeti Fesztivál és a gólyatábor Zánkán. A kirándulások mindegyike, talán a római út volt a legélménydúsabb.

Legkedvesebb pillanatom a Lucca városába tett látogatás volt 10. év végén. Talán egyet ki sem tudnék emelni. Az erdélyi kirándulás, a túrázás a Rám szakadékhöz, amikor eltévedtünk, az, hogy bíróné lehettem a kollégiumban. Természetesen a rengeteg este, amikor a csajokkal sokat beszélgettünk, bolondoztunk. Osztálytársaim egy része az eltelt öt év alatt nagyon a szívemhez nőtt. Az együtt töltött hétköznapi és hétvégi sok élménnyel gazdagítottak. Sportversenyek, hétvégek, önismereti órák. Minden héten történik valami, ami idővel egy kedves emlék lesz. Az első karácsonyi hétvége kilencedikben, a legjobb karácsonyi programhétvége volt. Nehéz konkrétan egyet kiemelni a rengeteg élmény közül, de talán a bonyhádi sporttalálkozó, a művészeti fesztivál, a plitvicei kirándulás és a kezdetek: a gólyatábor Zánkán. A boglári sporttalálkozó, a bajai vízi tábor.

– Van-e valami, amit úgy gondolsz, hogy a program nélkül nem érhető volna el?

Lehet, hogy nem ilyen ember lennék most, amilyen vagyok, ehhez hozzájárult az itt eltöltött 5 év. Nem tudnék síelni, nem jártam volna a tengernél, és lehet, hogy jogosítványom sem lenne. Leginkább az anyagi támogatások által megvalósítható dolgok pl. nyelvvizsga, jogosítvány, külföldi utak. A barátok, akiket itt ismertem meg, az itt szerzett élmények. Síelés és az első év elején a kirándulás Prágába. A kirándulások, például a Csodabogyós barlangba vagy a vízi tábor.

– Egyéb mondanivalód:

– Nagyon jó ez a program és a programhétvégéken az osztálytársaimmal való együtt-lét tetszik. Jó csapatépítő „training”. Az iskola és a kollégium erkölcsi, szellemi és anyagi támogatása csakis előrébb vitt az életben. Köszönöm a lehetőséget.

Egy-két szülőt is megkértem írja le véleményét a programról, kollégiumról, milyen pozitív tapasztalatai voltak, és mi motiválta őket, hogy a kisebbik testvért is a tehetség-gondozó programba írassa be. Közülük egyet szeretnék közre adni, mert jól összefoglalja mindazokat a gondolatokat, amiket a többiek is leírtak.

Amikor Péter felvételt nyert az első „aranyos” osztályba, akkor még csak annyit tudtunk az AJTP-ről, amennyit a 8. osztályban a mostani igazgató az osztályfőnöki órán ismertetett. Dani akkor még csak 5 éves volt.

Bármilyen program volt a Táncsicsban, Danit vittük magunkkal. Sokszor beszélgetett Péter osztálytársaival, Péter osztályfőnökével. Ahogy Dani nőtt, idősebb lett, egyre nőtt benne az elhatározás, hogy ő is „aranyos” gyerek- tanuló lesz. Ezt már akkor elmondta Edit néninek. Más iskola nem is jött számításba a pályaválasztás során számára.

Nekünk szülőknek fontos volt, hogy Péter jól érzi magát az iskolában és a kollégiumban is. Lényeges volt az is, hogy osztálytársai is olyan közegeből, családokból jöttek, mint mi magunk. A gyerekek anyagi helyzete is hasonló volt. Nem kellett szégyellniük egymás előtt, hogy nem jut márkás cipő, ruha. Nem volt köztük gaz-

dag, kirívó, akit elhalmoznak mindennel. Az sem elhanyagolható, hogy olyan helyekre jutott el, ahova mi /akkor még 3 gyerek tanult/ nem tudtuk volna elvinni. Akár a bennmaradás hétvégéiken, vagy az iskolai kirándulások, színházlátogatások során szerzett élményekről vagy a sí táborról legyen szó. Örökre szóló élményeket, barátságokat és el nem felejthető szerelmeket, de nem utolsósorban: tudást adott a Táncsics Gimnázium és a Klebelsberg Kollégium is.

Ha lenne még kisebb gyermekem biztosan újra az AJTP-t választanám a férjemmel együtt. Fontos még a tanárok, az osztályfőnök és a kollégiumi csoportvezető személye, akik végig a gyermekeink mellett álltak, nevelték, segítették őket. Szerencsés véletlen, hogy mindkét gyermekemnek Récsey Tanárnő a csoportvezetője, ami sokat jelent Dani-nak és nekünk is.

A felvételi eredményekből látszik, a hagyomány folytatódik, a következő tanévben újabb kistesók költöznek be intézményünk falai közé és kezdik meg néha rögzös, de élményekben, tapasztalatokban és barátságokban gazdag útjukat az érettségi felé. Azt hiszem, munkánkat legjobban az eddigi testvérek névsorának hossza jellemzi legjobban.

Miseta Judit	2001-2006	Orsós Zoltán	2007-2012
Miseta Dóra	2006-2011	Orsós József	2011-
Horváth Péter	2001-2006	Páli Viktória	2008-
Horváth Dániel	2011-	Páli Annamária	2011-
Kardos Alexandra	2001-2006	Bogdán Beatrix	2008-
Kardos Jusztna	2011-	Bogdán Renáta	2009-
Kovácsik Veronika	2001-2006	Héjjas Orsolya	2008-
Kovácsik Ivett	2009-	Héjjas Gergő	2010-
Szalaki Vivien	2002-2007	Tebeli Nikolett	2008-
Szalaki Cintia	2006-2011	Tebeli Tímea	2010-
Klokk Biana	2005-2010	Papp István	2008-
Klokk Vanessza	2009-	Papp Bálint	2009-
Antal Zsófia	2006-2011	Kányási Tamara	2009-
Antal Krisztina	2008-	Kányási Klaudia	2011-
Antal Gábor	2011-	Valkó Gabriella	2009-
Borbély Brigitta	2006-2011	Valkó Gábor	2009-
Borbély Beáta	2008-	Tóth Kitti	2007-2012
Péterfi Judit	2007-2012	Tóth Krisztina	2010-
Péterfi Zsolt	2009-	Rövid Zsolt	2008-
Katona Rita	2007-2012	Rövid Norbert	2010-
Katona Szilvia	2010-	Gáspár Attila	2012-
Tánczos Tibor	2007-2012	Gáspár Balázs	2012-
Tánczos András	2011-		

Akiket várunk szeptemberben:

Berend Vajk 2013

Nagy Krisztián 2013

Antal Zoltán 2013

Azt hiszem, nem maradhat ki azoknak a pedagógusoknak a neve sem, akik az elmúlt években a kollégiumban a gyerekekkel dolgoztak az AJTP-ben:

Dr. Terényi Zoltán és Dr. Giber Vilmos igazgató

Ondré Ágnes, Szente Sándor, Gálovics Edit programgazda és igh.

Kovács Ferenc igh.

Lovász Erzsébet csoportvezető

Jakabné Kaposvári Mária csoportvezető

Dezsőné Fedor Ágnes csoportvezető

Nagy Levente csoportvezető

Csatos Zsolt csoportvezető

Tankovicsné Trapp Ildikó csoportvezető

Récsey Zsuzsa csoportvezető

Hujber Tamásné pszichológus (Önismeret órák tartása)

Királyné Schán Brigitta mentálhigiénés szakember (Önismeret óra tartása)

Királyné Baudiss Katalin kollégiumi nevelőtanár (Életvitel oktatása)

Somogyi Adél

Morzsák – avagy egy évem a kollégiumban

2011. december

Klebelsberg Középiskolai Kollégium, Kaposvár. 3 emelet, két lány- és egy fiúszint. Az alagsorban hatalmas ebédlő, a földszinten a tanulószobák mellett sportolási lehetőségek tárháza. Szép, korszerű, hatalmas. Itt állok az első napomon és azon jár az eszem, hogy milyen lesz itt majd nekem. Milyenek lesznek a kollegák, vagy a diákok? Hogyan fogadnak majd?

Várakozással teli szempárok tekintenek rám, amikor bemutatják leendő 11. évfolyamos lány-csoportomat.

Ünnepi műsor. Egy kedves kolleganő megkérdezi érték-e a fényképezőgéphez, majd a kezembe nyom egy gépet. Lelkesen kattintgatok, miközben lenyűgözve hallgatom Orsolya énekét, majd újdonsült csoportommal karácsonyfadíszeket gyártunk a Karácsonyfa díszítő versenyre. Bár nem nyertünk, úgy érzem, jól érezzük magunkat együtt. A kollegák is kedvesek, segítenek, közvetlenek.

2012. január

Teljes erőbedobással az új munkahelyemen! Csoportellenőrzés, szilencium, ügyelet (ahol egyre több tanuló ismerek meg). Ez minden hónap minden napján fontos tevékenységem lesz, és az egyéni törődések is sokat segítenek a lányok megismerésében. Próbálok segíteni nekik - és másoknak is - a tanulmányaikban korrepetálással.

Újabb kihívás elé állítanak, plakátot készítünk a Wass Albert megemlékezésre, igazán meg vagyok elégedve, szerintem nagyszerű! „Mit ki nem hoz belőlünk Adél néni!”

Heni a csoportból meghív egy „disputára a könyvtárban”. Ámulva hallgatom az érveket és ellenérveket, miközben nagyon büszke vagyok.

„Klebi” felé

2012. február

Az első nagy értekezlet, reggel. (Pedig már teljesen megszoktam a délután-esti műszakot.) Sokat tanulok most is. Szeretek itt lenni... Alkalmam nyílik megismerni jobban a tantestületet, mert farsangra készülünk, és aktív résztvevői vagyunk mi is, hajrá rock'n'roll! Örülök, hogy elkészíthetem a díszletet, imádok rajzolni.

Megérte a plusz idő, a farsangot mindenki élvezi, a gyerekek kreatívak és lelkesek, a műsor fergeteges.

Mozgalmas ez a hónap, a csoportom nagy részével és más kollégista tanulóval ellátogatunk a Kaposvári Egyetemre, ahol az Indiai Nagykövet a vendég. Megismerhetik a kultúrájukat, terveiket, ételeiket.

A „Klebiben” meghallgatjuk Rózsás János történetét, aki a Kommunizmus áldozatainak emléknapján a vendégünk és láthatjuk Szekeres Erzsébet faliszőnyeg kiállítását is.

Nagy élmény a diákoknak és számomra is a helyi Művészeti Est, ahol hárman is szerepelnek a csoportomból. Tetszik az összeállítás: komoly és könnyűzene, tánc, ének, vers, hangszeres bemutatók. Igazán nagyszerű!

2012. március

Köszönettel tartozunk mi nők a kollégium vezetésének, akik Nőnap műsorral kedveskednek nekünk. Az igazi kellemes meglepetés nekem mégis a táncház a Juhos zenekarral, amit március 15-e alkalmából tartunk. Imádom! Az életem a tánc!

Március sem fukarkodik programokkal:

– Egészség hét: nordic walking, push'n'run, kötélhúzás, röplabda, drogprevenció, ping-pong, gyógytornász előadás, zumba, teaház, tájkerékpár, nőgyógyászati előadás, uszoda, kvíz, büntetődobó verseny, kosárlabda. Én is gyűjthetem a pontokat! A zumba igazán érdekes és fárasztó. Zuhanyt kérek! De csak mértékkel, mert a következő program a Víz Világnapja: Vizek szennyezettsége. Víz világnapja kiállítás, amire ismét plakáttal készültünk.

Majd az Innovációs Szövetség kísérleti bemutatója, végre egy olyan tudományos előadás, ami megfogja a gyerekeket az érdekes kísérletekkel, amit saját maguk is kipróbálhatnak az előadás ideje alatt (remélhetőleg 😊)

2012. április

Újabb hónap telt el és én itt állok egy ismét mozgalmasnak ígérkező időszak előtt, némi pihenőidővel, amit tavaszi szünetnek neveznek. A húsvéti játszóházban tevékenyen veszek részt, nálam ablakdíszeket készíthetnek a tanulók. Sok fiú vagdossa körültekintően a formákat, kis segítséggel. De néhányukkal hajtogatunk húsvéti nyuszt is, ha már itt van a színes papír. . . .

A Diákhét színesíti még az áprilist:

- foci, számítógépversen, videó nézés – Holokauszt áldozatai megemlékezés
- Compas Egyesület, zenés kampány
- röplabda, főzés (Sambá), íjászbemutató, DÖK szavazás
- mászófal, karaoke

Igazán nehéz választani! Persze most sem hanyagoljuk el a tanulást. . . !

2012. május

„Akik sokat tettek a kollégiumért” – rendezvény. Már a neve is büszkeségre ad okot annak, aki részt vehet benne. Úgy gondolom, eléggé ismerem már a csoportomat ahhoz, hogy ki tudjam választani azokat, akik érdemesek rá.

Nagy izgalommal készülünk a Ballagásra. A lányokkal mi a bejáratot díszítjük. Szépnek kell lennie, hiszen itt lesz a fényképezés is - arról nem is beszélve, hogy jövőre mi leszünk a helyükben – most megmutathatják kreativitásukat és ügyességüket is. Szerencsére az időjárás is kegyes hozzánk az idén!

Az energiatartalék káros hatásaival a mi gyerekeink sincsenek teljesen tisztában. Nagyon hasznosnak tartom, hogy ilyen jellegű előadásokat is szervezzünk diákjainknak. „Energiatartalék. Tudod, hogy mit iszol?” Dr. Mezőfi László előadása.

A Kihívás napja után üdítően hat az AJTP 10. évfolyamosainak „Afrika-napja”, ahol a népszerű zumba mellett különböző sportokban vehetnek részt a tanulók, de érdekesnek ígérkezik az afrikai ékszerkészítés is.

2012. június

Mi pedagógusok is megérdemlünk egy kis továbbképzést, a Meditációt nagyon élvezem. Nemcsak előadás, hanem sok gyakorlat, játék is.

A június a búcsúzkodásról szól: kiköltözés, tanév végi értekezlet. Remélem, nem felejtene el a nyáron!

2012. szeptember

Az a jó a kollégiumi életben, hogy nem újra kezdődik szeptemberben, hanem folytatódik. Csak a 9. évfolyamosok csodálkoznak rá a hatalmas épületre, az uszodára, szaunára, konditeremre és sportpályákra.

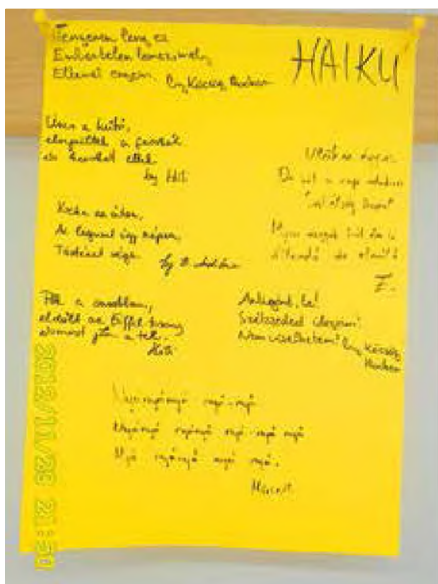
Persze a munka itt is ugyanúgy év eleji szervezéssel jár, mint egy iskolában és az írnivaló is rengeteg. Néha még egy szombati Klebelsberg-konferencia is belefér, pláne, ha olyan nagy név is előadást tart, mint Jókai Anna.

A csoportom végzős évfolyamba lép, persze tudom, hogy sokan maradnak még közülük az OKJ-s tanfolyamokon, mégis kicsit szomorú, hogy az ember megismeri, megszereti őket, aztán elbúcsúzik... Igyekszem mindenben támogatni őket, amiben tudom.

Az idén én is nagy tervvel indulok. Szakkört szeretnék szervezni, ha lesz rá elég jelentkező, Távol- Kelet néven.

2012. október

A szakköröm elindult, elég sokan vagyunk és a tagok nagyon lelkesek. Változatos programokat szervezek, hogy minél jobban megismerjék ezt a kultúrát is.

Szakkör

Ezen kívül a 11. évfolyam feladatai közé tartozik a projektkészítés, néhány tanuló felkészítését elvállalom az idei tanévben. A témák, amit kiválasztottak érdekesek, sok dolgunk lesz!

Októberben is van néhány megemlékezés, ami hozzájárul a diákok szemléletének formálásához mielőtt egy kis pihenőre mehetünk az őszi szünetben.

2012. november

Az idei tanévben a mi évfolyamunk számára a legnagyobb kihívást jelentő hónap. A mi évfolyamfeladatunk a szüreti bál.

Megkezdjük az előkészületeket: plakátkészítés, néptánc-tanulás, beszédek írása, szereplők kiválasztása (bíró, bíróné, vajda, vajdáné, kisbíró és népük).

Jó érzés, ha valamiben szervező lehet az ember és az jól sikerül. Nagyon színvonalas meghívást és műsort adtak a csoportjaink. Kulturáltan avatták fel a kilencedikeseket is. Nemcsak ők, a közönség is élvezte.

Persze még mindig a „Klebiben” dolgozom, úgyhogy az élet tovább pereg, és e hónap sem telhet el csupán egy eseménnyel.

Fáradhatatlanul veszünk részt még a Magyar nyelv napja alkalmából szervezett műsoron is, miközben nem hanyagolhatják, hanyagolhatjuk el az egyre sokasodó érettségire felkészítő feladatokat sem.

2012. december

Igen, igen. Eltelt egy évem a Klebelsberg Középiskolai Kollégiumban. Sokat tapasztaltam, sokakat megismertem, jól érzem itt magam.

A földszinti ügyelet alatt meghallgatom a házi zenekarunk koncertjét, természetesnek tűnik a programokon való részvétel, immár „rutinosan” időben el kezdünk készülni a Karácsonyfa-díszítés eseményére.

Az idén megszervezhetem a karácsonyi játszóházat, amelyet diák, tanár egyaránt élvezett. Remélem az én asztalomnál készülő hűtőmágnés sok lakást díszít majd!

Nagyon várom a folytatást. A téli szünet után mindenki újult erővel kezd majd a második félévet!

*Karácsonyfa-díszítés (balra felül) és
Karácsonyi kézművesház*

Stagl Bernadett:

Lelki egészség szakkör

Mi is jelent ez a név? Honnan jött az ötlet, hogyan indultunk? A kezdetektől hogyan formálódott, alakult egészen napjainkig a szakkör?

2004. szeptember elsején kerültem a Klebelsberg Középiskolai Kollégiumba, hittanári végzettséggel. Igazgató úrral úgy gondoltuk, ismereteimet és katolikus szemléletemet szakköri formában legalkalmasabb átadni a tanítványoknak. A mindennapok során nemcsak az étkezésünkre, fizikumunkra, hanem lelkiállapotunkra is figyelniünk kell, ezért kapta a Lelki egészség szakkör nevet, melyet Gálovics Edit igazgatóhelyettes javasolt.

Azonban a terv megvalósítása csak a következő tanévben indult. Kezdetben kis csapattal, három fővel kezdtük a találkozásokat, akikkel aktuális dolgokról beszélgettünk, kivel mi történt a héten? Ilyenkor mindenki elmondhatta, örömét, bánatát, élményeit vagy éppen azokat a rá váró feladatokat, amelyek a következő héten az iskolai megmérettetés izgalmaikat okozták.

Az első évek nehézségei után, egyre ismertebbek lettünk, gyarapodott a létszám és az állandó tagok mellett megjelentek az egy – egy órára érkező, alkalmi tagok, akiket a kíváncsiság vagy az előre meghirdetett téma vonzott a közösségünkbe. A szakkörnek ez a fajta nyitottsága a mai napig megmaradt, mindig szeretettel fogadjuk az újonnan érkezőket. A szakkör azzal a céllal jött létre, hogy a keresztyénységet megismertesse az érdeklődőkkel, a hívők pedig lehetőséget kapjanak ismereteik felfrissítésére, kibontakoztatására. Azonban ha végignézzünk a tematikán, akkor olyan témaköröket találunk, amelyek, a közös emberi sorsból kifolyólag mindenkit egyformán érintenek, mindenkire ugyanúgy igazak és érvényesek.

Érdekes például, hogy kinek mit jelent a neve, vajon ki, miért kapta? Hiszen az sem véletlen, hogy kit, hogyan szólítanak. A bemutatkozó órákon erre kerestük a magyarázatot.

Szintén beszélgettünk arról is, hogy kivel mi történt az előző héten? Ahogy a ma embere, úgy a fiatalok is nagyon igénylik a beszélgetést és a meghallgatást. A nehézségek elmondása megkönnyebbülést jelenthet, de volt olyan hét is, amikor csak egy jó történetet lehetett kiemelni, a nehézségekről pedig tudatosan hallgattunk, a panaszkodás elkerülése végett. Egymás élethelyzeteit hallgatva is tudunk egymástól tanulni. Aki ismeri ezt a korosztályt, az tudja, hogy szinte mindig éhesek és egy megterített asztal, májkrémes vagy zsíros kenyér mellett sokkal jobban megy a társalgás. Az étkezés közösséget kovácsoló, összetartó szokásunk, amit a rohanó hétköznapiakban, amikor már a családokban sem étkeznek együtt a tagok, elfelejtünk...

Ugyancsak mindenkit foglalkoztatnak az emberi kapcsolatok. Hogyan tudunk valakit megszólítani vagy ha a közelünkben él, akkor békeességben, szeretetben a másik lelki növekedését elősegíteni? Nemcsak a szülő – gyermek, de a tanár – diák kapcsolatnak is ez az alapja, hogy hozzásegítsem a másikat az élethivatása megtalálásához és betöltéséhez. Ugyanez a jó párkapcsolatnak is az alapja. Természetesen ez a téma a kollégiumi korosztály számára azért lényeges, hogy felnőttként ne az elváltak vagy élettársi viszonyban élők számát gyarapítsák, hanem, hogy házastársi kapcsolatukban egymás támaszai legyenek és erős családokat alkotva a társadalom alapjai, sejtjei, bázisai lehessenek. A férfi és nő különbségeiről, mégis egymást kiegészítő lelki tulajdonságaikról is fontos ismereteket nyújtani. Ehhez például segítséget nyújt a férfi – női agy különbségeit ismertető tájékoztatás, de fontos egymás szeretetnyelvét is ismerni, melyek megfigyelése és elsajátítása alkalmazható mindenféle tartós emberi kapcsolat során.

Az élet nagy kérdései közé – Honnan jöttünk? Hová megyünk? Miért vagyunk – e világban? – a tavalyi tanévben nagyon jól beilleszthetők voltak a bioetikai kérdéseket tárgyaló órák.

Az emberi élet védelme és az a tisztelet, ami mindenkinek emberi mivoltából kifolyólag jár ma már nem szabad, hogy tabu-téma legyen. A XXI. században nem szabad, hogy

különböző téves ideológiák elkendőzzék azt a valóságot, amit azok a „vegyi fegyverek” okoznak, melyek az anyaméhben a megszületendő élet megfogása ellen vagy eltávolítására alkalmaznak. Arról is kell beszélnünk, hogy ezek a szerek, mint ahogy mindenféle gyógyszer, az anya életét is mellékhatásokkal terhelik. Az élet védelmében az orvosok, egészségügyi dolgozók felelősségéről, a helyes tájékoztatásról a pályaválasztás előtt álló fiataloknak mindenképpen lényegbevágó, hogy halljanak. Ezeket az információkat statisztikákkal, egy abortusz túlélő vallomásáról nézett kisfilmmel és hiteles, orvosok által írt újságcikkekkel is alá lehet támasztani.

Ne feledkezzünk meg az ünnepeinkről sem. Mit is ünneplünk karácsonykor és húsvétkor? A karácsonyi ünnepekre való felkészülést A tökéletes ajándék című film megtekintése és megbeszélése jelentette. Az ünnepek előtti bevásárló körutak során és az otthoni nagy sürgés – forgásban kifáradva el is felejtünk ünnepelni. Olyan, mintha a világ egy nagy születésnapot rendezne, de a születésnapost elfelejtené meghívni. Egyik diákunk így emlékezett vissza: „Nekem a legjobban a Tökéletes ajándék című film tetszett, mert bemutatta a karácsony valódi okát és lényegét. Karácsonykor valójában Jézus születését ünnepeljük együtt szeretetben. Emellett sok karácsonyi szimbólumnak megtudhattuk a jelentését.”

Húsvétkor pedig a Szentírásból idézve elevenítettük fel Krisztus szenvedéstörténetét. A tavalyi tanévben és három évvel ezelőtt is vendégeink voltak a Szent Imre templom gitáros csoportjának tagjai, akik a keresztsutat énekelték képes diavetítéssel illusztrálva.

A szeretetnyelvek teszt eredménye alapján elmondható, hogy diákjaink többsége a minőségi időre tart leginkább igényt. A technika és az információ világában ez az együtt töltött idő a tanító jellegű filmek nézésével és megbeszélésével is nagyon hatékonyan létrejöhethet. Nem szabad lebecsülni ezek szerepét, hiszen utólag nagyon sokan a filmekre emlékeznek vissza az általuk közvetített és megélt tanulásra. A tiszta szerelemről, az igaz emberi értékekről, az érett gondolkodásmódról, a megfelelő viselkedésről nagyon szemléletesen tesznek tanúságot.

Szó volt a Biblia történeti kialakulásáról és hitelességének történelmi bizonyítékairól, melyek közül néhány példabeszédet - filmes feldolgozásban - megnéztünk belőle. Többek közt a tékozló fiú történetét, melyből szintén az emberi kapcsolatok szövevényes hálóját lehet felfejteni.

Hogyan tudjuk a legnehezebb körülmények közt is az életet választani, a nehéz embereknek megbocsátani és mindig minden helyzetben a szeretet kultúráját építeni? Kiváló alkotás a Karol című film, mely II. János Pál pápa életét mutatja be. Az elmúlt tanév végén a négy részes sorozat megtekintése koronázta meg szakkörünket. A filmben nincs olyan emberi érzés, körülmény, amely tárgyalásra ne kerülne. Az a tanítás, amely a szegények sorsától kezdve, az államfők előtt is kiáltó emberi jogokért, beleértve a meg nem születettek jogát is, a békéért, a betegekért szólal meg és bocsánatot kér a múlt

bűneiért, valóban a tanévben elsajátított ismereteknek nemcsak foglalatja, hanem annál még több is. A Szentatya irgalmából, szeretetéből az elkeserítő helyzetek ellenére is mindig jelenlévő jó humorából meríthettünk. Megbocsátott a merénylőjének is, mi vajon hogy állunk ezzel a kérdéssel? A tavalyi tanévben tanórákat beszélgettünk végig erről. Ki jár jobban, aki dédelgeti sérelmeit, vagy aki irgalmas és elengedi a másik büntetését? Egyik diákunk, Vörös Erik így fogalmazott: „Nagyon tetszett, hogy János Pál pápa a nehézségben – amikor merénylet érte – sem zuhant össze lelkileg, hanem folytatta útját és jót tett továbbra is az emberekkel.” Személyes élményeimmel is gazdagítottam a foglalkozásokat. Így visszaemlékeztem arra, milyen életre szóló adomány volt számomra, hogy a Szentatya ravatala előtt róhattam le tiszteletemet. Az áldozatvállalás értelme is szóba került. Nem egyszer előfordult, hogy egy – egy diák találó, témába vágó kifejezésén elcsodálkoztam. Mennyi bölcsesség rejtőzik a diákokban. . . Mi felnőttek is tanulhatunk tőlük. Az egyik ilyen figyelemreméltó gondolatot szeretném idézni: „Nem az az igazán fontos, hogy miről mondunk le, hanem, hogy miért mondunk le”. Ez nagyon közel áll az aszkézis kifejezéshez, ami azt jelenti: „lemondani a jóról egy nagyobb jó érdekében”.

Valóban csak az lehet boldog, aki másokért és nem önmagért él. Vallja ezt vendégelőadóink, közül Dr. Fábry Kornél atya is, aki életútjáról, a papi meghívásáról és hivatásáról több alkalommal beszélt kollégistáinknak. Tőle diákjaink szabadon kérdezhettek bármit. Ő szokta idézni II. János Pál pápa megfogalmazását a papról: „egy ember másokért.”

A tavalyi egészséghét kapcsán is nyílt foglalkozásokat tartottunk. A zenehallgatás és játékos feladat is az óra részét képezte. Az évek során egyre gyakrabban hirdettünk meg

nyitott alkalmakat, a tavalyi tanévben szinte minden alkalommal igyekeztünk felhívni diákjaink figyelmét a szakkörön való részvétel lehetőségére, hiszen többen, több szempontból tudunk beszélgetni ugyanarról a témáról és mindenki hozzáteheti a saját véleményét. Az érdeklődők felismerhették, attól, hogy valaki keresztény nem rugaszkodott el a valós élettől, hanem igenis a realitások talaján állva, ebben a világban él. Azonban a mai modern világban sem tehetünk mást, mint közös erővel az igazságot keressük, hiszen: „Az igazság szabaddá tesz.” (Jn 8, 32)

Néhány visszaemlékezés a szakkör állandó tagjaitól:

„Két nagyon emlékezetes alkalom is volt. Az első, amikor Kornél atyával beszélgettünk és a filmek, amiket II. János Pál pápa életéről szóltak. Ezek az alkalmak igazán jól teltek.”

Antal Krisztina Gabriella

„Én mindig örömmel jöttem a szakkörre, mert nagyon jó volt, energiával töltött fel. Tetszetek a tanulságos filmek és a II. János Pál pápa életéről szóló történet is. Nagyon örültem, hogy egyik alkalommal társasjátékban első helyezett lettem. ☺ Mindig jó emlékeim lesznek a szakkörörről. ☺”

Borbély Beáta

„Számomra a Lelki egészség szakkör a hétnek egyik felejtethetetlen pontja volt. Összegyűltünk és mindenki elmondhatta, amit szeretett volna megosztani a másikkal. Mesélhettünk gondjainkról, örömeinkről vagy éppen arról, ami a héten megérintett minket.

Több filmet is néztünk, amiből tanultunk. Rengeteg élménnyel és tudással gazdagodtam, például megismerhettem az öt szeretetnyelvet. Örülök, hogy az évek során részese lehettem a szakkörnek.”

Farkas Henrietta

„Két évvel ezelőtt – amikor csak pár ember járt szakkörre –, egyik alkalommal Jézusnak írtunk levelet. Panaszainkat, kéréseinket, örömeinket és hálaadásunkat fogalmazhattuk meg. Ez nagyon megragadott és nagyon jó érzéssel töltött el. Nagyon jól éreztem magam minden alkalommal, a szakkörök után sokkal jobb érzés volt folytatni teendőimet. Jó volt megpihenni ebben a rohanó világban.”

Tebeli Nikolett

„Másodikas voltam, amikor először vettem részt az első szakkörünkön. Az évek folyamán egyre gyarapodott a létszámunk. Jó volt látni az emberek boldogságát, ahogy az előző heti élményeiket mesélték el, jó volt az, hogy közösségben voltunk. Visszagondolva úgy érzem, hogy a Lelki egészség szakkör volt a heteim főpontja!

Tetszetek a filmek, amiket láttunk, az előadások, amiket Betti néni tartott. Jó volt, amikor Kornél atya itt volt velünk és énekelt, mesélt az életéről. Hiányozni fognak ezek az alkalmak, mindig örömmel gondolok vissza az összejövetelekre.”

Vida Zoltán

Tankovicsné Trapp Ildikó

A Diákkronika margójára

A *Diákkronika* a kollégiumi élet tükré, amely összegzi a legfontosabb eseményeket, teret ad az önkifejezésnek, szórakoztató percekét kínál, illetve tartalmas időtöltést ajánl akár egy film, vagy könyv bemutatásával.

Az elvárások különbözőek, a funkciója összetett. A diákok lapozgatás közben szórakozni akarnak, kikapcsolódni, magukat, barátaikat, társaikat látni (képben, prózában) a lapban, a vezetőség pedig értéket akar közvetíteni, a külvilág felé kommunikálni a kollégium adta lehetőséget, programokat.

Az elődöm vezette újság tanulmányozásával, értékelésével kezdtem meg a munkát, melyben a jó gondolatokat, ötleteket megtartottam, a kevésbé lényegesekeket kiszűrtem. Bátran változtathattam saját elvárásaim, igényeim szerint, mivel a *Diákkronika* csupán 1,5 éves múlttra tekintett vissza. Nem kellett a hagyományokat követnem, hiszen a tradíció kialakulásához sokkal hosszabb időre van szükség. (Talán nekem majd sikerül.)

Az első lépés, az újságíró szakkör beindítása nem volt problémamentes (tudva, hogy többségében sportra épülő szakkörökkel kell „versenyeznem”). Egy felhívó plakátot készítettem, mellyel vonzóvá kívántam tenni a szakköri tagságot, kiemelve a feladat jelentőségét, és jelezni akartam az önkifejezés adta lehetőségeket. A többi szakkörhöz viszonyítva az újságírás a diákok számára több munkát, nagyobb kötöttséget jelent, nem pusztán egy laza 45 percben mérhető, ahol a megjelenés, a részvétel a fontos. Ez a többletmunka sokakat elriaszt, de összeállt a csapat, akiket nem ismertem – sem emberileg, sem alkotóként –, ám örültem lelkesedésüknek. A *Krónikától* elválaszthatatlan egy team, amely azon munkálkodik, hogy az oldalakat igényes, figyelemre méltó, tanulságos vagy tréfás írásokkal „töltse meg”, ezért a csapatépítés nagyon fontos, hiszen a közös felelősségvállalás kiemelt, mivel az írásokkal nemcsak magunkat, hanem mindenkit, az egész diákságot minősítjük.

Az első foglalkozásokon tehát megismertük egymást, a diákok bemutatták a többieknek íásaikat, beszéltek érdeklődési körükről, véleményezték a korábbi kiadványokat, illetve más intézmények lapjait.

Ezután kezdődött a munka.

A legfontosabbnak az újság arculatát meghatározó rovatok bevezetését tartottam, hiszen a tematikus elrendezés áttekinthetővé teszi az írásokat, amelyekre a headline-ok hívják fel a figyelmet. Ezeket a rovatokat lehet bővíteni, szűkíteni, de valamilyenfajta állandóságra szükség van, hiszen „az újságnak mintegy vázát adva erőteljesen hozzájárulnak ahhoz, hogy egy idő után az olvasóban kialakuljon a lappal kapcsolatos állandósági érzet, minthogy előbb-utóbb megtanulja, hogy milyen témát, hol talál. Ez nem jelenti azt, hogy minden lapszámban minden témakörnek (rovatnak) szerepelnie kell, de 70-80 százaléknak igen.”¹

Az első lapszám megtervezése volt a legnehezebb, azóta pedig a folyamatos megújulás, az érdeklődés fenntartásáért próbálom újabb és újabb rovatokkal bővíteni (igény szerint) az újságot. Az idei tanév újdonságai a Példaképek, a Kedvenceink és az elballagó diákok kötődése ihlette Alma mater. A tervezet szerint pedig a Legek rovatban – ha nem is éppen rekordokat – irigylésre méltó kapcsolatokat, közösségeket, barátságokat helyezünk a középpontba.

A csapatépítő foglalkozások után izgatottan vetettük bele magunkat a munkába. Elsőként a kollégium éves munkatervének főbb eseményeit ismertettem a tagokkal, majd az első félév történetéből kiválasztottam azokat, amelyeket mindenképpen megemlítünk az újságban, mivel maradandó élményekkel színesítik a mindennapjainkat. Hagyomány-őrző, szórakoztató, tudományos programok gazdagították hétköznapijainkat, ezért kapta a rovat az Élet a kollégiumban nevet. A témákat könnyen felosztottuk egymás között, hiszen az ismerkedés alatt egyértelműen kiderült, hogy ki milyen téma, milyen műfaj iránt érdeklődik. A kiválasztott feladatokat egyenként előkészítettem a diákokkal, a felmerülő kérdéseket megbeszéltük, majd rögzítettük a leadási határidőt.

Az elkészült írások bemutatása többnyire a kis közösség előtt történt. Ez a mód lehetőséget ad arra, hogy tanuljunk egymástól akár pozitívumokból, akár a negatívumokból, emellett a szóbeli megnyilatkozásokat, véleményformálást is segíti, hiszen árnyaltan, de lényegre törően kell minősíteniük egymás írásait. A gyerekek kritikusan vizsgálják mások alkotásait (sajátjukat kevésbé), így ezek a megbeszélések mindenképpen előremutatóak, építő jellegűek.

A javított változatok is természetesen elhangzottak a tagok előtt.

A legnagyobb problémát a fogalmazásokban a megfelelő stilisztikai elemek használata, illetve az élő beszéd és az írott mű különbségeinek érzékeltetése jelentette. A korrigálás igazi magyartanári feladat volt.

1. Domokos Lajos: Press: a nyomtatott és az elektronikus újságírás elmélete, gyakorlata.

Domokos press& pr. Teleschola könyvek. Bp.2002.339.p.

Örömmel tapasztaltam, hogy a tagok írásai a megbeszéléseknek köszönhetően egyre jobbak lettek. Kialakultak a profilok, megtalálták a maguk számára megfelelő stílust, formát, ugyanakkor nyitottak maradtak az újra is. Az együttes munka sikere egyre több diáknál tapasztalható.

Emellett jónéhány kollégistát minden szakköri kötelezettség nélkül sikerült rávennem, hogy gondolatait, élményeit ossza meg társaival. Ezek az írások valóban remekül sikerültek, és további ösztönzésre újabbakat is írtak.

Ahhoz, hogy színvonalas, értékes kiadvány kerüljön az olvasók kezébe, nagyon fontos az olvasók igényeinek ismerete. Az aulába kítettünk egy „kívánságládát”, amelybe ötleteket, kéréseket vártunk. Az észrevételek megfogalmazói lehetőséget kaptak, hogy írásukkal színesítsék a lapot, amely nyitott a külsősök számára is. A „ládán túl” a kollégistákkal folytatott mindennapos beszélgetések, a napi események, problémák megvitatása is újabb témákat kínál: jó buli, koncert (pl. egy diáklány felejthetetlen élményét, Lady Gaga frenetikus koncertjének élményét osztotta meg velünk), vagy egy jó film, könyv ismertetése.

Nagyon sok gyermek él csonka családban, nehéz körülmények között, és sokan küzdenek önértékelési problémákkal. Ez az apropója a „Milyen vagyok?” c. rovatnak, melyben közölt tesztek a személyiség összetevőinek egy-egy domináns részét helyezik a fókuszba.

De gondoltam a versenyszellemű ifjakra is, akik az IQ-tesztek kérdésein (Agytorna rovat) mérhetik le tudásukat.

A kollégiumban minden évfolyamon tanulnak az Arany János Tehetséggondozó Programban (AJTP) részt vevő diákok. A program célja a hátrányos helyzetű, de tehetséges diákok támogatása az élet minden területén. Ösztönöznünk őket a kiemelkedésre, megerősíteni őket abban, hogy bízzanak saját képességeikben, pozitív jövőképet formálni számukra, és felkészíteni őket felsőfokú tanulmányaik sikeres elkezdésére. Ők rengeteg programon vesznek részt, sok kulturális élménnyel gazdagodva hagyják el kollégiumukat. Nyilvánvaló volt számomra, hogy bemutassuk a többieknek a bent töltött hétvégéjüket. („Arany-osok” vagyunk rovat)

A hétvégeket a többi diák otthon tölti. Ilyenkor családtagjaikon kívül találkozhatnak barátokkal, ismerőseikkel és természetesen rengeteg időt fordítanak az otthon hagyott kedvencekre, akikről a hétköznapiakon a szülők, testvérek gondoskodnak. Mert a szülőkhöz kívül bizony a kisállatok is nagyon hiányoznak. A Kedvenceink c. rovatban a kollégisták lehetőséget kapnak arra, hogy bemutassák „barátaikat”. Emellett másokat is buzdíthatnak állattartásra, figyelmeztetve mindenkit a feladattal együtt járó felelősségre és a szépségére is.

Mint korábban említettem, a szórakoztatás mellett az újság célja az értékteremtés. En-

nek egyik eszköze a példaadás, ezért tartom fontosnak, hogy bemutassunk minden számban egy-két tehetséges diákot, akik magukon keresztül másokat is ösztönöznek kiválóságuk kibontakoztatására. A rovatban szereplő diákok kiválasztása remek lehetőség arra, hogy a szakköri tagok tökéletesítsék érvelési technikáikat, mivel – szerencsére – kollégiumunk nem szűkölködik kiemelkedő képességű tanulóiban, tehát valóban helytálló, megalapozott érvekkel kell érvényesíteniük a döntéseiket. A viták mindig nagyon izgalmasak. A gyerekekben harcol a szubjektivitás (barátság) az objektivitással, azonban a tényeknek kell felülkerekedniük. Természetesen kollégáim véleményét is figyelembe veszem, hiszen ők más oldalról, más szempontból ítélik meg a tanulókat. Arra azonban minden alkalommal figyelek, hogy különböző terület (sport, művészet, tudomány stb.) talentumaival ismertessük meg a kollégistákat. (Büszkeségeink rovat) A rovat neve találó, mivel az itt bemutatott kollégisták valóban büszkék arra, hogy követendő példaként állítjuk társaik elé őket. Büszkék arra, hogy észrevettük, értékeljük tehetségüket, szorgalmukat, hozzáállásukat, elkötelezettségüket... hogy büszkék vagyunk rájuk.

Én ezt a rovatot tartom a krónika legfontosabb részének, hiszen a dicséret bármilyen formája, az elismerés mindig ösztönző. Sok kivételes adottságokkal rendelkező diák van és köztudott, hogy a tehetségek nagy százaléka rejtve marad, ezért is gondolom, hogy a példamutatás rendkívül fontos.

A siker eléréséig hosszú utat kell megtenni. Sokan nem tudnak élni a lehetőségeikkel, mert nem elég kitartóak, szorgalmasak vagy kellő inspiráció, esetleg támogatás hiányában nem tudnak megbirkózni a nehézségekkel. A sokoldalú, tehetséges társaik bemutatása motiválhatja a kevésbé elszántakat is. Ha neki sikerült, nekem miért ne?

Ha céljainkat el akarjuk érni – többnyire- erőfeszítéseket kell tennünk. Könnyebb az esetenkénti lemondásokat elviselni, ha van előttünk egy példa/ példakép.

Szinte mindenkinek van példaképe, akihez hasonlítani szeretne, mert sikeres, okos, ismert, gazdag, szép...

Az inspiráció mindig a személyiségtől függ. A Példaképünk rovat rendkívül színes, mivel különböző területek (sport, művészet, gazdasági élet...) nagyszerű képviselőit mutatja be, akiknek érényekből, hibáikból tanulhatunk. De már az is nagyon fontos, ha meg tudjuk fogalmazni, miért őt tartjuk példaképünknek.

Nagyon sok diák ír verseket, novellákat. Közülük többen szívesen megosztják társaikkal gondolataikat, érzéseiket. A diáklap alkalmat teremt a bemutatkozásra, hiszen a „költők” célja a külvilág megszólítása. Természetesen ügyelek arra, hogy minden „poétapalánta” képviseltesse magát. A versek véleményezésével mindig bajban vagyok, mert itt is szelektálni kell, ezért óvatosan kezelem. A gyerekek természetesen „szakértő” reagálást várnak írásaikra. Nem szívesen avatkozom bele, ritkán javaslok csak némi változtatást (trópusok, rossz képzettársítás, suta rím, képzavar), inkább a helyesírási hibákat javítom.

Nem hagyhatom figyelmen kívül, hogy nem az én szubjektív megítélésem (tetszik/

nem tetszik) alapján kell válogatnom a művek között, az olvasók elvárásaihoz szükséges igazítanom a kínálatot.

A legtöbb vers, novella mély érzelmeket (szeretet, szerelem, boldogtalanság, kudarc) közvetítő, lírai mű. Megdöbbentő, de többnyire keserű, szomorú írásokkal találkozom. A gyerekek boldogtalanságukat, csalódásait kiírják magukból. (A korábban említett indokokon kívül, a versek is hozzájárultak ahhoz, hogy önismereti tesztekkel jelentessek meg az újság hasábjain.)

A legértékesebbnek azokat a munkákat tartom, ahol a képzőművészet és az irodalom találkozik, azaz a tehetséges rajzolók illusztrálják az őket megihlető verseket. (Pegazus rovat)

Az újság célja a hírek, események közlése mellett a szórakoztatás. A Szórakoztató percek rovattal vidám perceket akarunk szerezni az olvasóknak, valamint tartalmas időtöltésre buzdítjuk őket kulturális programok (Színház/Filmajánló) ajánlásával. A fiatalok sajnos keveset olvasnak, nemcsak magyartanárként szeretném, ha ez megváltozna, ezért tartottam fontosnak, hogy minden kiadványban egy regény ajánlásával tegyek valamit az olvasóvá nevelés érdekében. Úgy gondolom, ha a gyerekek töredékét „megfogják” ezek a sorok, arra készítetik őket, hogy a történet által felvetett kérdésekre megkeressék a választ, (természetesen a könyv elolvasásával) már betöltötte funkcióját az ismertető.

Szintén tájékozottságot céloztam meg az Évfordulók rovattal, melyben jeles írók, zeneszerzők, művészek életútjával, valamint jelentős események ismertetésével szeretném bővíteni a diákság általános műveltségét.

Kollégiumunk valóban minden igényt kielégít. Számtalan sportolási lehetőséget kínál (foci, röplabda, kézilabda, kosárlabda, falmászás, úszás), mindenki megtalál(hat)ja a számára megfelelőt. A labdajátékok kedvelői évről évre városi/megyei kollégiumok csapataival „küzdenek” a vándorserlegekért. Ezekről a jó hangulatú megmérettetésekről, az eredményekről mindig beszámolunk a diákoknak a Sport rovatban.

Nem maradhat el a tájékoztatás a közkedvelt házibajnokságról sem. Ez az esemény minden héten tömegeket vonz a lelátókra. A kollégium csapatai (főként fiúk) a versengést nagyon komolyan veszik, presztízsként kezelik, ezért kell a tudósításnak tárgyilagosnak lennie.

Az újságban megjelenő képek kiválasztása szintén sarkalatos pont. A több száz képet közel 60 darabra szűkítem (események szerint), azután még tovább. A szelektálás szempontjait közösen állítottuk össze (előadó, tömeg, fényviszony, jellemző tárgy stb.).

Talán a legnépszerűbb az egész évet átfogó, összegző Kalendárium, amelyben igyekszem minden hónap legmeghatározóbb eseményeit egy-egy képpel felidézni.

A legfajszínűbb döntés minden alkalommal a címlap témája. Ma már leginkább ez okozza a legnagyobb fejtörést.

Az értékelés? Az olvasók, a diákok örömmel vették kezükbe a lapot. A külső megítélés abszolút pozitív volt. Tartalmilag, esztétikailag beváltotta a hozzáfűzött reményeket, az

újírtások (rovatok) áttekinthetővé tették a lapot.

A felmerülő problémák az újság színvonalán nem látszottak, elismerő visszajelzéseket kaptak az újságírók és én is diákoktól, kollegáktól egyaránt. A szakköri tagok egy része mindig változik, ezért minden kiadvány egy kicsit más lesz. Más hangulatú írások, más nézőpont, más megközelítés. Ettől lesz igazán izgalmas az újság, én pedig a szerkesztői munka során mindig más, újabb kihívásokkal szembesülök.

Egy lap szerkesztése igazi projektmunka, melynek alapja a mindenre kiterjedő, jól átgondolt tervezés, a munkamegosztás helyes aránya, az egyénre szabottság, a kellő inspiráció, a motiváció fenntartása, a közös együttműködés hatékonysága, az eszközszükséglet biztosítása.

Szakköri terv

1. A szakkör meghirdetése (plakát, tájékoztató)
2. Csapatépítő tréning: ismerkedés, portfólió (legjobb munkák bemutatása)
3. A korábbi számok értékelése: terjedelem, téma, képanyag
4. Az 1. szám anyagainak meghatározása, felosztása: témakörök (sport, kulturális események, szórakoztatás, interjú, képanyag), határidők, felelősök
5. Az elkészült munkák bemutatása, korrigálása (folyamatos) kiscsoportos, illetve egyéni keretek között
6. Az írásokhoz illusztrációk, képek válogatása
7. Az összegyűjtött írások rovatokba rendezése, kiemelt feladat a címlap témájának meghatározása
8. Nyomdai előkészületek: tördelés, példányszám, szállítás, költségek
9. Az újságok eljuttatása az olvasókhoz, a diákokhoz (kiosztás)
10. Értékelés
11. A következő szám előkészítése

Irodalomjegyzék

1. Bánréti Zoltán: Kommuniká! Korona Nova Kiadó, Bp. 1998.
2. Bárdossy Ildikó- Dudás Margit- Pethőné Nagy Csilla- Priskinné Rizner Erika: A kritikai gondolkodás fejlesztése. PTE, Pécs-Bp. 2002.
3. Bevezetés a műfajismeretbe. Szerk.: Bernáth László. Dialóg Campus Kiadó- MÚOSZ, Bp.-Pécs. 2008.
4. Domokos Lajos: Press: a nyomtatott és az elektronikus újságírás elmélete, gyakorlata. Domokos press& pr. Teleschola könyvek. Bp. 2002.
5. Szikszainé Nagy Irma: Leíró magyar szövegtan. Osiris Kiadó, Bp. 2006.

Kollégistáink voltak és elballagtak tőlünk

2004. júniusban

Csoportvezetők:

Langmár Ferencné, Szollár Anna, Hegyeshalmi Csaba

Fiúk:

Andók Márton	Kótai Tamás
Budai Balázs	László László
Bors András	László Zsolt
Babina Zsolt	Maronics Péter
Bene Miklós	Szénási István
Csönde Gergely	Szücs Tamás
Dickmann András	Nagy Gergő
Egri Sándor	Petheő Dániel
Guricza Gábor	Pungor Krisztián
Harkány Balázs	Vankó András
Hajas Zsolt	Vadál János
Herczeg Róbert	Virasztó Zsolt
Kocsis László	Vörös Zsolt

Lányok:

Antali Eszter	Kiss Alexandra
Arató Anikó	Kovács Ildikó
Asztalos Tünde	Pap Zilia
Bacskai Renáta	Pintér Zsófia
Bana Gabriella	Plecskó Edina
Boda Margit	Pongrácz Éva
Bodó Emese	Ruzsics Bernadett
Czigler Melinda	Sass Tímea
Csáki Dóra	Selmeczy Viktória
Csávás Dóra	Sepsei Nikolett
Fodor Emőke	Sőrés Edina
Geiger Eszter	Stickel Erika
György Edina	Szabó Vivien
Helyes Edina	Szakály Szilvia
Hermecz Krisztina	Teleki Andrea
Horváth Bernadett	Tirpák Tünde
Horváth Mariann	Tóth Eszter
Ignácz Andrea	Turi Anett
Iváncsics Anita	Váncsa Renáta
Kapin Melinda	Zöld Tímea
Kardos Katalin	
Keresztes Mónika	
Keresztes Nikoletta	
Kerti Szilvia	

2005. júniusban

Csoportvezetők:

Kun Ildikó, Kutasi Kornélia, Jakabné Kaposvári Mária, Halász Géza

Fiúk:

Bencsik László
Berkas Balázs
Bódai József
Farkas Zoltán
Golobics Attila
Horváth Kornél
Horváth László
Horváth Zoltán
Kis Csaba
Kocsis Xavér Imre

Kuminecz Gábor
Lassu Gergő
Nézics András
Pap Aurél Mátyás
Papp Tibor
Petheő Gergő
Szakály Péter
Tóth Róbert Tamás
Zilahi Szabó Bence

Lányok:

Andok Anett
Balogh Melinda
Büttl Nóra
Dombóvári Eszter
Dombóvári Kinga
Domján Kitty
Dulcz Eszter
Fehér Andrea
Filó Zsanett
Fodor Andrea
Geiger Barbara
Gergely Tünde
Horváth Júlia
Hurja Viktória
Kertész Georgina
Kincses Noémi
Kleiber Helga
Kocsis Eszter
Kovács Eszter
Krukk Szilvia
Lukács Erika
Madarász Titanilla
Magyar Szabina
Mezriczki Krisztina
Mészáros Andrea
Mészáros Tímea
Miháldinecz Edina

Molnár Tímea
Németh Alexandra
Nagy Eszter
Nyakas Szilvia
Ország Renáta
Pálffy Júlia
Pál Gabriella
Peckó Brigitta
Pintér Alíz
Polgárdi Izabella
Pomozi Alexandra
Posza Beáta
Ruzsics Henrietta
Skiba Katalin
Szabó Alexandra
Szabó Tímea
Szilvás Andrea
Sztás Adrienn
Szlivka Judit
Tasnádi Beatrix
Tefuer Anikó
Topa Judit
Tóth Andrea
Újlaki Zsuzsa
Varga Henrietta
Varga Katalin
Várhegyi Katalin

2006. júniusban

Csoportvezetők:

Királyné Baudiss Katalin, Steiner Mária, Récsey Zsuzsanna AJTP csoportja (2001-2006) Jávor Tamás

Fiúk:

Baraczi Szabolcs	Kurdi Krisztián
Bíró Gergely	Kutor Dávid
Bozó Péter	László Tamás
Fülöp András	Lehota Attila
Horváth Dániel	Nagy Roland
Iker István	Ruzsics Dániel
Illés Krisztián	Szakály Dénes
Jáni Dániel	Szemesi Gergő
Kimpf János	Takács Márton
Kiss Kornél	Tirpák Tamás
Kiss Roland	Vörös Péter
Korga Gergely	Horváth Péter
Köves Tamás	Kálmán Balázs

Antal Klaudia
Asztalos Ágnes
Bajkai Katalin
Bali Judit
Balogh Noémi
Bertók Ágnes
Bőle Lilla
Csete Klára
Egri Lilla
Fábri Krisztina
Fábri Zsófia
Fehér Fanny
Fülöp Andrea
Gelencsér Georgina
Guricza Lilla
Gyurcsik Melinda
Hackl Henrietta
Hanzel Petra
Hegedűs Edina
Hegyi Barbara
Hosszú Zsuzsanna
Ilácsa Szabina
Józsa Éva
Józsa Georgina
Kapitány Zsuzsanna
Keleczi Csilla

Lányok:

Kis Kornélia	Szabó Diána
Kiss Eszter	Szarka Krisztina
Kiss Katalin	Szilágyi Orsolya
Kiss Klaudia	Szita Barbara
Kovács Alexandra	Takács Melinda
Kovács Judit	Tar Renáta
Lőrincz Gabriella	Tóth Anikó
Magyaricza Melinda	Urr Krisztina
Márkus Adrienn	Vajtai Adrienn
Máté Sarolta	Varga Eliza
Molnár Tímea	Vincze Gabriella
Nagy Barbara	Cser Eszter
Naszladi Georgina	Gaál Viktória
Novák Alexandra	Gazda Éva
Pap Anita	Horváth Viktória
Pap Dóra	Kardos Alexandra
Pap Gertrúd	Kiss Dóra
Pálfi Györgyi	Kiss Nikolett
Pálfi Nikolett	Kovácsik Veronika
Peresztegi Kitti	Major Anett
Pollák Dóra	Miseta Judit
Rezek Edina	Németh Renáta
Setét Melinda	Péter Adrienn
Simon Kornélia	Vajda Katalin
Sipos Erika	Varga Nikolett
Sümegei Mónika	

2007. júniusban

Csoportvezetők:

Dezsőné Fedor Ágnes, Szabó Éva, Lovász Erzsébet AJTP csoportja (2002-2007) Horváth János, Csatos Zsolt

Fiúk:

Bakos Richárd
 Basa Ciprián
 Diviánszki Imre Gábor
 Fábos Attila
 Fitos Béla László
 Fliszár Péter
 Gelencsér Péter
 Györki Tamás
 Gyurka Gábor
 Hajdu Richárd
 Horváth Ádám
 Horváth László
 Keresztes Hunor
 Kiss Ádám
 Kiss Dániel Endre
 Kiss Gergő
 Komáromi Róbert
 Kupits Gábor
 Lassu Péter Attila

Magyari Norbert
 Méreg Attila Kálmán
 Miseta Gábor
 Molnár Attila Gábor
 Molnár Gábor
 Molnár Gergely
 Nagy Balázs Zoltán
 Nagy Mátyás
 Oláh Dániel
 Szepeshelyi Máté
 Szél Gergely
 Trombitás Zoltán
 Varga Zoltán
 Witzl Viktor
 Császár József Csaba
 Csentei Zoltán
 Deák Zsolt
 Horváth Attila
 Steiner Imre

Lányok:

Abonyi Tóth Adrienn
 Baán Marietta
 Bíró Barbara
 Bitó Marietta
 Fülöp Zsófia
 Füstös Zsuzsanna
 Gangel Noémi
 Görög Georgina
 Horgas Andrea
 Horváth Alexandra
 Horváth Anna
 Horváth Ágnes
 Horváth Bettina Rita
 Horváth Orsolya
 Horváth Vivien
 Kádi Zsófia
 Kálóczi Vivien
 Kesztyűs Fruzsina
 Kiss Klaudia
 Kittlinger Livia
 Kovács Evelin
 Kovács Judit
 Lakos Szabina
 Leicht Réka

Márton Alexandra
 Meiszterics Zsófia
 Mezei Mariann
 Mészáros Szilvia
 Migács Szandra
 Mohai Heléna
 Orbán Andrea
 Orsós Klára
 Ország Annamária
 Ország Eszter
 Pap Juszti
 Papp Edina
 Pálkás Éva
 Polgár Zita
 Polosics Barbara
 Poth Szabina
 Salakovics Renáta
 Süle Ágnes
 Stemóczky Ludovika
 Szakály Tímea Renáta
 Szauter Szabina
 Szijártó Anett Ivett
 Szijártó Boglárka
 Szijártó Viola Orsolya

Szűcs Rózsa
 Tálos Kitty
 Tamás Adrienn
 Varga Henrietta
 Weiszmande Alíz
 Žalac Kata
 Zsobrák Amália
 Béleczi Gabriella
 Bonevác Zsuzsanna
 Czirjék Ibolya
 Durcsán Henryka
 György- Jánosi Réka Tímea
 Horváth Sára
 Kiss Adrienn Melinda
 Kovács Bernadett
 Kovács Dóra
 Pánovics Adrienn
 Rozinka Magdolna
 Sőre Ildikó
 Süle Annamária
 Szalaki Vivien
 Szunyog Melinda

2008. júniusban

Csoportvezetők:

Pápai Laura, Stagi Bernadett, Csatos Zsolt, Hegyeshalmi Csaba

Fiúk:

Ballér Milán	Kovács Zsolt
Berta Balázs	Mezricky Dávid
Bojtor Bálint	Mezricky F. Bálint
Bőle Lukács	Molnár Barnabás
Csizmadia Márton	Péter Bálint
Dávid László	Pungor Adrián
Farkas Zoltán	Salamon Ádám
Gálosi Szabolcs	Schäffer Dávid
Gócza Miklós	Selmeczy István
Gombor Tamás	Szászi Balázs
Haál Barnabás	Székely- Benke László
Héger Péter	Takács András
Horváth András	Takács Gergely
Horváth Balázs	Tar Krisztián
Horváth Dávid	Tukszár Tamás
Iváncsics Zoltán	Veres Bálint
Kocsis Norbert	Volf József
Kovács Gergely	Vörös Péter
Kovács Kristóf	Kovács Domonkos

Lányok:

Babina Renáta	Kis Klaudia
Bájhóber Eszter	Kiss Bernadett
Berecz Katinka	Klenovics Livia
Berta Zsófia	Knapp Eszter
Besenyei Andrea	Kovács Júlia
Bíró Bianka Lilla	Köves Réka
Bukovics Eszter	Kramlik Szilvia
Buzsáki Ágnes	Krisztbaum Mariann
Csende Anita	Malkó Katalin
Deli Dóra	Mátyás Adrienn
Eőry-Tóth Borbála	Morvai Nikolett
Fábos Anna Margit	Németh Ildikó
Fias Beatrix	Németh Katalin
Fülöp Petra	Németh Nikolett
Groszmann Diána	Posza Alexandra
Gyarmati Csilla	Rofrics Alíz
Gyenis Mónika	Rózsa Melinda
Győri Nikolett	Schellenberger Melánia
Györkös Adrienn	Szekeres Adrienn
Hegedüs Martina	Szilágyi Olga
Horváth Amanda Gitta	Takács Lilla
Horváth Henrietta	Tislér Vivien Kinga
Horváth Krisztina	Toldi Tünde
Igaz Orsolya	Tóth Rita
Kajtán Réka	Vancsó Krisztina
Kamarás Szabina	Váradi Ágnes
Kapitány Kornélia	Sass Angelika Ildikó
Kaurics Zita	

2009. júniusban

Csoportvezetők:

Kun Ildikó, Kutasi Kornélia, Horváth Balázs, Csatos Zsolt

Fiúk:

Baranyai Dániel
Bukovics Zsolt
Csők István
Dekanics Márk
Fazekas Dániel
Füge Attila
Gáspár Miklós
Horváth Andor
Hőgye Lajos
Katona János
Keresztes Norbert
Klimo Dániel

Kocsis Benő
Kovács Bálint
Nagy Ákos
Németh Bálint
Simon Attila
Somogyi Attila
Sonkoly Ákos
Szabó Viktor
Szekeres Bálint
Tálos Attila
Tihanyi Péter
Tóth Kornél

Lányok:

Balla Krisztina
Beke Szabina
Benkó Alexandra
Boskovics Réka
Czotter Eszter
Fekete Elza
Fellai Flóra
Fornyo Kinga
Fülöp Alexandra
Győri Andrea
Hartinger Dóra
Haranecz Ágnes
Horváth Katalin Andrea
Juhász Boglárka
Károlyi Szimóna
Kecskés Vivien
Komáromi Anna
Kuzma Henrietta
Luka Szandra

Matán Anita
Mátyás Gréta
Molnár Barbara
Monory Rebeka
Nagy Katinka
Orbán Alexandra
Pretz Lilla
Rajczi Ágnes
Ritecz Zsófia
Schrammel Erzsébet
Stoff Dóra
Szabó Szimonetta
Tatár Beáta
Tóth Szandra
Török Orsolya
Vári Fanni
Vízvári Adrienn
Kozma Virginia

2010. júniusban

Csoportvezetők:

**Királyné Baudiss Katalin, Tankovicsné Trapp Ildikó,
Jakabné Kaposvári Mária AJTP csoportja (2005-2010) Jávori Tamás**

Fiúk:

Ágoston Dániel
Balogh Marcell
Bebők Balázs
Bodrogi Zsolt
Buti Barnabás
Csatlós Áron
Füstös András
Gálovics Arnold
Gorján Balázs
Gróznér Dénes
Gyenes Marcell
Héher Péter
Herédi Péter
Horváth Norbert
Horváth-Szabó Zoltán
Illés Richárd
Kurucz Ádám
Miháldinecz András
Nagy András
Nikl Bence
Szemesi László
Táskai Norbert
Trombitás Gergely
Bogdán György
Csicsa Dániel
Deák Ákos
Futó Dániel

Lányok:

Bálint Alexandra	Naszladi Regina	Ujlaki Eszter
Barabás Bettina	Németh Henrietta	Varga Eszter
Bíró Adrienn	Németh Tünde Virág	Varga Kitti
Bóka Melinda	Nyers Bernadett	Varga Vivien
Csuba Adrienn	Pápa Zsanett	Vőfény Kata
Csupor Anita	Papp Eszter	Zlatorics Réka
Domján Klaudia	Pentz Nóra	Zóki Nikolett
Fuchs Renáta	Perger Lilla	Molnár Júlia Mercédesz
Gombos Barbara	Rózsa Eszter	Pap Ticiána
Gyurcsék Judit	Serter Dorina	Salamon Kitti
Haris Janka	Szabó Gréta	Hetesi Valéria
Horváth Barbara	Szabó Viktória	Ignácz Adrienn
Huber Viola	Szekeres Daniella	Klokk Bianka
Igaz Gabriella	Szendrei Csilla	Lisza Annamária
Kálmán Dóra	Szilágyi Rózsa	Orsós Natália
Kardos Anna	Szilágyi Bernadett	Polgár Koletta
Kiss Nikolett	Takács Dorottya Lia	Póth Dalma
Klettner Brigitta	Tátrai Melinda	Sebestyén Grácia
Kulcsár Kinga	Tikász Ernesztina	Sós Réka
Marton Renáta	Tóth Alexandra	Tar Erika
Miseta Dóra	Tóth Katalin	Zsók Kitti
Nagy Szabina	Tóth Ramóna	

2011. júniusban

Csoportvezetők:

Gálosi Ildikó, Kiss Eszter, Récsey Zsuzsanna AJTP csoportja (2006-2011), Horváth János

Fiúk:

Böröczky Bánk
Gáspár Máté
Györei Gábor
Horváth Marcell
Károlyi Balázs
Kelemen Bálint
Kovács András
Kurucz Balázs
Lovász Lóránd
Marton Csaba
Nagy Gergely
Nor Soho Roy
Ősz Dániel
Pataki Tamás
Peszt Patrik
Reichert Kornél
Ritecz Tamás
Takács Dániel
Terjék Dávid
Tukszár Péter
Tulok László
Völgyesi Dániel
Völgyi Dániel Tibor
Gulyás Csongor
Harmadás Joakim
Králik Tibor
Lacza Zsolt
Mikó Krisztián
(Ujvári Gyula)

Ballér Lilla
Baumgartner Kata
Beke Lilla
Boskovics Dóra
Draskovics Diána
Dulcz Anett
Eibeck Vivien
Faggyas Felícia
Friss Virág
Garai Bernadett
Hanzel Nóra
Hegyi Bettina
Helyes Vivien
Hertelendy Tímea
Horváth Dóra
Horváth Orsolya
Horváth Rebeka
Ilácsa Natália
Illyés Bernadett
Joós Petra
Klettner Krisztina
Kocsis Viktória
Kosztá Melinda

Lányok:

Kovács Fanni Noémi
Kozics Nikolett
Krasnyánszki Adél
Lukács Mielt Evelin
Mátyás Petra
Mihály Anett
Miklán Flóra
Molnár Mónika
Palanca Bianka
Papp Evelin
Pataki Adrienn
Pintér Alexandra
Rácz Diána
Radák Orsolya
Rajczi Viktória
Stefanics Letícia
Sternóczky Anna
Sternóczky Karolina
Stoff Boglárka
Szalai Gréta Petra
Szép Franciska
Takács Fanni
Tomisa Henriett

Török Sarolta
Varga Ramóna
Várvi Nikolett
Vázsonyi Gabriella
Vig Alexandra
Zsebi Anett
Antal Zsófia
Balogh Katalin
Borbély Brigitta
Csákvári Éva
Grosch Ramóna
Nagy Nóra
Orsós Petra
Pálfi Éva
Pánovics Nikolett
Rudics Katalin
Ruszó Nóra
Szalaki Cintia
Szmolár Anikó
Szokol Virginia
Tóth Andrea

2012. júniusban

Csoportvezetők:

Stagl Bernadett, Pápai Laura, Dezsőné Fedor Ágnes AJTP csoportja (2007-2012), Horváth Balázs

Fiúk:

Batta Zsolt Iván	Sebdenics Márk
Bene Bence	Simon Bálint
Berta Bálint Dániel	Vadász Gábor
Biczó Péter	Varga Viktor
Horváth Dániel	Varjaskéri Áron
Horváth Milán	Varju András
Husztí Gábor	Buzsáki Dávid
Jónás Dániel	Gyurákovics Martin
Kondákor Konrád	Hosszú Balázs
Kovács Nándor	Járfás Krisztián
Lehota Balázs	Orbán Bálint
Mészáros Dániel	Orsós Zoltán
Molnár Dániel László	Szabó Ádám
Németh Bence	Szántó Zoltán
Rácz Roland	Tánczos Tibor
Rávai Attila	
Rónai Gábor	

Lányok:

Ágoston Krisztina	Porcz Dóra
Balásy Bettina	Ráncsik Réka
Barabás Dóra	Reichert Gréta
Böhönyi Kitti	Rosenberger Roberta
Bukovics Alíz	Somogyvári Kitti
Czipóth Éva	Spanics Konstantina
Dreiszigler Krisztina	Sürge Evelin
Elek Lucia	Svégel Fanni
Farkas Henrietta	Szabó Marianna
Gyöngyösi Kata	Szendrei Krisztina
Herbán Ranáta	Tóth Vivien
Horváth Dóra	Viszinger Evelin
Horváth Fanni	Balog Cintia
Horváth Mercédesz Eperke	Boros Lilla
Hrankai Petra	Cseh Ivett
Illés Evelin	Cser Franciska
Juhász Norina	Dékány Adrienn
Kalauz Nóra	Druzsín Réka
Keszi Éva	Györfi Zsófia
Kiss Dóra	Ilisics Bernadett
Kiss Júlianna	Kamarás Barbara
Klimó Leila	Katona Rita
Kovács Brigitta	Miha Tímea
Kovács Evelin	Németh Patrícia
Kovács Nóra	Pál Alexandra
Körösi Viktória	Péterfi Judit
Krénsz Renáta	Schrauff Rebeka
Molnár Dzszenifer	Tóth Kitti
Nagy Lilla	Tömör Judit
Navracsics Melinda	Városi Adrienn
Polai Alexandra	

2013. júniusban

Csoportvezetők:

Kun Ildikó, Somogyi Adél, Tankovicsné Trapp Ildikó AJTP csoportja (2008-2013), Nagy Sándor Endre

Fiúk:

Bájhóber Martin	Rajnai Bátor
Csontos Gergely	Sáfárik Patrik
Dibusz Dominik	Takács Roland
Filó Sebestyén	Varga Bence
Haszanbegovity Ádám	Wolf Tamás
Hau Dávid	Felder Szabolcs
Herczeg Bálint	Karé Viktor
Horváth Mátyás	Papp István
Ivanics Lajos	Rövid Zsolt
Jakucs Péter	Szél Bálint Richárd
Kékes Áron	Udvari Balázs
Kiss Kornél	Váradi Ádám
Lőrincz Adrián	Vida Zoltán
Mezricky Bence	Visnyei András
Nánási Máté	Vörös Erik
Orsós Péter	

Lányok:

Androsovits Virág	Szántó Florina
Botos Erzsébet	Szopkó Melinda
Budai Ramóna	Takács Eliza
Csontos Nikolett	Valkó Gabriella
Eicher Noémi	Vida Evelin
Gaal Luca	Zsigó Peggy
Gábor Dorina	Antal Krisztina
Halász Kornélia	Bogdán Beatrix
Horányi Viktória	Borbély Beáta Nikolett
Horváth Eliza	Czinderi Anett
Ignác Henrietta	Czirfusz Réka
Kisbenedek Ivett	Dudás Barbara
Kovács Nóra	Héjjas Orsolya
Kuncz Laura	Nagy Nóra
Monory Ráhel	Páli Viktória
Olasz Martina	Pekri Katalin
Pánovics Alícia	Somodi Andrea
Pápa Zsófia	Tebeli Nikolett

Ballagási képek

A kollégium dolgozói

Pedagógusok

Csatos Zsolt
 Dezsőné Fedor Ágnes
 Dr. Giber Vilmos
 Halász Géza
 Hegyeshalmi Csaba
 Horváth János
 Jakabné Kaposvári Mária
 Jávor Tamás
 Királyné Baudiss Katalin
 Kovács Ferenc
 Kun Ildikó
 Kutasi Kornélia
 Langmár Ferencné
 Lovász Erzsébet
 Récsey Zsuzsanna
 Siklós Zoltán Gábor
 Steiner Mária
 Szabó Éva
 Szenté Sándor
 Szollár Anna
 Királyné Schán Brigitta
 Nagy Levente
 Pápai Laura
 Stagl Bernadett
 Horváth Balázs
 Kiss Eszter
 Gálosi Ildikó
 Gálovics Edit
 Tankovicsné Trapp Ildikó
 Somogyi Adél
 Horváth Livia
 Balog Szilárd
 Erdős Kornél
 Ruchárd Mária

Fekete Janka
 Hujber Tamásné
 Dr. Csillagné Turbéli Bernadett
 Nagy Sándor Endre
 Szoboszlai Ágnes

Karbantartók

Virágh József
 Rajnics Antal
 Újlaki László
 Ferencz Tibor
 Horváth Ferenc
 Ágfalvi János
 Gosztonyi Zsolt

Uszodamester, uszodagépész

Kiss Róbert
 Varga Tamás
 Vargha Tamás
 Gyurka Tibor
 Kovács Károly
 Biczó György

Portások

Bakter József
 Gelencsér József
 Nichter József
 Szép István
 Molnár József
 Czigány Zoltán

Irodai dolgozók

Bakter Lászlóné
 Baloghné Gál Margit
 Halász Lászlóné
 Hanisch Lilla
 Hedericsné Deres Andrea
 Jámbor Margit
 Kapásné Gelencsér Ildikó
 Kis Erzsébet
 Milkovics Gyöngyi
 Némethné Kiss Eszter
 Simotics Zoltánné
 Sominé Pintér Andrea
 Császárné Anikó
 Széllné Szakály Tímea
 Farszki Lászlóné
 Steller Mónika
 Torma János
 Tóth Judit
 Végh Marianna
 Veiger Lajosné
 Kertész Zoltán
 Böröczi Zoltán
 Pusztainé Marton Adrienn
 Somlai József

Takarítók

Fehér Istvánné
 Gál Zoltánné

Horváth Jenőné
 Horváth Lászlóné
 Lévai Jánosné
 Lucza Istvánné
 Marics Lászlóné
 Nezdei Lászlóné
 Oletics Jánosné
 Papp Ferencné
 Rózsa Józsefné
 Somogyvári Lászlóné
 Starkné Keceli Mária
 Szentesi Béláné
 Szlifka Józsefné
 Tenkés Józsefné
 Vass Zoltánné

Konyhai dolgozók

Szalontai Tiborné
 Cziráki Istvánné
 Dunai Lászlóné
 Hadnagy Ferencné
 Kovács Dezsőné
 Maza Józsefné
 Pellérdi Tiborné
 Andróczi Józsefné
 Bagi Ilona
 Manduk Miklósné
 Szántó Gyuláné
 Vas Sándorné
 Végh Jánosné

